După Mașina Ernetti, Trilogia cronovizorului continuă!

Roland Portiche

ERNETTI ȘI ENIGMA DE LA IERUSALIM

ROMAN

green spot

LEBĂDA NEAGRĂ
the publishing house

continuă!

DE LA

Roland Portiche

ERNETTI ŞI ENIGMA DE LA IERUSALIM

ROMAN

Traducere din limba franceză
de Diana Gradu

Lebăda Neagră
Iaşi, 2023

moq tW|
qnd au

HDV3N

V0H31

ri

Roland Portiche

Ernetti et ¡'enigme de Jerusalem

© Editions Albin Michel, 2021

© Editions Versilio, 2021

International Rights Management: Susanna Lea Associates

All rights reserved.

© 2023 by Editura Lebăda Neagră

pentru prezenta ediţie în limba română

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră

Iaşi, Str. Plopii fără Soţ, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-82-4

ISBN PDF: 978-606-9623-83-1

ISBN print: 978-606-9623-51-0

Credit foto copertă: © P Maxwell Photography/Shutterstock.com
Această carte în format digital (e-book) este protejată prin copyright şi este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe

dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sau comercializarea sub orice formă, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pentru Sarah, acum şi întotdeauna

Avertisment

Încă discutată, uneori dispreţuită, adesea desconsiderată, existenţa cronovizorului părintelui Ernetti continuă să încingă spiritele. Cu toate acestea, are un fundament istoric. Se spune că, în 1964, la Vatican, acest preot a inventat o maşinărie ieşită din comun, capabilă să vadă în trecut. La ordinul Papei, s-ar fi întors în vremea Evangheliilor ca să privească adevărata faţă a lui Hristos, însă ceea ce a văzut a fost atât de tulburător, încât Sfântul Părinte i-a poruncit să demonteze maşinăria şi s-o ascundă în pivniţele cele mai adânci ale Vaticanului. Până într-o zi când...

Acest lucru este mai puţin cunoscut, deoarece secretul a fost bine păzit. În ziua de joi, 27 noiembrie 1980, o scenă deosebit de insolită se petrecea în cadrul maiestuos al Bazilicii San Pietro in Vincoli de la Roma, acolo unde se află şi statuia lui Moise sculptată de Michelangelo. S-o luăm ca pe un simbol? În miez de noapte, Sanctitatea Sa Papa loan-Paul al Il-lea convocase patru sute cincizeci şi patru de reprezentanţi ai principalelor religii monoteiste ale planetei, sosiţi în mare grabă şi în cel mai mare secret.

Pe la două dimineaţa, în ciuda oboselii, fiecare îşi ocupa scaunul rezervat în naosul larg al bazilicii. Stăteau unul lângă altul, ca la liturghie.

Murmurul încetă când intră Papa. Gârbovit şi cu vocea gravă, se îndreptă spre microfon şi privi în jur:

— Fraţi întru credinţă, v-am chemat pe toţi aici pentru că ne confruntăm cu o criză gravă. Indiferent dacă suntem evrei, catolici, protestanţi, musulmani sau creştini ortodocşi, suntem cu toţii ameninţaţi de faptul că El este în pericol.

Suveranul Pontif lăsă să treacă mai multe secunde, dând şi mai multă solemnitate cuvintelor sale. Tocmai atunci, Preafericitul Dimitrios I, patriarhul ecumenic al Constantinopolului, rosti întrebarea care stăruia pe buzele tuturor:

— Dar cine este în pericol, Sfinte Părinte?

Papa ezită.

Cu siguranţă, mulţi aveau să vorbească despre blasfemie, dar trebuia să le dezvăluie totul.

DESCOPERIREA

Cu două luni mai devreme...

2

Un pachet mic, ambalat cu grijă, fusese livrat prin curier Departamentului de Arheologie al Muzeului Israelului din Ierusalim. Ajunsă la recepţie, Nataşa Yadin-Drori o sună pe Dana Agron, asistenta ei.

— L-au livrat?

— Azi-dimineaţă. Te aşteptam pe tine ca să-l deschidem.

— Vii? Abia aştept să-l văd.

Muzeul Israelului era construit pe o colină din Ierusalim, lângă Knesset, Curtea Supremă şi Universitatea Ebraică. Cu siguranţă era cel mai prestigios muzeu din Orientul Mijlociu şi unul dintre cele mai bogate din lume din punct de vedere arheologic. Reunea toate descoperirile făcute în Ţara Sfântă de când primul homo sapiens părăsise Africa pentru a ajunge pe continentul eurasiatic cu o sută de mii de ani mai devreme.

După numirea ei ca asistent curator adjunct, Nataşa înfiinţase un departament foarte ambiţios, care cuprindea şase secole de istorie evreiască, până în epoca romană. Însă nu a dezvăluit niciodată ce îi revelase cronovizorul, maşinăria părintelui Ernetti pentru a explora trecutul, cu şaisprezece ani în urmă, despre istoria reală a lui Isus din Nazaret. Îşi dorise chiar să uite toată povestea.

O găsi pe Dana la depozit. Un pachet mic aştepta aşezat pe o masă de lucru. Înăuntru, protejat cu grijă de o pânză din bumbac, se afla un călcâi uman.

— De necrezut, spuse ea, încă se vede cuiul.

Dacă relicva nu ar fi fost atât de morbidă, ar fi considerat-o

3

minunată. Era călcâiul unui răstignit din secolul I, străpuns de un cui gros al cărui vârf fusese răsucit.

— E cu adevărat prima dovadă arheologică a unei crucificări.

Nataşa mai văzuse acest călcâi la Muzeul Rockefeller din Ierusalimul de Est. Astăzi avea, în sfârşit, ocazia să-l expună ca parte a unei sinteze muzeologice despre tortura răstignirii pe cruce.

— Ai vreo documentaţie?

Dana îi arătă un vraf de foi dactilografiate.

— Un caiet întreg de aproximativ cincizeci de pagini, foarte detaliate.

— Ştim cine e?

— Da, a fost contemporan cu Isus. Nu se cunoaşte de ce a fost executat, posibil pentru o crimă de drept comun. Arheologul american care a studiat călcâiul crede că fiecare picior era prins de stâlpul crucii printr-un astfel de cui. Potrivit acestuia, mâinile nu erau bătute în cuie, ci legate.

— Cu totul diferit, aşadar, de reprezentările clasice.

— Da. După cum a concluzionat el, condamnatul murea prin asfixiere şi nu din cauza hemoragiei.

Mimă poziţia.

— Cele două braţe întinse îl împiedicau să respire normal. Era silit la o respiraţie superficială, care avea să-l omoare într-o zi sau două. Totul a fost conceput pentru a-l face să sufere cumplit şi îndelung. Îngrozitor, îi scăpă asistentei.

— Roman, draga mea, răspunse Nataşa cu un gest fatalist. Dana, relicva ar trebui să fie însoţită de o schiţă, pentru ca publicul să înţeleagă mai bine.

— Mă voi ocupa de asta. O expunem la primul etaj?

— Sigur, aşa cum am stabilit, cu mai multe panouri explicative şi fotografii ale osuarului unde l-au găsit arheologii. Scrie o primă schiţă, o corectez eu.

— Bine. Mai e şi tipul ăsta...

— Ce tip?

De îndată ce organiza o expoziţie, Nataşa era invadată de tot felul de intruşi care o făceau să-şi piardă timpul. Dana îi întinse o foaie de hârtie pe care era scris un număr de telefon.

— Te-a sunat de cel puţin şase ori azi-dimineaţă.

Nataşa făcu un gest de enervare.

— Ţi-a spus ce vrea?

— Nu, doreşte doar să discute cu tine.

Luă hârtia oftând.

— Sper să scap repede de el!

Odată ajunsă în birou, Nataşa închise uşa şi formă numărul.

— Buna ziua. Nataşa Yadin-Drori la telefon.

— În sfârşit! Sunteţi greu de găsit, am pus pe jar tot muzeul.

Vocea era plăcută, a unui seducător căruia nu-i lipsea încrederea în sine.

— Am auzit, dar nu-mi petrec timpul în birou. Ce doriţi?

— Să vă întâlnesc.

— Sunt foarte ocupată momentan.

— Ceea ce am să vă spun, doamnă, merită o întâlnire.

— Haideţi să rezolvăm prin telefon, e mai uşor.

— Imposibil, doamnă. Veţi înţelege rapid de ce.

Secretul, laitmotivul dintotdeauna al tuturor mitomanilor. Insistă:

— Îmi puteţi acorda două ore?

— Două ore? Este enorm!

Dacă ar fi refuzat, ar fi sunat-o întruna, săptămâni întregi. Mai bine să termine cu asta acum. Îşi consultă agenda.

— Sunt liberă doar o oră, vineri, la zece dimineaţa.

Era puţin dezamăgit, dar acceptă.

— Vă avertizez, adăugă Nataşa, ora se va transforma în cinci minute dacă nu mă interesează ceea ce aveţi de spus.

— Aşa să fie, răspunse el.

— Vom vedea. Măcar spuneţi-mi numele.

Ezita.

— Să presupunem că sunt nepotul lui Indiana Jones.

Nataşa îşi dădu ochii peste cap şi închise.

Da..sigur va dura doar cinci minute, se gândi ea.

3

La scurt timp după începerea pontificatului său, în octombrie 1978, Papa loan- Paul al Il-lea l-a confirmat pe părintele Pellegrino Ernetti în funcţia de exorcist oficial al diecezei Veneţiei. Era mai ales un post onorific, cea mai mare parte a muncii fiind făcută de preoţii locali, dar Sfântului Părinte i se sugerase că Biserica îi datorează mult acestui preot, acum în vârstă de vreo patruzeci de ani, de asemenea un muzicolog distins şi absolvent de fizică modernă.

Majoritatea cazurilor la care a lucrat părintele Ernetti ţineau doar de psihiatrie. Cu siguranţă nu era vorba de posedaţi de diavol. Cu toate acestea, „pacienţii" săi nu s-ar fi dus niciodată la un medic, credeau doar în puterile vindecătoare ale credinţei. Trebuie spus că statutul său de preot exorcist, martor la toate confidenţele, i-a permis să rezolve şi cele mai delicate probleme psihologice.

Pe drumul de întoarcere la Veneţia, Pellegrino asculta radioul. Întrucât citea rar presa zilnică, aceste călătorii îi permiteau să menţină un contact minim cu actualitatea. Şi nu era deloc liniştitoare. URSS-ul se implica prea mult în Afganistan, un atac asupra gării din Bologna, avioane deturnate în Orientul Mijlociu. Noul Papă, la rândul său, străbătea planeta apărând valorile Bisericii. Când ştim de ce sunt capabili oamenii, se gândea părintele Ernetti, ne putem teme până şi pentru Sfântul Părinte.

Îşi parcă maşina pe insula Tronchetto, situată la capătul vestic al lagunei, apoi urcă în vaporetto – feribotul păstrase acest nume romantic, în ciuda motorului său diesel – care îl purtă de-a lungul celor şapte staţii ale Canalului, înainte de a-l lăsa la San Giorgio, pe insula cu acelaşi nume, lângă mănăstirea unde locuia. Fu întâmpinat de călugărul de la recepţie.

4

— Bună ziua, părinte Ernetti, am un mesaj pentru dumneavoastră. A sosit în această dimineaţă.

— Mulţumesc, Fulvio.

Era un plic ştampilat cu sigiliul Vaticanului. Noul preşedinte al Academiei

Pontificale de Ştiinţe, cardinalul Piglietti, ţinea să vorbească cu el. Îi propunea o întâlnire pentru a doua zi şi îi dădea un număr de telefon la care să-l sune dacă nu putea veni. Dar părintele Ernetti avea prea multă nevoie să-şi mai schimbe gândurile, pentru a refuza această scurtă călătorie la Roma.

Se prezentă la intrarea în Palatul Vaticanului. Era păzită de două gărzi elveţiene, îmbrăcate în celebrul lor costum cu dungi galbene şi albastre. După ce traversă grădinile tropicale, intră în Vila Pia, care găzduia Academia Pontificală de Ştiinţe. Optzeci de academicieni îl luminau pe Sfântul Părinte cu privire la problemele majore – etice, chiar metafizice – ridicate de progresul biologiei sau astrofizicii.

De îndată ce fu anunţat, Pellegrino a fost condus către biroul cardinalului Piglietti de la primul etaj. Se spunea că acest bărbat înalt şi uscăţiv avea o pregătire solidă de fizician. Aşezat la o masă mare şi sculptată, răsfoia paginile unui dosar uriaş. Nici măcar nu se obosi să-şi privească vizitatorul.

— Luaţi loc, şopti el, examinând mai multe notiţe dactilografiate.

Pellegrino se aşează în faţa cardinalului, care îşi scoase ochelarii şi se uită la el cu o privire de oţel.

— Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, părinte Ernetti.

— Vă ascult, monseniore.

Ca un bun creştin, Pellegrino era generos din fire, dar acest bărbat nu-i era pe plac.

Cardinalul îl privi în tăcere, asemenea unui scrimer care se gândeşte la prima lovitură pe care s-o aplice cu floreta.

— Când am preluat funcţia predecesorului meu, i-am studiat

dosarele. Spre surprinderea mea, nu am găsit nicio înregistrare scrisă a „cronovizorului” pe care l-aţi fi construit la Vatican sub pontificatul lui Paul al Vl-lea.

Îi dădu dosarul părintelui Ernetti. Într-adevăr, conţinea doar câteva pagini.

— Vedeţi? Nimic. De-a lungul acestei perioade, câteva detalii neimportante, dar nimic despre cronovizor. Cum explicaţi acest lucru?

Pellegrino oftă din rărunchi. Sperase că nu va mai trebui să vorbească despre această maşinărie care îl costase atât de mult, chiar şi după şaisprezece ani. Şi acum acest cardinal cu apucături de inchizitor scotea din nou povestea la lumină. Se refugie în spatele celei mai bune scuze.

— A fost voia Papei, monseniore. După primele experimente, mi-a cerut să demontez maşina, ceea ce am şi făcut. Cutiile cu bucăţile demontate au fost depozitate într-o încăpere ferecată în Arhivele secrete ale Vaticanului. Poate că Sfântul Părinte a poruncit să fie distruse.

— Nu, l-am întrebat pe directorul Arhivelor, cutiile sunt intacte.

Cronovizorul încă mai exista. Părintele Ernetti nu ştia dacă să regrete sau să se bucure.

— Părinte Ernetti, aţi fost piatra de temelie a acestui proiect. Ce puteţi să-mi spuneţi despre el?

— Sunt legat printr-un jurământ de tăcere faţă de Papa Paul al Vl-lea, monseniore.

Cardinalul făcu un gest de enervare.

— Cu siguranţă, dar Preasfinţitul Paul al Vl-lea nu mai este în această lume.

— Monseniore, un jurământ rămâne un jurământ!

Interlocutorul său pară lovitura.

— Deci nu aveţi nimic să-mi spuneţi? Chiar nimic?

Pellegrino căută o ieşire.

— Puneţi-mi întrebări, monseniore, vă voi răspunde pe cât mi-e cu putinţă.

— Foarte bine, oftă cardinalul. Deci a fost vorba de o maşină a timpului?

— Nu în sensul descris în romanele de anticipaţie. Nu a transportat pe nimeni înapoi în timp, ne-a permis doar să vedem în trecut.

— Asta am înţeles şi eu. Era de ajuns, mi s-a spus, să programezi o dată, apoi coordonatele geografice pentru a descoperi scene din trecutul îndepărtat şi chiar din trecutul foarte îndepărtat, pe un monitor?

— În alb-negru şi fără sunet, din păcate, cronovizorul nu este un televizor.

— Ce îmi puteţi spune despre funcţionarea exactă a maşinăriei?

— Am construit-o după instrucţiunile găsite în lucrarea fizicianului sicilian Ettore Majorana. Capta o anumită clasă de neutrini, capabili să treacă bariera timpului. Toate detaliile şi planurile au fost păstrate la...

— Foarte bine, îl întrerupse cardinalul.

Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. Aspectul tehnic al maşinii nu era principala lui preocupare. Îşi alese cu grijă cuvintele pentru a pune următoarea întrebare.

— Aţi explorat perioada Evangheliei?

— Da, monseniore, dar nu vreau să revin asupra acestei chestiuni.

— Din pricina jurământului?

— Da. La acest capitol este foarte strict.

Cardinalul înţelese, resemnat, că nu va primi nimic mai mult.

— E de ajuns pentru o primă întâlnire, părinte Ernetti.

Pellegrino fu străbătut de un fior.

— Vor mai fi şi altele, monseniore?

— Investighez această problemă pentru Papă. Nu mă mulţumesc cu atât. Următorul pas va fi să mergem împreună la Arhive pentru a arunca o privire mai atentă asupra invenţiei dumneavoastră.

— Foarte bine, monseniore.

Cardinalul îl însoţi până la ieşire.

— O ultimă întrebare, părinte Ernetti...

— Da?

— Din puţinele elemente adunate, am tras concluzia că aţi făcut aceste întoarceri în timp cu o tânără israeliană, arheolog de profesie.

— Exact. Nataşa Yadin-Drori este acum curator adjunct la Muzeul Israelului din Ierusalim.

— Pentru ce aveaţi nevoie de ea?

— Cunoştea geografia locurilor din Ţara Sfântă mai bine decât mine şi înţelegea limba vorbită la acea vreme, aramaica, explică Pellegrino.

— La ce bun, dacă aparatul dumneavoastră nu percepea sunetele?

— Adevărat, dar am învăţat tehnicile de citire pe buze.

— Aţi păstrat legătura?

— Destul de puţin. Cred că şi ea vrea să se ţină departe de această aventură, mărturisi el.

Cardinalul fu uimit.

— Chiar aşa? Cronovizorul ăsta e atât de periculos precum spuneţi?

— O, nu, monseniore! E la fel de nevinovat ca un nou-născut, dar pe mâini greşite ar putea face ravagii.

4

Ca în fiecare seară, Nataşa părăsi muzeul, cu capul plin de o mie de detalii administrative de rezolvat. Luă autobuzul până la apartamentul ei din cartierul universitar. Era o locuinţă modernă cu trei camere, confortabilă, dar fără pretenţii. Atârnase pe pereţi nişte reproduceri ale unor mozaicuri vechi, realizate cu talent în atelierele muzeului.

Sună telefonul. Era Ariel Bronstein, un prieten arheolog. De când Nataşa divorţase, încercase – nu era singurul – să se apropie de ea. Până acum, fără rezultat, dar nu se descurajă. Colega lui cu ochi verzi-aurii şi siluetă sportivă era teribil de atrăgătoare.

Fata îi povesti râzând despre telefonul primit de la „nepotul lui Indiana Jones”.

— Nu-ţi pierde timpul cu visători de teapa asta, o sfătui Ari. În fiecare zi îi văd spunându-mi unde să sap pentru a găsi Tablele Legii sau Mormântul lui Moise!

— Nu-ţi fă griji, îl voi expedia.

— Te-ai instalat bine în noul apartament?

Tocmai se mutase. După ce s-a despărţit de soţul ei, ea şi Dov au vândut căsuţa în care locuiau. Nataşa a profitat de ocazie pentru a se muta mai aproape de muzeu, cumpărând acest apartament într-o clădire abia terminată. Singurătatea no apăsa, se simţea mai liberă să trăiască aşa cum credea de cuviinţă.

— Voiam să te invit la cină, îi spuse Ari. Am auzit de un restaurant libanez bun la Tel Aviv.

Refuză. Era prea ocupată acum, nu-i stătea capul la asta. N-o deranja că Ari o curta, dar nu simţea nevoia de a merge mai

5

departe. De asemenea, se temea că viaţa de cuplu, aşa cum şi-o imagina Ariel, ar deveni rapid plictisitoare.

După ce închise telefonul, se mută în birou şi începu să răspundă la scrisori. În

faţa ei, într-o fotografie, zâmbea un preot cu chip de copil. Era părintele Pellegrino Ernetti, inventatorul cronovizorului.

Vineri, ajunse târziu la muzeu. Venind pe jos, fu blocată de poliţiştii care izolaseră un rucsac lăsat pe trotuar, situaţie frecventă în Ierusalim. Artificierii armatei, sosiţi câteva minute mai târziu, nevrând să-şi asume niciun risc, aruncaseră în aer obiectul suspect, iar cărţile şi notiţele studentului neatent care- şi scăpase rucsacul din scuter zburaseră în toate părţile.

Ajunsă acolo, i-a atras atenţia un bărbat de vreo treizeci, treizeci şi cinci de ani, care o privea de departe, zâmbind. Se apropie de el.

— Indiana Jones? întrebă ea, întinzându-i mâna.

— Nepotul lui, a corectat-o el, cu un aer maliţios.

— Iertaţi-mă pentru întârziere, m-a ţinut în loc o ameninţare cu bombă.

— Am văzut maşinile poliţiei trecând. Avem aceleaşi griji şi la Londra din pricina atacurilor IRA.

Aşadar, era britanic. Distincţia lui stătea mărturie.

— De vreme ce eu sunt de vină, vă invit să bem ceva la cantina muzeului. La ora asta, e linişte.

Deşi nu semăna cu Harrison Ford, vizitatorul său prezenta un anumit farmec. Înalt şi atletic, avea un chip plăcut, uşor colţuros şi vocea unui bărbat obişnuit să i se facă pe plac. Nataşa îi detecta dintr-o ochire pe aceşti seducători, care îşi foloseau şarmul fizic drept argument. În general, nu-i suporta, dar acest tânăr părea mai deştept decât ceilalţi.

Barmanul veni să-i întrebe ce vor să bea.

— Un Perrier pentru mine, spuse Nataşa. Dumneavoastră?

— Un cappuccino, se poate?

— Nicio problemă.

— Trebuie să recunosc că nu prea am înţeles gluma de la telefon despre Indiana Jones, spuse Nataşa.

— Nu era o glumă. În realitate, numele meu e Gregory Brownlow Parker- Mitchell. Străunchiul meu a stat la baza personajului Indiana Jones din filmele lui Spielberg. Era bine cunoscut de arheologi, numele lui era Montagu Brownlow Parker.

Nataşa făcu ochii mari.

— Cel care...?

— El însuşi, spuse Gregory zâmbind.

Acest nume era renumit în domeniu, într-adevăr. şi apreciat cu moderaţie.

— Ce ştiţi despre el? a întrebat-o.

— Ce ştiu toţi arheologii. Într-o noapte în 1910.

— 1911. 18 aprilie 1911.

— .a încercat să se strecoare pe sub Esplanada Moscheilor[1], în căutarea rămăşiţelor Templului lui Solomon, numai că santinelele l-au descoperit şi a fugit ca să scape cu viaţă.

— Asta, doamnă Yadin-Drori, este versiunea oficială.

Scoase din buzunar un carneţel legat în piele, cu coperţi tari, pe care îl răsfoi. Paginile erau acoperite cu un scris de mână subţire şi înghesuit.

— Acest carneţel, doamnă, a fost scris de fratele bunicului meu. Îşi povesteşte aventurile. Veţi vedea că fac tot atâta cât cele ale

lui Indiana Jones.

Nataşa privi neliniştită la grosimea carneţelului.

— Aveţi de gând să mi-l citiţi pe tot?

— Nu vă fie teamă, mă voi limita la paginile care povestesc descoperirea cubului lui Solomon.

— A cui? întrebă Nataşa, încruntând din sprâncene.

— Puţintică răbdare, spuse Gregory surâzând.

Şi începu să citească...

1. Esplanada Moscheilor (în arabă, Haram al Sharif) este dealul pe care sunt construite două moschei: Moscheea Omar şi Moscheea Al-Aqsa. Este vechiul Munte al Templului Evreilor, unde se ridica odată Marele Templu al lui Irod, distrus în anul 70 d.Hr. de către romani.

5

Montagu Brownlow Parker nu era arheolog. Nu avea nici pregătirea, nici abilităţile necesare. Mai degrabă, a fost un aventurier pasionat de misterele arheologiei. Parker era pe deplin conştient de faptul că explorarea solului de sub Muntele Templului era strict interzisă, chiar pasibilă de pedeapsa cu moartea. De când turcii luaseră oraşul de la mameluci cu patru secole mai devreme, Ierusalimul se afla sub administraţie otomană. Pentru sultan, Palestina era o provincie de importanţă secundară, dar îşi făcuse o datorie de onoare din a proteja Locurile Sfinte.

Cu mustaţa sa tunsă îngrijit şi bărbuţa ascuţită, Montagu Parker îşi făurise un aspect aristocratic oarecum excentric. Al cincilea conte de Morley, pair al Coroanei şi fost ofiţer în Grenadier Guards, se temea de un singur lucru în viaţă: de plictiseală.

În 1908, acest diletant avu o întâlnire neobişnuită la Londra, cu Valter Juvelius, savant, poet, director al bibliotecii municipale din Vyborg şi vânător de comori pierdute. Cele două temperamente visătoare – spiritele răuvoitoare i-ar fi calificat drept uşor mitomani – se înţelegeau de minune. În timp ce scotocea prin arhivele de la Constantinopol, Juvelius spusese că a dat peste un fragment dintr-o carte profetică din Biblie care descria modalitatea de a pătrunde în templul mitic al lui Solomon.

Nu a fost nevoie de mai mult pentru a-i stârni imaginaţia lui Parker. Şi-a folosit puterea de convingere – care era consistentă – şi numeroasele legături în clasa aristocratică pentru a strânge cele douăzeci şi cinci de mii de lire necesare finanţării expediţiei. După trei ani de eforturi, în sfârşit era pregătit.

6

Pe 18 aprilie 1911, la miezul nopţii, Montagu Brownlow Parker a pătruns ilegal sub Dealul Sacru. Deghizat în arab, s-a ghidat după planul desenat de Juvelius. Alături, camuflat şi el, mergea Kyle Murphy, fost colonel în armata indiană. Aproximativ zece angajaţi turci şi arabi îi urmau, echipaţi cu lopeţi şi

târnăcoape. Fuseseră plătiţi scump, ştiau prea bine ce riscă.

Urmând instrucţiunile lui Juvelius, Parker trecuse pe lângă Puţul lui Warren. Descoperită în 1867, această conductă foarte veche alimenta oraşul cu apă pe timpul regelui David. De acolo, cei doi englezi ajunseră pe un alt canal, Tunelul lui Ezechia, din care un labirint de tuneluri ducea la templul râvnit. Ca bun soldat ce era, Murphy îşi luase precauţia de a posta un om la intrarea în tunel, pentru a sta de pază. În caz de pericol, dădea alarma.

Timp de aproximativ treizeci de minute, grupul a înaintat în tăcere. Parker şi colegul său luminau drumul cu nişte Misell 1899, primele torţe alimentate cu baterii.

— E acolo sus, în stânga.

Arătă spre o breşă în stâncă. Invizibilă la prima vedere, ascundea un pasaj către un al doilea subteran. A depăşit-o fără dificultate, urmat de colonelul Murphy şi de restul echipei. Apoi au continuat să meargă în întuneric.

— Nu mişca! Nu simţi nimic, Kyle?

— Un curent de aer.

— Da. E ceva după acel cot.

Avansară cu prudenţă. Curentul de aer devenise mai puternic. Parker lumina cu lanterna drept în faţă. Rămaseră pironiţi de uimire.

În faţa lor, umbre uriaşe ieşeau în evidenţă în fasciculele de lumină. Erau temeliile Templului lui Solomon. Cu siguranţă, era nevoie de un ochi antrenat pentru a recunoaşte legendara clădire în tot acest morman de pietre. De asemenea, au găsit un fragment de dimensiuni satisfăcătoare din vasul de alamă, susţinut de doi boi de bronz, folosit la băile rituale. Da, totul părea să corespundă aşteptărilor.

Totul, cu excepţia acestui cub insolit.

Un muncitor turc a fost primul care l-a observat.

— Domnule... uitaţi-vă.

Parker se aplecă. Semăna cu colţul unui cub imens îngropat chiar sub fundaţia templului. Îl chemă pe Kyle.

— Ce crezi despre asta, prietene?

Kyle făcu ochii mari.

— N-am mai văzut aşa ceva!

— Se pare că a fost ascuns în mod deliberat sub clădire.

— Ciudat.

La ordinul lui Parker, şapte săpători cu lopeţi şi târnăcoape s-au apucat să dezgroape obiectul. O operaţiune dificilă, deoarece, cu timpul, pământul se tasase, dar cubul a fost scos până la urmă. Era o construcţie de piatră de cincisprezece metri, un hexaedru regulat care nu semăna cu nimic din Antichitate. Kyle apucă un baros şi lovi de câteva ori într-unul dintre pereţi.

— E ceva înăuntru. Ar putea fi o închisoare?

— Atunci prizonierul ar avea trei mii de ani, a comentat Parker. Şi ar fi o celulă teribil de încăpătoare!

— Un seif, atunci? Poate că ţineau acolo vistieria Templului sau Chivotul Legământului?

— Fără uşă? Pentru că, din câte am văzut, nu există nicio intrare.

Pentru a fi sigur, Kyle dădu ocol cubului.

— Ai dreptate, Parker, e altceva.

Au decis să facă o gaură într-o latură.

Mai mulţi oameni s-au apucat de treabă. Cu lovituri de târnăcop bine sincronizate, făcură o deschidere în perete, suficient de largă pentru a lăsa un om să treacă.

— Ţie îţi revine onoarea, spuse Kyle.

Parker se întinse pe jos.

— Mai bine intru târându-mă. O să îmi dai...

„Alarmă!” Paznicul pe care Kyle Murphy îl lăsase la intrarea în tunel venea în fugă, fluturând braţele. Fuseseră descoperiţi. O indiscreţie? O trădare? Totul era posibil. Parker mituise o mulţime de oameni pentru a-şi organiza expediţia, dar nu putea mitui pe toată lumea.

— Parker, trebuie să plecăm! spuse Kyle.

— Ce păcat, zise Montagu.

Fugiră şi, în zăpăceala generală, îşi uitară acolo lopeţile şi târnăcoapele.

În zori, se auzeau fluierăturile şi paşii soldaţilor otomani alergând în toate direcţiile, neştiind exact unde să-i localizeze pe intruşi.

„În dimineaţa zilei de 19 aprilie”, a scris Parker în caietul său, „oraşul şi suburbiile au fost cuprinse de tulburări extreme. Se răspândise un zvon potrivit căruia nişte arheologi englezi au furat comorile din Templul lui Solomon. Fabulaţii, desigur. Nu numai că nu am furat nimic, ci chiar ne-am lăsat acolo echipamentul.”

Mărturisi că nu şi-a salvat viaţa decât datorită picioarelor sale. Putuse să ajungă la iahtul ancorat la Jaffa pentru a se refugia pe coasta Libanului, aşteptând să treacă furtuna.

6

— Stiţi ceva, domnule Parker? întrebă Nataşa cu un zâmbet batjocoritor.

— Vă ascult.

— Scenariştii filmului ar fi făcut mai bine să adapteze caietul unchiului dumneavoastră, ar fi adăugat mister aventurii.

— Nu mă credeţi, nu-i aşa?

— Nu, cred că această carte de amintiri este scrisă de mâna lui, dar mă întreb dacă nu cumva a abuzat de...

Gregory Parker se crispă.

— Unchiul meu nu era alcoolic, doamnă.

— Nu mă gândeam la alcool.

— Nici nu se droga. Toată această poveste este adevărată, vă asigur.

— Să admitem. Ce aşteptaţi de la mine?

— Nu l-am cunoscut pe unchiul meu, dar l-am admirat. Pentru mine, el a întruchipat tot ceea ce dă gust vieţii: aventura, descoperirea civilizaţiilor pierdute, dorinţa de.

— Cinematograful nu v-ar fi suficient?

Regretă pe loc această replică prostească, de o răutate gratuită. Însă el păru lovitura şi îşi ţinu firea fără să răspundă. Devenea aproape înduioşător.

— Doamnă, continuă Gregory, ştiu că unchiul meu a fost ţinta

tuturor răutăţilor şi a batjocurii. A fost făcut lăudăros şi visător. Poate că pe undeva este adevărat, dar această descoperire din 1911 l-a obsedat toată viaţa.

Părea sincer. Fata nu ştia ce să creadă.

— Când a murit, continuă el, mi-a lăsat moştenire averea ca să-i pot îndeplini cea mai aprigă dorinţă: să aflu secretul acestui cub în care n-a putut să intre. Nu vă puteţi imagina frustrarea şi durerea lui. Fără îndoială că mi le-a transmis cu dorinţa de a le pune capăt.

La rândul său, o privi în ochi.

— Dumneavoastră sunteţi arheolog, ştiţi chinul prin care trece un cercetător din cauza unei probleme nerezolvate. Mai ales dacă a fost la doi paşi de soluţie.

Ştia. Cu şaisprezece ani în urmă căutase adevărul despre secta esenienilor. Au fost sau nu inspiratorii lui Hristos?

Scormonise neobosită prin multe situri arheologice pentru a găsi răspunsul. Cunoştea această febră.

— Cu ce vă câştigaţi traiul, domnule Parker?

— Predau istorie antică la Universitatea din Cambridge, dar mi-am luat un an sabatic pentru cercetare şi am venit să vă caut.

— Povestiţi-mi mai multe.

Se aplecă spre ea şi îi spuse cu voce joasă:

— Aş vrea să organizez aceeaşi expediţie ca şi unchiul meu, în următoarele săptămâni.

— Sub Esplanada Moscheilor?

— Da. Şi aş vrea să conduceţi această expediţie. Ştiu că înainte să fiţi curator la muzeu, aţi fost un arheolog renumit.

De data asta, ea se uită grav la el.

— Domnule Parker, acesta este unul dintre cele mai sensibile locuri de pe planetă. Dacă sunteţi descoperit, nu vă văd deloc bine.

— Noi nu vom fi descoperiţi.

Se uită la ea o clipă, subliniind pronumele personal.

— Nimeni nu va crede că am trecut prin Puţul lui Warren, care se află, vă reamintesc, la şase sute cincizeci de metri de Locurile Sfinte. Nimic nu ni se va întâmpla dacă suntem atenţi.

Ea nu răspunse.

— Nu credeţi că miza merită un anumit risc? Dacă vom avea succes, înseamnă că am găsit vestigiile Templului lui Solomon. Şi alte minuni, poate, ascunse în acest cub.

Nataşa ar fi preferat să fie în altă parte. Un prieten psihiatru îi vorbise despre această artă cu totul specială pe care o au nebunii ca să te atragă în delirul lor. Voia să facă la fel cu ea? Nu ştia ce să creadă. Părea să fie cu capul pe umeri, iar caietul unchiului său părea autentic. Dar...

— Am să vă spun ceva, domnule Parker, pentru că îmi sunteţi simpatic.

Parker se încruntă.

Acest preambul nu era de bun augur.

— Dacă mi-aţi fi făcut această propunere acum cincisprezece sau douăzeci de ani, m-aş mai fi gândit. Îmi place prea mult arheologia pentru a lăsa neexplorată o pistă interesantă. Dar acum sunt curator la Muzeul Israelului, postul acesta îmi impune nişte limite.

„Nemaivorbind de limitele impuse de Mossad”, îşi zise în gând.

— Chiar dacă nu veţi fi prins, vă veţi publica descoperirea, care, fără îndoială, vă va aduce ceva faimă şi mulţi bani, dar arabii vă vor acuza că sunteţi plătit de Israel, că doriţi să expuneţi Templul lui Solomon pentru a trezi clerul din întreaga lume şi pentru a construi în locul său un al treilea templu. Cu alte cuvinte, aţi putea declanşa un alt război sfânt. Israelul, credeţi-mă, chiar nu are nevoie de el.

Era clar un refuz.

Gregory era dezamăgit.

— Sunt foarte conştient de asta.

— Şi persistaţi în a vă pune în aplicare acest proiect?

— Am o singură viaţă. Mi-am promis că voi accepta această provocare şi voi reuşi.

Nataşa îşi dădu seama că n-avea rost să insiste.

— Domnule Parker, ar trebui să vă raportez la Autoritatea pentru Antichităţi din Israel, dar prefer să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Gregory Parker se ridică.

— Regret decizia dumneavoastră, doamnă. Aşadar, o să mă descurc singur. Îmi pare rău că v-am reţinut atât de mult timp.

Îi strânse mâna şi se întoarse în biroul ei. O voce dinlăuntrul său îi spunea că luase decizia corectă. O alta, mai discretă şi mai profundă, îi şoptea că Nataşa de odinioară devenise înţeleaptă. Dar nu, nu era nimic de regretat. În câteva săptămâni, când se va confrunta cu primele greutăţi, va schimba acea obsesie cu alta. Aşa fac toţi. Însă aici Nataşa greşea. Gregory Brownlow Parker era încăpăţânat şi nu avea de gând să renunţe.

7

Convocat din nou, părintele Ernetti se plimba înainte şi înapoi prin faţa intrării de pe Via Angelica, ce ducea spre Arhivele secrete ale Vaticanului. Aştepta deja de zece minute. În cele din urmă, sosi cardinalul Piglietti, însoţit de un omuleţ cu un zâmbet binevoitor.

— Părinte Ernetti, acesta este părintele Toledano, responsabilul Arhivelor secrete.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse omuleţul. Am înţeles bine, ştiţi locul?

— Puţin, răspunse Pellegrino zâmbind.

— Să mergem!

Au coborât câteva trepte, au trecut pe lângă gărzile elveţiene şi au intrat în clădirea Arhivelor.

— Veţi vedea, spuse părintele Toledano, că peisajul nu s-a schimbat prea mult, dar numărul documentelor păstrate a crescut în schimb foarte mult.

Cei trei bărbaţi străbătură coridoarele lungi ale acestei imense biblioteci de cinci mii de metri pătraţi, construită pe două etaje, pe sub curtea Muzeului Vatican. În aceste spaţii, încă de la începutul secolului al XVII-lea, Biserica îşi ascundea toate secretele. După ce trecură prin mai multe camere, ajunseră la o uşă pe care părintele Toledano o deschise folosind o combinaţie de numere.

— Această cameră a fost special concepută pentru a adăposti

8

cutiile cronovizoare. Din motive necunoscute de mine, Papa Paul al VI-lea se temea de puterile acestei maşinării.

— Tocmai aceasta este problema pe care vreau s-o clarific, spuse cardinalul.

Cinci lăzi de lemn de dimensiuni diferite erau aşezate pe jos.

— Nu sunt sigilate, spuse părintele Toledano. E de ajuns să scoateţi capacele pentru a vedea ce este înăuntru.

„Şaisprezece ani! Şi încă e acolo, intact”, îşi spuse Pellegrino.

Cardinalul făcu un pas înainte şi o deschise pe cea mai mare. Baza maşinii se sprijinea pe un pat de paie.

— Cred că cel mai bine este să vă las singuri în timpul acestei examinări, a sugerat părintele Toledano, care cunoştea legile nescrise ale discreţiei.

Cardinalul Piglietti nu asculta. Părea impresionat de ceea ce vedea.

— Chiar şi eu, care sunt fizician de formaţie, mă simt puţin pierdut, trebuie să mărturisesc.

— Cronovizorul a fost construit în mai multe etape, monseniore, ceea ce explică aspectul său oarecum baroc.

Deschiseră şi o a doua ladă.

— Protuberanţele pe care le vedeţi aici sunt vârfurile colectoarelor de neutrini. Aparatul a format o imagine holografică minusculă, care a fost mărită pe un ecran de afişare...

Veni rândul celei de-a treia lăzi.

— .care e aici.

Piglietti se duse la a patra ladă, pe care părintele Ernetti avusese grijă să n-o deschidă.

— Ăsta e creierul cronovizorului, nu-i aşa?

— Da, monseniore.

Pellegrino rămase nemişcat. Se ruga fierbinte ca „examinarea” să nu meargă prea departe. Piglietti îngenunchease. Analiza

modulele de comandă.

— Este ceva ce nu înţeleg. Îmi puteţi da planurile, părinte Ernetti?

— Sunt în valiza de lângă lăzi.

În ea se aflau mai multe clasoare cu calculele lui Ettore Majorana, precum şi planuri. Piglietti le desfăcu.

„Dacă le poate citi”, îşi spuse Pellegrino, „îşi va da seama...”

— E ceea ce credeam, comentă cardinalul.

Se întoarse la ultima ladă şi trase spre el şina care susţinea circuitele electronice. Compară cu planul.

„De ce, Doamne, mă supui la asemenea cazne?”, se întreba în gând Pellegrino.

— În mod normal, conform planului dumneavoastră, există două plăci electronice pe aceste şine. Nu le văd.

Părintele Ernetti păli. Se simţea ca un hoţ care tocmai fusese demascat.

— Unde sunt? insistă cardinalul.

Părintelui Pellegrino nu-i plăcea să mintă. De data aceasta, însă, jucă totul pe o singură carte.

— Încă o dată, monseniore, acest aparat a fost îmbunătăţit de-a lungul timpului. Am înlocuit acele două plăci vechi cu circuite mai eficiente, pe care nu le puteţi vedea cu ochiul liber. Creierul electronic ar trebui să fie complet demontat. Vreţi să faceţi acest lucru? Vom avea nevoie de instrumente şi va dura câteva ore.

— Nu, nu, n-am timp de pierdut, spuse cardinalul, vizibil descurajat de complexitatea aparatului.

Părintele Toledano îşi făcu apariţia brusc şi îi spuse cardinalului:

— Monseniore, Ambasada Italiei la telefon.

— Ah, vin. Trebuie să vă las, părinte Ernetti, am văzut destul. Vă voi suna.

Şi plecă.

Pellegrino nu se mişcă din loc.

— Nu veniţi, părinte Ernetti? Trebuie să încui camera.

— Lăsaţi-mi cinci minute, părinte Toledano. Acest aparat îmi evocă atât de multe amintiri...

— Am înţeles. Vă aştept la intrarea în clădire.

Pellegrino îşi aminti ce-i spunea mama lui: „Sari, şi va apărea şi plasa de siguranţă”.

De data aceasta fusese salvat de o mică minciună. Cele două carduri electronice – ca nişte chei, practic – erau evident esenţiale pentru funcţionarea cronovizorului.

Când Papa Paul al VI-lea îi ordonase să demonteze aparatul, părintele Ernetti subtilizase discret cele două carduri, din prudenţă. Pentru că experienţa îi arătase că cronovizorul era foarte greu de manevrat. Folosit fără precauţii, ar fi putut modifica grav cursul evenimentelor şi ar fi devenit un instrument extrem de periculos. Din fericire, fără cardurile electronice, maşina era inutilizabilă.

Dar astăzi, acest cardinal cu privirea de gheaţă se interesase în amănunt de invenţia părintelui Ernetti. Ce i-ar fi putut spune bietul preot când înaltul prelat ar fi înţeles stratagema? Pentru că avea să afle, mai devreme sau mai târziu. Dacă Pellegrino ar fi fost obligat să returneze cele două chei electronice, cronovizorul ar fi fost din nou în stare de funcţionare. Ce ar fi făcut cu el un om ambiţios ca Piglietti? Şi cum să evite un alt dezastru?

8

La primele ore ale dimineţii, când a ieşit din Puţul lui Warren, Gregory Parker a crezut că visează. Era patru şi jumătate, Ierusalimul se trezea. Încă uluit de ceea ce tocmai descoperise în măruntaiele colinei, se urcă în maşină ca să ajungă în Oraşul Vechi şi să bea ceva cald.

Adâncit în gânduri, rătăci câteva minute pe aleile întunecate ale souk-ului. Tarabele erau toate închise, dar găsi un mic restaurant oriental deschis toată noaptea, destinat amatorilor vieţii de noapte.

— Ce să vă aduc?

— Ce v-a mai rămas?

— La ora asta, bucătăria este închisă. Pot să vă fac un ceai verde şi să vă încălzesc o pită cu falafel.

Nu-i era foame, dar acceptă. Instalat confortabil pe o laviţă, îşi deschise febril rucsacul şi scoase de acolo aparatul foto. Rulă filmul până la capăt şi scoase negativul de 24 x 36, pe care îl puse în cutie. Pozele nu erau grozave, pentru că nu avusese la îndemână decât o biată lanternă electrică pentru a lumina situl. Însă asta era dovada că străunchiul său nu minţise. Se întinse pe laviţă şi reconstitui în minte ultimele douăsprezece ore.

Nu-i mărturisise curatorului muzeului, dar avea rezerve faţă de străunchiul său Montagu Parker. Reputaţia lui proastă era parţial justificată. Cele mai multe dintre isprăvile pe care le debita în saloanele la modă de la Paris sau de la Londra erau în mare parte imaginare sau exagerate. Prin urmare, trebuia să verifice fiecare

9

detaliu înainte de a se angaja la orice costuri impuse de expediţie.

Cu o zi înainte, fusese într-o recunoaştere rapidă. Până după-amiaza târziu, vizitase situl Puţului lui Warren, aflat în prezent sub Autoritatea Parcurilor

Naţionale din Israel. Potrivit caietului lui Montagu Parker, acesta a fost punctul de plecare al traseului care ducea, printr-un labirint incredibil de tuneluri, până la ruinele Templului lui Solomon şi la acel cub celebru.

Aşa că îşi cumpărase un bilet de la ghişeu, ca orice turist, şi, ascuns în umbra unui tunel, aşteptase ca vizitatorii să iasă la suprafaţă. În cele din urmă, la ora închiderii, luminile au fost stinse. Înarmat cu lanterna, a intrat în pasajul subteran...

— Vi se răceşte ceaiul, domnule.

Gregory îşi veni în fire. Patronul restaurantului avea dreptate. Cât despre pită, nu se atinsese de ea. Mintea lui era în altă parte, dar trebuia să capete putere.

— O să vă fac din nou unul fierbinte. Si mâncaţi-vă sandvişul sau va trebui să-l

> > >

arunc.

Gregory dădu absent din cap, dar gândurile lui continuau să rătăcească. Ceea ce descoperise în interiorul cubului putea să răstoarne întregul sens al istoriei biblice.

9

În acelaşi timp, un bărbat cuprins de panică alerga pe aleile Oraşului Vechi. Abia trăgându-şi răsuflarea, se opri în faţa unei clădiri care arăta ca un magazin sau o galerie de artă. Pe o placă de aramă se putea citi o inscripţie în limbile engleză şi ebraică: Holy Temple Institute. Era un muzeu dedicat celebrării unui edificiu imaginar, Al Treilea Templu al Ierusalimului.

În ciuda orei matinale, bărbatul apăsă insistent pe butonul interfonului. Cineva îi răspunse.

— Yoel, sunt eu, Yuval!

— La ora asta? spuse o voce somnoroasă.

— Deschide repede, s-a întâmplat ceva grav!

Se aprinse o lumină la primul etaj. Yoel era încă în pijama. Bărbatul scund, de vreo patruzeci şi ceva de ani, cu barba bine tunsă şi chel, coborî scările purtând kippa. A luat o cheie de pe perete şi a întors-o în broască.

— Nu mai fă atâta tărăboi, Yuval, o să trezeşti tot cartierul.

Închise uşa cu grijă.

— Ei, ce e?

— Cineva a găsit cubul.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul bărbatului în pijama.

— Nu se poate!

— Cred că este un englez. A stat în tunel toată după-amiaza. Mi s-au părut ciudate venirile şi plecările lui. Nu arăta ca un turist,

căuta ceva. În plus, avea cizme de cauciuc. În Ierusalim, acest lucru este neobişnuit.

Yuval fusese angajat, de ani de zile, de către Autoritatea pentru Antichităţi ca să întreţină Puţul lui Warren. El ridica hârtiile aruncate pe jos şi alunga turiştii care zăboveau după închidere.

— A aşteptat să plece toată lumea, dar eu am rămas şi l-am urmărit.

— Ai făcut bine, Yuval.

— Când s-au stins luminile, a aprins o lanternă, era bine echipat.

— Crezi că ştia unde se duce?

— Avea un plan desenat pe un carneţel. A descoperit tunelul destul de uşor şi.

Ezită:

— .şi restul.

— Adică. cu adevărat totul? A intrat în cub? întrebă Yoel, sincer îngrozit.

— Da, printr-o deschidere mică. A stat o vreme înăuntru.

Yoel părea foarte îngrijorat.

— Atunci înseamnă că ştie. Te-a văzut?

Yuval era nedumerit.

— Nu ştiu. Îmi aprinsesem lanterna, dar am stins-o imediat ce a scos capul. Crezi că va spune toată povestea, Yoel?

— Se poate, dar nimeni nu-l va crede.

Era neliniştit.

— Dacă nu cumva a făcut poze. Ştii unde stă?

— Nu, am venit direct să te avertizez.

Yoel înjură în sinea lui. Dacă Yuval ar fi aşteptat ca intrusul să

iasă, ar fi putut să-l urmărească şi să-i descopere identitatea. Dar Yuval era Yuval, nu trebuia să-i ceri prea multe. Nu mai rămânea decât să deschidă o anchetă în Oraşul Vechi pentru a-l localiza pe englez.

— Să aşteptăm să se dea în vileag. O să sun la Dallas mâine-dimineaţă devreme ca să-l anunţ pe generalul Swaggart.

10

Gregory Parker a aşteptat să se facă ora opt pentru a duce negativele la Patterson Labs, un laborator cunoscut pentru profesionalismul său. Pretinzând că este jurnalist, a cerut regim de urgenţă. I s-au promis amprentele până la sfârşitul dimineţii, livrate prin curier la hotel. A profitat de acest răgaz pentru a încerca să doarmă câteva ore, dar era mult prea entuziasmat. A făcut o baie fierbinte, apoi şi-a schimbat hainele.

Pe la amiază, recepţionerul hotelului îl sună, fotografiile sosiseră. Se uită la ele cu atenţie. După cum se aştepta, erau de proastă calitate, dar ceea ce văzu era uluitor. Acum tot ce mai avea de făcut era să găsească suficienţi bani pentru a organiza o expediţie cu echipament fotografic demn de acest nume.

Se urcă în maşină şi merse până la Bethleem, unde se găseau cei mai mulţi anticari. Întrebând în fiecare magazin, descoperi că apare des un nume, cel al lui Meyer Irgoun. De la descoperirea Manuscriselor de la Marea Moartă, traficul cu antichităţi înflorise, iar Irgoun devenise o adevărată placă turnantă între negustorii de pe piaţa neagră şi colecţionarii americani bogaţi.

— Unde îl pot găsi? îl întrebă Gregory pe vânzător.

— Totul depinde de ceea ce vinzi. Ai ceva să-i arăţi?

Parker ezită, dar îi dădu, totuşi, vânzătorului un plic care conţinea una dintre fotografiile expediţiei sale clandestine de sub colina Templului. Răspunsul nu întârzie să apară. Meyer Irgoun l-a sunat la hotel şi l-a invitat la el acasă, în Tel Aviv.

1
1

Biroul lui Irgoun era doar o încăpere largă în care se aflau expuse obiecte de tot felul: ceramică de dinainte şi după exilul din Babilon, bijuterii bizantine, monede

foarte vechi, pietre gravate găsite în osuare şi chiar o inscripţie în ebraica arhaică, datând din vremea regelui David.

Meyer Irgoun, trecut bine de cincizeci de ani, era uns cu toate alifiile şi se bucura de farmecul misterios al unui bărbat rafinat. Îl primi pe Gregory aşezat la un pian mare şi alb, încărcat şi el de obiecte.

— Ăsta mi-e biroul. Când mă enervez, cânt o piesă de Brahms sau Schumann şi mă calmez. Luaţi loc pe scaunul acela mare de puf.

Gregory se aşează vizavi de el.

Irgoun atacă fără ezitare miezul problemei.

— De unde a apărut această fotografie?

— Dar dumneavoastră ce spuneţi?

Se lăsă tăcerea.

— Aţi găsit o modalitate de a explora interiorul Colinei Templului?

Gregory nu răspunse. I se spusese că Irgoun avea obiceiul urât de a înregistra cu ajutorul unui casetofon ascuns cu măiestrie tot ceea ce spuneau vizitatorii săi.

— Şi ce este acest cub?

— O surpriză. Am fotografiat şi ce este înăuntru.

Gregory îi întinse un alt instantaneu.

Irgoun, care credea că a văzut totul la viaţa lui, rămase paralizat de uimire.

— E un trucaj?

— Nu, am vreo 30 de fotografii ale întregului sit, făcute din unghiuri diferite.

— Şi... ce vreţi să faceţi cu ele?
> > >

— Să le vând la un preţ bun, ca să am bani de încă o expediţie în acelaşi loc.

— Îmi pare rău, nu le pot cumpăra de la dumneavoastră.

Îi înapoie cele două fotografii.

— Ceea ce aţi găsit, domnule Parker, este prea... complicat pentru mine. Cunosc doar un singur om suficient de nebun încât să plătească pentru aceste poze. Dacă este interesat, vă voi da datele lui de contact. Lăsaţi-mi o zi sau două.

Gregory se ridică şi îi mulţumi.

— Ar trebui să vorbim despre comisionul dumneavoastră pentru acest serviciu.

— Nu am nevoie, nu vreau să fiu implicat în această poveste.

Conversaţia se încheie.

Parker se întoarse la Ierusalim destul de tulburat de această întâlnire. Simţea că situaţia putea deveni periculoasă. A doua zi, Irgoun îi trimise o telegramă la hotel:

„Episcopul Dom Alberto Pindare de Carvalho. Stop. Vă invită la Roma. Stop. Aduceţi toate fotografiile. Stop. Sunaţi-l la.”.

Urmau un număr de telefon şi o adresă.

1
1

Se poate spune din prima zi dacă o expoziţie va avea succes. Cea pe care Nataşa o organizase pe tema crucificării începuse bine. Îmbinase cu pricepere aspectul tehnic al acestei forme de execuţie cu dimensiunea ei aproape „filozofică”: manifestarea puterii regale punându-l pe rebel la pământ, aplicându-i pedeapsa cea mai cruntă. Dar cum de a ajuns o tortură un simbol religios? Ar putea crucea să explice aspectul dureros atât de singular al creştinismului? Expoziţia oferea o temă de reflecţie, cu reproduceri superbe ale lui Hristos pe cruce, de la Tiepolo la Dali.

— Un adevărat succes, a comentat Roni Adahan, directorul muzeului.

— Mulţumesc, Roni.

— Trebuie să ne gândim acum la următoarea, pentru primăvară. Am vorbit zilele trecute cu ministrul Culturii. Apreciază foarte mult munca noastră la muzeu, dar regretă că expoziţiile rămân concentrate pe Antichitate. Şi-ar dori să abordăm teme mai contemporane.

Nataşa se încruntă, bănuitoare.

— Ministrul conduce muzeul, Roni?

— Nu, dar el este cel care ne dă subvenţiile, e normal să-i ascultăm sugestiile.

Directorul cunoştea temperamentul vulcanic al asistentei sale, dar învăţase de-a lungul anilor cum s-o domolească.

— Fă-o pentru mine, Nataşa.

Ea izbucni în râs.

1
2

— Îmi faci faţa căţelului Droopy acum?

— Ştii că nu-i rezişti.

— Bine, şi ce propui?

— Ce zici de o expoziţie despre comunităţile evreieşti din Italia până în secolul XX? Comunitatea italiană este cea mai veche din Europa de Vest. De când n-ai mai fost în Italia?

— De cel puţin şaisprezece ani. Cele câteva luni petrecute la Roma mi-au lăsat amintiri destul de... amestecate. Dar acolo am întâlnit pe cineva la care ţin cu adevărat.

— Un italian frumos?

— N-ai ghicit, Roni, era preot. Am trecut şi prin momente dificile, dar tot a rămas în amintirea mea.

Se hotărî brusc.

— Gata, merg! Dar va trebui să ajung la Roma, la Florenţa şi la Veneţia ca să stabilesc contacte şi să studiez documente.

Roni nu-şi putea ascunde bucuria.

— Te duci când vrei.

— Voi începe cu Veneţia.

— Cel mai frumos oraş din Italia!

— Şi asta, l-a temperat Nataşa, dar şi cel unde a fost creat primul ghetou.

De asemenea, cel în care locuia părintele Ernetti. Însă păstră pentru ea acest detaliu.

1
2

De ani de zile, în frumoasa lui casă din Roma, episcopul Dom Alberto Carvalho stătea ca pe spini, din lipsă de ocupaţie. Pe măsură ce anii treceau, se temea că pasivitatea îl va face să îmbătrânească prea repede. Citise undeva că oamenii de pe insula Okinawa, campioni mondiali la longevitate, erau adepţii a ceea ce se numeşte ikigai în japoneză, „faptul de a avea un scop”. În fiecare zi trebuie să ai un obiectiv, indiferent care. Fără el, ajungi direct în mormânt.

Din acest punct de vedere, rezultatele au fost catastrofale. După ce a început cu surle şi trâmbiţe, viaţa lui Dom Alberto Carvalho devenise complet goală. Deşi îşi păstrase veşmintele de episcop de Rio, de mult nu mai ocupase nicio funcţie ecleziastică. Mai rău, simţea că Vaticanul îi întorsese spatele.

Cu doi ani înainte, după moartea Papei Paul al Vl-lea, spera să se întoarcă acolo pe uşa din faţă, graţie noului Papă, loan-Paul al Il-lea. Îl cunoscuse bine în tinereţe, pe când se numea Karol Wojtyla. Ceruse de mai multe ori să fie primit în audienţă. N-a primit însă niciun răspuns. Apoi s-a hotărât să-i telefoneze cardinalului Cipriano, care devenise secretar de stat. Şi el era o veche cunoştinţă.

— Ce se întâmplă, Cipriano, fugi de mine? Dar Karol?

— Voi fi sincer, Alberto. Nu avem o listă neagră la Vatican, nu ne conducem după acest principiu, dar dacă am avea una, un singur nume ar fi trecut cu roşu: al tău.

— Ce onoare, Cipriano, răspunse Carvalho.

— Ştim cu toţii modul incalificabil în care te-ai comportat[1] sub pontificatul lui Paul al VI-lea. Din motive pe care mi-e greu să le

înţeleg, ai scăpat de justiţia oamenilor, dar nu vei scăpa de cea a lui Dumnezeu.

— Oh, îmi ţii o predică!

— Spune-i cum vrei, numai să nu mai nădăjduieşti vreodată să fii primit de

Sfântul Părinte sau chiar de mine. Întoarce-te în Brazilia şi uită de noi. Clar?

— Foarte clar.

— Comportamentul tău din ultimii ani...

Carvalho a închis. Ceva se mişca înăuntrul său. O senzaţie uitată, aproape o formă de beţie. După toţi aceşti ani, ca trezită de o baghetă biologică miraculoasă, viaţa începea să-i curgă din nou prin vene. Şi, odată cu ea, toată energia lui diabolică. Pentru că, în cazul lui Dom Alberto, viaţa însemna ură.

Era adesea surprins că această emoţie, veche de când lumea, avea o reputaţie atât de proastă. Ura îţi măreşte forţele de zece ori, le adună pentru un singur scop: să- l distrugi pe cel care te-a jignit. Iar la vârsta lui, mai avea o virtute fundamentală: îl menţinea tânăr. Era propriul lui ikigai.

Acum, cu puţin noroc, mântuirea venea de la Ierusalim. Apăsă pe un buton şi-l chemă pe Joaquin. Acest brazilian bine făcut îl slujea cu credinţă încă din adolescenţă.

— Domnule?

— La ce oră avem întâlnire cu oaspetele nostru?

— La ora trei. A aterizat în această dimineaţă la Fiumicino.

Carvalho se strâmbă. Se grăbea.

— Am fi putut să-l invităm la prânz.

— A refuzat, avea alte obligaţii. Vreţi să beţi ceva, Dom Alberto? Ajută la răbdare.

— Nu, vreau să-mi păstrez ideile clare.

Un taxi îl duse pe Gregory Parker în parcul Via Antica, una dintre

cele mai populare zone ale capitalei italiene. S-a oprit lângă Via Appia, o stradă pietruită renumită ce datează din Roma antică.

— Restul drumului îl fac pe jos, i-a spus şoferului.

Gregory merse câteva minute pe aleea pavată cu pietre mari, înainte de a ajunge în faţa vilei lui Dom Alberto Carvalho. Evident, episcopul nu-şi refuza nimic. Parcul natural era o încântare. Vestigii acoperite cu muşchi, pe ambele părţi ale aleii, şi chiparoşii completau în mod fericit peisajul. Imediat ce sună la uşă, un brazilian îi deschise.

— Dom Alberto vă aşteaptă, señor.

Episcopul era în vârstă. Purta o jachetă sobră şi o cămaşă închisă la gât, de care atârna o cruce impresionantă. Era destul de scund, dar surprinzător de musculos, îşi putea da seama de asta după cum strângea mâna. Însă ceea ce frapa, se gândi Gregory, era privirea lui sălbatică, de animal de pradă. Nu, mai degrabă erau ochii unui şarpe.

— Ce părere aveţi, domnule Parker, despre micul meu refugiu roman?

— Este splendid.

— Foarte modest, însă, pe lângă vila vecinului meu Carlo Ponti, producătorul de film. Din când în când, îl putem vedea pe Kirk Douglas sau Anthony Quinn. Şi chiar şi pe soţul Sophiei Loren. Să mergem în sufragerie.

Interiorul era mobilat cu gust, cu siguranţă de un designer italian.

— Vreţi o limonadă?

— Cu plăcere, părinte Carvalho.

— Spuneţi-mi Dom Alberto, domnule Parker, nu am mai oficiat liturghia de multă vreme.

Joaquin intră împingând o măsuţă rulantă, plină cu băuturi de tot

felul.

— Limonadă sau ceva mai tare?

— Având în vedere vremea, aleg limonada.

— Ei bine, şi eu.

Joaquin puse imediat două pahare cu limonadă pe măsuţa de cafea, apoi ieşi neobservat din cameră.

— Să trecem direct la obiect. Aveţi pozele?

Gregory îşi deschise servieta din piele şi scoase un dosar de carton, prins cu o bandă elastică.

— Am fotocopii ale tuturor fotografiilor. Treizeci şi două în total.

— Pot să le văd?

Parker i-a înmânat episcopului un prim set de fotocopii, prinse cu o simplă agrafă.

— În primul rând, iată aproximativ zece vederi din exteriorul cubului. Le-am făcut cu mijloacele avute la îndemână, luminând situl cu lanterna.

Dom Alberto examină fotografiile atent, cu lupa unui filatelist.

— Îmi garantaţi că aceste fotografii sunt autentice?

— Sunt.

— Vestigiile Templului lui Solomon sunt aşa cum ne-am putea aştepta, a spus Carvalho, dar acest cub este... foarte ciudat.

Gregory, care îşi pregătise cu grijă materialele, îi arătă apoi un al doilea set de fotocopii.

— Iată vederi ale interiorului.

Carvalho le răsfoi febril. Nu-i venea să creadă ce vedea.

— Este. uimitor.

— Nici mie nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Fotografia unui cufăr sculptat i-a atras cu deosebire atenţia lui Dom Alberto.

— Cutia asta, e... ce cred eu?

— Cu siguranţă, aprobă Parker. Şi iată ce am găsit înăuntru.

A ridicat o altă fotocopie, în care cutia îşi dezvăluia conţinutul.

„Aş da oricât să văd chipul Papei când îi voi arăta această fotografie”, se gândi Carvalho.

— Expediţia pe care o plănuiesc, a continuat Gregory, îmi va permite să fac un al doilea set de fotografii, cu un generator şi echipament profesional de iluminat. Vor fi publicabile peste tot, chiar şi în National Geographic.

— Unde sunt negativele?

— La Roma.

Carvalho zâmbi pe jumătate. Acesta era motivul pentru care Parker sosise târziu. Băiatul ăsta nu era idiot, în locul lui aş fi procedat la fel.

— Sunt interesat de aceste fotografii. Ambele serii. Cât vreţi pe ele?

— O mie de dolari pentru fiecare fotografie din prima serie.

— Deci treizeci şi două de mii de dolari pentru nişte fotografii abia vizibile? Fie. Iar pentru a doua serie?

— O sumă fixă de o sută de mii de dolari, care să acopere costul fotografiilor şi cheltuielile mele pentru echipament şi ajutoare în vederea noii expediţii.

Carvalho scoase un fluierat de surpriză. Puse fotocopiile jos şi se uită la Gregory ameninţător.

— Trebuie să ştiţi, domnule Parker, că urăsc să fiu înşelat. Dacă

încheiem afacerea şi aflu cumva că m-aţi tras pe sfoară, Joaquin se va ocupa de dumneavoastră.

Îşi însoţi ameninţarea de gestul elocvent cu degetul mare plimbat în jurul gâtului.

— Puteţi avea încredere în mine, señor, răspunse Parker fără să clipească.

Carvalho se ridică şi se duse să arunce o privire în parc de la fereastra din salon. Se gândea. Dacă interlocutorul său spunea adevărul, iar intuiţia lui îi spunea că aşa era, avea arma necesară pentru a-şi relansa ofensiva împotriva Vaticanului. De asemenea, banii nu păreau să fie principala motivaţie a lui Gregory Parker. Sumele solicitate nu erau exorbitante, având în vedere miza. Se întoarse către musafir.

— Accept propunerea dumneavoastră, domnule Parker. Treizeci şi două de mii de dolari pentru primul set când îmi daţi negativele.

— Le veţi avea la sfârşitul după-amiezii, Dom Alberto!

1. Necazurile lui Dom Alberto Carvalho cu Vaticanul au fost povestite în primul volum, Maşina Ernetti. S-au soldat, pentru Dom Alberto, cu un eşec total.

1
3

Era a şasea oară într-o săptămână când Yoel Cohen îl suna la Dallas. Şi din moment ce conversaţiile cu generalul nu se mai terminau, acele apeluri ajunseseră să-l coste o avere. Dar situaţia era gravă şi necesita consultare. Un angajat ridică telefonul şi îi dădu receptorul generalului Elmer C. Swaggart, a treia voce a Americii.

— Bună, Yoel, cât e ceasul acasă la tine?

— Cu opt ore mai mult decât în Dallas, domnule general, e noapte.

— Parker s-a întors de la Roma?

— Nu încă, dar şi-a păstrat camera la hotel, aşa că nu ar trebui să mai dureze mult.

De la vizita lui Gregory Parker în măruntaiele Muntelui Templului, Yoel Cohen şi-a pus detectivii la treabă pentru a da de intrus. Îi găsiseră urma printr-un lanţ al slăbiciunilor.

— Am pus întrebări despre acest episcop, Dom Alberto Carvalho, spuse generalul. Este un activist de stânga, care vrea să zguduie din temelii actuala organizare a Bisericii. CIA îl suspectează că are legături cu serviciile secrete sovietice, dar lucrează şi pe cont propriu.

— Credeţi că va da în vileag totul?

— Totul depinde de ceea ce i-a vândut Parker.

— Poze cu interiorul cubului, cred.

— Avea echipament de iluminat?

1
4

— Doar o lanternă. Cred că făcea o cercetare.

— Şi cutia?

— Potrivit informatorului meu, a plecat fără să ia nimic. Şi cutia nu poate fi scoasă prin deschiderea cubului.

— Dacă se întoarce, va avea materiale pentru a face poze mai clare şi pentru a mări deschiderea. Nu înţeleg atitudinea ta, Yoel, această cutie ar fi mult mai eficientă în mâinile noastre. V-aş putea trimite oameni s-o scoateţi de acolo.

Răspunsul lui Yoel Cohen fu categoric:

— Nimeni nu va atinge această cutie, domnule general! Este un dar de la Dumnezeu, trebuie să rămână acolo unde este.

— Yoel, se enervă generalul, ştii la fel de bine ca şi mine ce conţine!

— Tot ce este în interiorul cubului şi al cutiei reprezintă o piatră de încercare. Bunul Dumnezeu ne-o trimite aşa cum i-a cerut odată lui Avraam să-şi sacrifice fiul. În ultima clipă, El ne va trimite berbecul salvator.

Generalul nu mai insistă, credinţa nu se zădărniceşte dând ordine milităreşti. În plus, doar Yoel şi oamenii lui ştiau traseul care ducea la Templul lui Solomon, trebuiau cruţaţi.

— Nu văd decât o singură soluţie: dacă Parker s-a dus la Carvalho, a fost pentru a-i cere bani. Aşa că hai să-i dăm mai mult.

1
4

La sfârşitul după-amiezii, Gregory Parker i-a dus negativele lui Dom Alberto. Le ascunsese pur şi simplu la sectorul bagaje de mână de la Stazione Termini din Roma. Carvalho părea mulţumit.

— Joaquin, vă buscar o dinheiro! [1]

Joaquin dispăru. Gregory scotoci prin rucsac şi scoase un contract.

— Am întocmit un act de vânzare în dublu exemplar. Vreţi să-l semnaţi?

Carvalho ridică din umeri şi semnă. Joaquin se întoarse cu un plic. Gregory verifică, înăuntru erau bani.

— Sunteţi mulţumit, domnule Parker? Când v-aţi gândit să-mi daţi al doilea set de fotografii?

— Să spunem că... în vreo două săptămâni.

— Perfect.

Gregory ezita să plece, îl sâcâia un gând.

— Sunt indiscret dacă vă întreb ce faceţi cu fotografiile mele, Dom Alberto?

— Voi folosi primul set pentru a-i momi pe jurnalişti. Când voi avea şi fotografiile de bună calitate, le voi oferi presei, în mod oficial. Şi aşa voi avea onoarea de a fi sponsorizat una dintre cele mai mari descoperiri arheologice ale secolului! A dumneavoastră, desigur.

1
5

Gregory Parker luă taxiul până la aeroport. Încasase o sumă frumoasă de bani şi aştepta restul. Dar nu se simţea în largul lui, omul acesta îl punea pe gânduri.

Cât despre Carvalho, acesta jubila. Parker îi dăduse un plic consistent, în care pusese negativele şi exemplarele la dimensiunile de 18 x 24 cm ale fiecărei fotografii. Le răsfoi din nou cu încântare. Apoi, cu creionul în mână, se aşeză la birou şi concepu un plan de acţiune.

Pentru a influenţa deciziile Papei, trebuia să-şi dozeze ameninţările, să „ofere informaţiile ca pe un foileton", după cum spun jurnaliştii italieni, să decupeze revelaţiile în secvenţe din ce în ce mai periculoase.

Prin urmare, va trimite Vaticanului patru plicuri cu fotografii, fiecare la distanţă de o săptămână. Nu, intervalul era prea lung. Trei şarje ar fi fost suficiente: două cu fotografii neclare şi una cu fotografiile publicate de presă, dacă nu s-ar fi ajuns la un acord cu Papa. Toate plicurile vor fi adresate personal Sfântului Părinte şi însoţite de cartea de vizită a lui Carvalho: „Complimente din partea lui Dom Alberto Pindare de Carvalho". Primul plic conţinea planurile generale ale săpăturilor de sub Muntele Templului, cu celebrul cub. Al doilea prezenta primplanuri cu ceea ce găsise Gregory Parker înăuntru.

Când termină de pregătit primul plic, Carvalho i-l dădu lui Joaquin pentru a-l lăsa la Vatican.

„Mai degrabă nu", se gândi, „aerul sinistru al lui Joaquin îi va speria. Mă duc personal."

Spuse şoferului să-l lase la câteva sute de metri de Piaţa Sfântul Petru. Mergea încet, trecând pe lângă multe feţe bisericeşti, însă nimeni nu părea să-l recunoască. Îi salută pe doi cardinali pe care cândva îi cunoscuse bine şi care îl priviră cu indiferenţă. Nici măcar nu s-au încruntat când au trecut pe lângă el. Pur şi simplu îl uitaseră.

Dom Alberto trecu surâzând de gărzile elveţiene. Avea atât de multe permise de trecere asupra lui, şi false, şi reale. Se prezentă apoi la recepţia palatului pontifical. Un tânăr prelat îl întrebă ce doreşte.

— Vă las acest plic pentru Papa. E limpede? Spuneţi-i că este un mesaj de la Dom Alberto Pindare de Carvalho.

Numele nu însemna nimic pentru tânărul pirpiriu, care luă plicul şi îl puse într- un coş.

— Părinte, scrisorile sunt analizate de serviciul de corespondenţă. Şi, cine ştie, poate că scrisoarea sfinţiei voastre va ajunge la Sfântul Părinte, dar nu vă pot garanta. Şeful de serviciu decide.

Dom Alberto îl fulgeră pe insolent cu o privire de gheaţă, apoi făcu stânga- mprejur.

„Are dreptate cine spune că uitarea este anticamera morţii”, se gândi el cu amărăciune. „O să le arăt eu că Dom Alberto Carvalho este încă în viaţă!”

1. „Joachin, du-te după bani!” (portugheză, în original) (n.tr.).

15

După ce îşi spuse numele la intrarea în mănăstire, Nataşa se apropie pe neauzite de părintele Ernetti care se pregătea să-şi ţină cursul la conservatorul de muzică.

— Părinte?

Ernetti ridică privirea. O bucurie imensă îi lumină chipul. Se îmbrăţişară îndelung fără să spună nimic, foarte bucuroşi să se reîntâlnească.

— Cât timp a trecut?

— Nu ştiu. Oricum, prea mult.

A fost o întâlnire emoţionantă şi caldă, după mai bine de şaisprezece ani.

Înainte de a se despărţi, în faţa mănăstirii, părintele Ernetti scotoci în sutană şi scoase o cutie mică de sidef. Înăuntru era o cartelă electronică. Nataşa înţelese repede despre ce e vorba.

— Este cheia cronovizorului?

— Una dintre ele, cealaltă e la mine.

— E o responsabilitate prea mare, părinte Ernetti, nu sunt sigură că...

Îi vorbi pe un ton grav, aproape presant:

— Nataşa, mai devreme sau mai târziu, vor dori să pună din nou maşinăria în funcţiune. Am fost deja de două ori convocat la

16

Vatican de un cardinal care numi inspiră deloc încredere. Bănuiesc că vrea să-şi însuşească invenţia mea. Nu pot să-i ţin piept de unul singur. Dacă avem amândoi cheile cronovizorului, vom decide împreună. Şi situaţia va fi cu totul alta.

Nataşa aprobă în tăcere şi strecură cheia în geantă. Părintele avea dreptate, era nevoie de doi pentru a rezista ispitelor Diavolului.

Se auzi un clopoţel, vaporetto sosise. Nataşa îi făcu un semn de adio, iar Pellegrino îi răspunse. Pentru câteva secunde, părintele Ernetti privi ambarcaţiunea îndepărtându-se, apoi băgă mâna în buzunar. Tocmai primise o telegramă de la Vatican. Papa loan-Paul al Il-lea îi cerea ajutorul, pentru că „se întâmplase ceva grav”.

Când Nataşa coborî pe cealaltă parte a Marelui Canal, nu se duse direct la hotel. Cafeneaua Florian era încă deschisă, deşi se întunecase de mult. Atmosfera era plăcută, iar orchestra instalată pe terasă le oferea turiştilor valsuri şi muzică de café concert. Se aşeză la o masă şi comandă un ceai. Se destinse un pic. Această întâlnire, după şaisprezece ani, o înduioşase mult. Dintre toţi bărbaţii pe care îi întâlnise în viaţa ei, părintele Ernetti era cu siguranţă cel de care se simţea cel mai aproape. Nu era doar un mare fizician, ci şi o fiinţă sensibilă şi profundă care trezea în ea elanuri de tandreţe. Zâmbi. Vorbiseră ca doi îndrăgostiţi bătrâni care se reîntâlniseră după o lungă despărţire. Însă el îl alesese pe Hristos, iar ea nu putea decât să-i respecte alegerea. Se gândi la acel card electronic pe care i-l dăduse. Avea dreptate să fie precaut, dar acea febrilitate o intrigase. Îi era frică de ceva? Simţi cum o cuprinde somnul. Din fericire, hotelul nu era departe.

La recepţie, o aştepta o telegramă. Era de la Zvi Eizer, superiorul său din Mossad. Trebuia să-l sune de urgenţă. Se uită la ceas. Între Veneţia şi Tel Aviv era doar o oră diferenţă de fus orar. Odată ajunsă în cameră, îi dădu telefon. Zvi nu mai era la birou, ci acasă şi părea foarte nervos.

— Nataşa, ce cauţi în Italia?

— Păi... lucrez.

Începu să strige la ea.

— Trebuie să mă anunţi de fiecare dată când pleci din ţară, e clar? E o problemă de securitate!

Era prima oară când uitase să o facă.

— Ai dreptate, Zvi, am greşit.

De mulţi ani lucra ocazional pentru Institut[I]. După misiunea de la Vatican din 1964 (care îi dăduse ocazia să-l cunoască pe părintele Ernetti), avusese şi alte misiuni în interiorul instituţiilor europene. Un motiv întemeiat, îşi zicea Zvi, pentru a continua să lucreze la muzeu, era o acoperire perfectă.

După ce o muştrului, se linişti.

— Cu atât mai bine dacă eşti în Italia. Lasă expoziţia, ai o întâlnire mâine- dimineaţă la ora unsprezece cu Papa loan-Paul al Il-lea.

— Cu Papa?

Nu-şi credea urechilor.

— Dar ce vrea de la mine?

— Nu ştiu. Am vorbit la telefon cu secretarul de stat de la Vatican. Sunt foarte îngrijoraţi. Mi-a spus ceva despre o ameninţare la adresa Bisericii care ar putea avea consecinţe şi asupra securităţii ţării noastre.

Încă nu înţelegea de ce Papa dorea s-o cunoască, Zvi nu-i dădea niciodată multe detalii la telefon.

— Va fi acolo şi părintele Pellegrino Ernetti. Papa vrea să vă vadă pe amândoi. Este un semn bun, nu crezi?

I În ebraica modernă, „Mossad” înseamnă „Institut”, prescurtare de la „Institutul de Informaţii şi Operaţiuni Speciale”.

16

Un Mercedes o luă pe Nataşa de la gara centrală din Roma. Dimineaţa devreme încercase să dea de părintele Ernetti, dar acesta plecase deja la Vatican.

Când a ajuns, un cardinal a venit s-o întâmpine.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă. Sunt cardinalul Cipriano, secretarul de stat al Sfinţiei Sale. Lăsaţi bagajele, Papa doreşte să vă vadă imediat.

— Deja? Aş fi preferat să mă aranjez puţin înainte.

— Vi s-a rezervat o cameră în apropiere, la un hotel foarte bun, dar acum avem o urgenţă. Părintele Ernetti se află deja la Papă.

— Vă urmez, monseniore.

După ce a fost anunţată discret, Nataşa fu introdusă în biroul lui loan-Paul al II- lea, care se ridică s-o întâmpine. Se ridică şi Pellegrino. Părea îngrijorat.

— Vă mulţumesc că aţi venit, doamnă Yadin-Drori.

Papa, care părea să aibă cu puţin peste şaizeci de ani, îşi merita din plin porecla de „atlet al lui Dumnezeu”. Pe sub sutana imaculată, se ghicea constituţia unui bărbat pasionat de sporturile montane. Zâmbetul larg, uşor maliţios, era irezistibil şi îi sporea şarmul personal. Cu siguranţă multe femei suspinaseră după el, îşi spuse Nataşa.

Sfântul Părinte îi întinse mâna cu inelul papal, pe care ea îl sărută cu evlavie. Apoi se duse să-l îmbrăţişeze pe părintele Ernetti şi se aşează lângă el, în faţa biroului papal.

— V-am rugat să veniţi, îi spuse Papa, pentru că situaţia ne va

obliga să folosim cronovizorul părintelui Ernetti.

— Preasfinte Părinte, dar credeam că maşinăria a fost demontată...

— Aşa e. În prezent, este depozitată în cinci lăzi, păstrate în Arhivele secrete. Părintele Ernetti mă asigură însă că ar putea fi din nou operaţională. Desigur, decizia de a o repune în funcţiune vă aparţine, spuse el, privind-o cu un zâmbet înţelegător.

Nataşa era stânjenită. Se pare că ştia totul. Se întoarse spre părintele Ernetti.

— I-am vorbit Sfântului Părinte despre dublură, spuse el, era de datoria mea.

— Dacă am înţeles bine, zise Papa amuzat, e ca un seif de bancă. Fiecare aveţi o cheie şi ambele sunt necesare pentru a porni maşina.

— Ideea e că... maşina asta este minunată, spuse Nataşa, dar trebuie manipulată cu grijă. Am vrut să evităm accidentele.

— Nu vă faceţi griji, doamnă, nu vă reproşez nimic.

Părintele Ernetti îi puse mâna pe umăr, cu afecţiune.

— Dar veţi vedea, continuă Papa, că situaţia este foarte gravă. Ia priviţi.

Nataşa şi Pellegrino dădură ocol biroului şi se apropiară de Papă. Acesta din urmă deschise un plic mare.

— Fotografiile astea mi-au fost trimise de o persoană pe care o cunoaşteţi, Dom Alberto Carvalho.

Nataşa şi Pellegrino fură străbătuţi de un fior.

17

Sfântul Părinte întinse pe biroul său vreo zece fotografii în format mare.

— Aceste fotografii au fost făcute într-un loc închis, fără îndoială un loc subteran. Am cerut serviciilor mele să le examineze. Ce părere aveţi?

Pellegrino luă una dintre fotografii şi o studie îndeaproape.

— Se pare că sunt. vestigiile unui templu.

Îi dădu fotografia Nataşei.

— Ce spuneţi, doamnă?

Se uită cu atenţie la imagine.

— Poate.

Avea o idee vagă, dar era greu de crezut.

— Uitaţi-vă şi la celelalte două fotografii, spuse Sfântul Părinte.

Nataşa le compară.

— Nu se vede mare lucru, dar aş putea spune că e vorba de. Primul Templu, cel al regelui Solomon?

— Asta cred şi istoricii mei de la Vatican.

— Sunt arheolog, Sfinte Părinte.

Papa le arătă apoi o fotografie nouă.

1
8

— Ceea ce nu îmi pot explica este prezenţa acestui cub mare de piatră. Nu este menţionat în niciun text şi.

Nataşa păli. Papa îi observă emoţia.

— A reuşit până la urmă, şopti ea de parcă ar fi vorbit singură.

Se ridică şi făcu câţiva paşi în jurul biroului pentru a se calma. Se întoarse către Papă.

— Sfinte Părinte, ştiu cine a realizat aceste fotografii.

loan-Paul al Il-lea rămase fără cuvinte.

— Aţi putea să-mi spuneţi mai multe?

— Acum câteva săptămâni, la muzeu, am primit vizita unui bărbat pe nume Gregory Parker; un englez care mi-a propus să particip la nişte săpături sub Esplanada Moscheilor, în căutarea rămăşiţelor Templului lui Solomon. Am refuzat, desigur. Acum văd că nebunul ăsta chiar a mers acolo şi a făcut aceste poze.

— Dar cubul ăsta? întrebă Papa.

— Nu ştiu, Sfinte Părinte.

Papa le arătă o notiţă scurtă ataşată la seria de fotografii.

— Carvalho se joacă cu nervii noştri. Ne-a scris că în interiorul cubului se află o „descoperire capitală pentru toată creştinătatea”. Numai că îmi va trimite pozele treptat. Sigur va cere ceva în schimb.

Nataşa arătă spre o pată neagră de pe una dintre fotografii.

— Cred că este o deschidere făcută cu un târnăcop. Carvalho nu glumeşte. Cineva a intrat în cub, cu siguranţă că de Parker e vorba.

— Asta mă îngrijorează, spuse Papa. Îl cunosc bine pe Carvalho, nu proferează niciodată ameninţări în van.

— Ce doriţi de la noi, Sfinte Părinte? întrebă părintele Ernetti.

— Aflaţi ce a văzut Dom Alberto înăuntru. Adevărata ameninţare e acolo. Am discutat acest lucru într-un comitet restrâns cu

secretarul meu de stat şi cu preşedintele Academiei Pontificale. Cardinalul Piglietti a fost cel care s-a gândit la cronovizorul tău.

— Nici nu mă mir, răspunse Pellegrino în cunoştinţă de cauză.

— Cardinalul estimează că ar fi nevoie de o săptămână întreagă pentru a repune cronovizorul în funcţiune. S-a oferit s-o facă el însuşi.

Ăsta era deci secretul atâtor manevre!

— Sfinte Părinte, răspunse Pellegrino supărat, dacă sunteţi de părere că Piglietti este mai competent decât mine, atunci sunteţi liber să-i încredinţaţi cronovizorul.

— Dar în cazul ăsta, adăugă Nataşa cu inflexibilitate, nu mă implic.

Papa înţelese ameninţarea. Fără acordul Nataşei, aparatul era complet nefuncţional. Făcu doi paşi în spate.

— Cronovizorul este invenţia dumitale, părinte Ernetti, nimeni altcineva nu-l va manevra.

— Mulţumesc pentru încredere, Sfinte Părinte. Ce doriţi să aflu cu cronovizorul?

— Aş dori să vă întoarceţi în timp până la momentul în care a fost construit acest cub. Când vom afla ce este înăuntru, vom pregăti o contraofensivă.

Părintele Ernetti făcu ochii mari.

— Vreţi să călătoresc în timp trei mii de ani?

— Acum şaisprezece ani, aţi reuşit să ajungeţi în epoca romană. Acum ar fi suficienţi încă o mie de ani.

Se întoarse către Nataşa.

— Cât despre dumneavoastră, doamnă, l-aţi putea ajuta pe părintele Ernetti cu cunoştinţele pe care le aveţi despre limbă şi despre teren, aşa cum aţi făcut-o şi altădată.

„E bine informat”, se gândi Nataşa.

— Îmi pare rău, Sfinte Părinte, răspunse părintele Ernetti, dar este imposibil. Aş putea, cu ajutorul unui echipaj, să dau drumul cronovizorului în patru sau cinci zile, dar, pentru a ne întoarce pe vremea lui Solomon, ar fi necesar să adăugăm mai mulţi colectori de neutrini. Este o operaţiune delicată care presupune comandarea echipamentelor din străinătate şi adaptarea lor la cronovizor. Imposibil de realizat într-un timp atât de scurt.

Şi adăugă, uşor perfid:

— Ar fi şi mai greu pentru cardinalul Piglietti, care nu a folosit aparatul în viaţa lui!

Papa replică netulburat:

— Bun şi până atunci stăm cu mâinile în sân?

Nataşa preluă iniţiativa.

— Să mergem!

Papa făcu ochii mari.

— Adică… fizic?

— Da. Dacă acest Parker a făcut-o, putem şi noi. Mi-a arătat planul din caietul străunchiului său, îmi amintesc schiţa. Daţi-mi consimţământul, Sfinte Părinte, mă voi duce şi mă voi uita în interiorul cubului.

Ioan-Paul al II-lea ezita.

— Sfinte Părinte, spuse Pellegrino, această expediţie are nevoie de un reprezentant de la Vatican. Aş vrea s-o însoţesc pe Nataşa. Între timp, voi da instrucţiuni pentru comandarea echipamentelor electronice care ne lipsesc.

— Ce părere aveţi, doamnă?

Ea zâmbi larg.

— Suntem obişnuiţi să lucrăm împreună, Sfinte Părinte. Uniţi vom fi mai puternici.

Papa nu-şi ascunse îngrijorarea.

— Mai presus de toate, nu fiţi imprudenţi, îi preveni el. Dacă autorităţile musulmane află că sunteţi într-o misiune comandată de Vatican, Sfântul Scaun se va găsi într-o situaţie imposibilă.

— Nu vă temeţi, Sfinte Părinte, nu ne vom apropia de moschei. Îi voi cere ajutor prietenului meu Ariel Bronstein. E un arheolog şi un speolog desăvârşit. Va accepta, sunt sigură.

Părintele Ernetti împărtăşi entuziasmul Nataşei.

— Când aflăm cu ce ne are la mână Carvalho, repunem maşinăria în funcţiune. Ne întoarcem apoi pe vremea lui Solomon pentru a înţelege cine a construit acest cub.

Papa îi privi grav pe amândoi.

— Ţineţi-mă la curent oră de oră, copiii mei. Nu îmi voi găsi liniştea până când nu voi şti că sunteţi în afara oricărui pericol.

Pellegrino fu de acord.

— Adevăratul pericol, adăugă Nataşa, nu ne ameninţă pe noi, ci se află în interiorul cubului.

Papa închise ochii.

— Ei bine, vă doresc noroc.

Câteva minute mai târziu, Nataşa şi Pellegrino se plimbau prin Grădinile Vaticanului.

— Şi iată-ne din nou plecând într-o aventură stranie, părinte!

— Da, de parcă viaţa ne-ar oferi aceleaşi ingrediente: o eră îndepărtată de explorat, un mister de rezolvat, o misiune a Papei şi...

— Inevitabilul Carvalho.

— Da, aceeaşi retetă şi aceleaşi condimente.
' > > > >

— Părinte, iau primul avion spre Tel Aviv, trebuie să mă prezint la Mossad.

— Deja? Nu vreri să mai stati o zi?

— Şi să mă sune Zvi Eizer întruna? Sincer, îmi va fi mai bine în avion. Roma este la doar patru ore distantă de Tel Aviv.

— Cum vreri. Mă duc la Veneţia să-mi fac bagajele, ne revedem cât mai curând posibil.

Se îmbrăţişară.

— Părinte Ernetti, aţi fost vreodată în Israel?

— Niciodată, voi descoperi în sfârşit Ţara Sfântă.

Nataşa zâmbi dezolată.

— Mi-e teamă, părinte, că nu prea o să avem timp de obiective turistice.

18

Ori de câte ori venea la Ierusalim, Gregory Parker stătea la American Colony, un hotel frumos din estul oraşului. Întâlnea acolo multe personalităţi din lumea politică şi artistică. Când era adolescent, unchiul său îl invitase să petreacă împreună câteva zile pentru a cunoaşte oraşul. Păstrase despre această primă vizită o amintire extraordinară.

Înainte de a porni în a doua sa expediţie, a trebuit să recruteze doi acoliţi. Nici în Ierusalim şi nici în altă parte nu există un repertoar al ticăloşilor, dar, la o căutare temeinică, găseşti. Cu ajutorul informaţiilor culese de prin cafenelele mai ferite din Oraşul Vechi, dăduse peste doi posibili candidaţi, care locuiau, pentru moment, la Beirut. Gregory îi contactă şi le propuse o întâlnire.

Având în vedere situaţia internaţională, era imposibil să vină cu avionul. Cu maşina era încă şi mai complicat şi mai periculos. Aşa că Gregory zbură întâi la Atena, iar de acolo, spre Beirut. Oficialii vamali israelieni obişnuiau să ştampileze paşapoartele călătorilor pe o foaie volantă, facilitând tranzitul turiştilor şi al oamenilor de afaceri.

Deoarece sosise cam devreme pentru acea primă întâlnire, rătăci câteva momente bune prin acest oraş vesel şi zgomotos. Merse de-a lungul frumosului golf Zaitunay, care oferea o privelişte magnifică asupra mării, apoi se pierdu în centrul oraşului. Nu mai văzuse niciodată atâtea restaurante, mirosurile şi aromele păreau să se strecoare peste tot, chiar şi în magazinele cu aer condiţionat.

Consultându-şi ghidul, ajunse la o sală de bowling de pe strada Gouraud, în vechiul Beirut. Acolo se văzu cu primul om de

legătură. Tom Hernandez, în ciuda numelui său, era englez ca el. Încă tânăr, provenea din Wiltshire, localitate aflată în sud-estul ţării. Familia lui purtase toată greutatea politicilor ultraliberale ale lui Margaret Thatcher, iar Tom luase calea delincvenţei. Participase la câteva jafuri în Manchester, apoi a plecat la Beirut, unde se alăturase unei bande de infractori.

În ciuda zgomotului făcut de bile şi de popice, care îi împiedica să se audă cum se cade, Gregory îl lămuri ce voia de la el.

— Cât dai?

— Îţi voi spune când mă întâlnesc şi cu cel de-al doilea om de legătură.

— Unde te aşteaptă?

— Într-un bar de pe strada Gemmayzeh.

— Te duc eu cu motocicleta.

Treizeci de minute mai târziu, stăteau la un pahar cu Arnaud Deloffre. Născut în Franţa, frecventase cercurile activiştilor de extremă stângă de genul Action Directe. Inteligent, cult, dar având o fire bănuitoare, după faza sa militantă, fusese timp de câţiva ani mercenar în Africa. În prezent, o făcea pe instructorul într-un club de „supravieţuitori", frecventat de oameni de afaceri sau tineri din burghezia bogată.

— Ce-i înveţi?

— Să supravieţuiască în cazul unui război atomic cu Israelul.

— Şi te cred?

— Dau banul, asta e tot ce mă interesează. Îi învăţ cum să folosească armele, cum să supravieţuiască în pădure, cum să acorde primul ajutor răniţilor, lucruri de genul ăsta.

Tom se foia nerăbdător.

— Păi, spuse el, cât dai?

— Zece mii de dolari fiecare pentru o noapte de muncă.

— Nu-i rău! fluieră Tom a mirare.

— Totul depinde de tipul de muncă, răspunse Arnaud, mereu în

gardă.

Gregory rezumă misiunea la minimul pe care trebuiau să-l ştie.

— Unu, o să-ţi plătesc călătoria şi hotelul din Ierusalim. Doi, mergem noaptea la un şantier de săpături arheologice şi fac nişte poze. Trei, iau un suvenir de acolo.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

— Şi atunci ce anume justifică o plată aşa de generoasă din partea ta?

Gregory se gândi că trebuie să le spună ceva, cât de cât.

— Vom intra în pasajul subteran de sub Esplanada Moscheilor din Ierusalim.

Arnaud avu o tresărire.

— Bun loc de vizită!

— Vă duc printr-un tunel nepăzit. Dacă sunteţi prudenţi, totul va merge bine şi o să vă alegeţi cu zece mii de dolari într-o seară.

— Păi, o să fiu, spuse Tom.

— Şi eu, adăugă Arnaud. Când plecăm?

— O să vă sun din Ierusalim imediat ce voi fi gata.

— Eşti pe cont propriu sau ai un sponsor? întrebă Arnaud.

— Sunt pe cont propriu, dar fac afaceri cu un sponsor.

— Ce fel de sponsor?

— Cam ticălos, dar plăteşte bine.

19

În biroul său de la Mossad, Zvi Eizer ascultase cu atenţie propunerea Nataşei.

— Săpături sub Muntele Templului? Nu eşti în toate minţile! Dacă eşti prinsă, ai dat de dracu'!

— Gregory Parker a făcut-o, aşa că pot şi eu. Intrarea în Puţul lui Warren este departe de moschei, riscurile sunt limitate. Având în vedere situaţia, nu trebuie să ezităm.

Îl simţi gata să cedeze.

— Parker ăsta este agent sovietic?

— Nu, aş spune mai degrabă că e agent al propriului ego.

Zvi se lăsă în cele din urmă convins.

— O să-l informez, totuşi, pe prim-ministru. Pentru că e la fel sărit ca tine, cu siguranţă va spune da. Îţi dau şi două sau trei comandouri Ţahal?

— Doamne, nu, mai ales asta nu, răspunse Nataşa. Dacă am fi prinşi cu soldaţi israelieni, am declanşa un cataclism.

— Şi fără?

— Vom spune că suntem turişti şi că am uitat de ora de închidere. Ai încredere în prietenul meu Ariel, minte foarte bine.

— Bine, fie.

Nataşa se ridică. Zvi mai avea o întrebare.

20

— Ai idee ce se ascunde în cub?

— Niciuna, dar cu siguranţă nimic bun.

Se uită la ceas.

— Plec la aeroport, avionul părintelui Ernetti trebuie să sosească.

*

— Bine aţi venit, părinte!

Pellegrino tocmai îşi luase valiza. Pentru călătorie, îmbrăcase un costum obişnuit, mai practic decât sutana.

— Cum a fost drumul? Nu prea lung, sper...

— Suportabil. Am călătorit cu un grup de evrei italieni religioşi. Când pilotul a anunţat că vom ateriza, toţi au început să cânte Gerusalemme d'oro (Ierusalim, oraş de aur).

— Vechiul mit al Ţării Făgăduinţei. Sunt fericiţi aşa şi nu deranjează pe nimeni.

Zece minute mai târziu se aflau pe autostrada care ducea de la Tel Aviv la Ierusalim.

— E departe? întrebă Pellegrino, cam obosit.

— Trei sferturi de oră dacă mergi normal, douăzeci de minute dacă şofezi ca un israelian.

— Deci compatrioţii tăi merg ca vântul şi ca gândul?

— Ca nebunii. Şoselele fac mai multe victime decât toate războaiele arabo- israeliene la un loc.

După un sfert de oră, Nataşa opri într-un loc care-i oferea o panoramă asupra Oraşului Sfânt.

— Bine aţi venit la Ierusalim, părinte!

Pellegrino coborî din maşină, încântat de privelişte.

— Ce frumuseţe!

Cupola aurie a Domului Stâncii captase o rază de soare sub cerul portocaliu.
Pellegrino fredona câteva cuvinte din cântecul auzit în avion:

„Gerusalemme d'oro,

di rame e di luce

per tutti i tuoi canti

sono un violino” [1]

Câteva sute de metri mai încolo, această imagine idilică făcu loc unei realităţi prozaice, aceea a aglomeraţiei şi ambuteiajului.

— La ce hotel vă las? întrebă Nataşa.

Părintele Ernetti scoase o rezervare din buzunar.

— Crowne Plaza, serviciile de la Vatican mi-au rezervat o cameră.

— Ce lipsă de imaginaţie! se amuză Nataşa.

— De ce? Nu-i un hotel bun?

— Oh, ba da, e foarte confortabil, dar ar sta mai bine în Las Vegas.

Era un turn alb uriaş, de treizeci de etaje, nu departe de Knesset şi de Muzeul Israelului, cu o piscină interioară, salon de înfrumuseţare şi centru de fitness.

În faţa hotelului, se afla un autocar plin de turişti care tocmai se revărsau pe trotuar.

— Înarmaţi-vă cu răbdare. Vă las să vă instalaţi, mă duc să lucrez câteva ore la muzeu. Ne întâlnim spre seară cu Ari ca să pregătim echipa pentru mâine.

— Deja? spuse Pellegrino, dezamăgit.

— Da, Zvi e mai grăbit decât Papa.

Pellegrino era încăpăţânat. Chiar şi când se grăbea, îşi făcea timp să viziteze Locurile Sfinte. După ce îşi lăsă valiza în camera de la etajul şaptesprezece, rugă recepţia să-i comande un taxi. Zece minute mai târziu, se afla în mijlocul mulţimii, în Oraşul Vechi. Nici nu ştia unde să se uite, totul îl fermeca. Dus de valul unor turişti filipinezi, se trezi în faţa Kotelului, la înălţime. Avea lacrimi în ochi. Bărbaţi şi femei din toată lumea se rugau în faţa Zidului Plângerii, construit din pietre de calcar din Ierusalim. Totul aici, îşi spuse, emană sacralitate.

Apoi merse pe străduţe înţesate de oameni şi ajunse la Biserica Sfântului Mormânt. Îşi făcu cruce înainte de a intra şi se rugă în tăcere. Îşi şterse din minte amintirile care rămăseseră agăţate de el, ca nişte tumori urâte, din călătoriile din trecut, când fusese vorba de cronovizor[2]. Voia să fie în pielea unui creştin obişnuit.

Urma cu scrupulozitate traseul credincioşilor veniţi să retrăiască traseul răstignirii lui Isus: Stânca Golgotei unde fusese ridicată crucea; apoi Piatra Ungerii, pe care trupul victimei fusese parfumat cu uleiuri aromate şi, la sfârşit, mormântul lui Isus.

Când părăsi biserica, devenise un credincios obişnuit? Aşa spera, dar nu era sigur. Invidia bucuria pelerinilor din jurul lui. În cazul celor mai mulţi dintre ei, credinţa era întărită de descoperirea Locurilor Sfinte. Cât despre el, îşi recăpătase fosta inocenţă? Sau trebuia să lase timpul să lucreze? Nu ştia.

Când se întoarse la hotel, recepţionera îi spuse că încercaseră să dea de el de mai multe ori. Îi dădu o bucată de hârtie pe care era

scris un număr de telefon. Era al Nataşei.

— Părinte Ernetti? Dar unde sunteţi? V-am căutat toată după-amiaza!

— Am vizitat puţin oraşul, Nataşa.

— Pe jos?

— Am văzut ce-am vrut să văd.

Înţelese şi nu insistă.

— Avem o problemă. Ariel tocmai a aflat că Puţul lui Warren va fi închis mâine- seară pentru lucrări de întreţinere care vor dura câteva luni. Nu mai putem aştepta, mergem acolo diseară.

Pellegrino oftă, apoi se resemnă, ziua nu se terminase.

— Foarte bine, unde să vă aştept?

— Staţi acolo, vin eu să vă iau.

Îl conduse cu maşina la o anexă a muzeului. Ariel Bronstein îi aştepta. Îi păru simpatic încă de la început. Trecuse binişor de cincizeci de ani şi întreaga lui persoană emana umor şi bunăvoinţă. Adunase pe o masă tot echipamentul necesar.

— Părinte Ernetti, îmbrăcaţi-vă cu costumul ăsta de speolog, îi spuse el, e mai potrivit pentru destinaţia noastră.

Adusese câte o cască pentru fiecare, hamuri, frânghii, lanterne, pantofi cu talpă groasă. Ari ducea şi o scară de frânghie, un piolet şi pitoane. Nataşa verifică starea unui pistol-mitralieră.

— Credeţi că vom avea nevoie de asta? întrebă Pellegrino.

— Sper că nu, dar paza bună trece primejdia rea.

Ari deschise o cutie cu ceară neagră de lustruit pantofii.

— Staţi jos, părinte. Vă voi unge faţa şi mâinile. Nu uitaţi că suntem în ilegalitate.

1. „Ierusalim, oraş de aur/ Şi de aramă lucitor/ Pe corzile viorii mele/ Te cânt cu dor.” (italiană, în original) (n.r.).

2. Aceste vizite au fost povestite în primul volum al trilogiei, op. cit.

20

La patru mii de kilometri de Ierusalim, Papa loan-Paul al Il-lea aştepta cu nerăbdare rezultatele expediţiei clandestine care urma să-i aducă răspunsurile mult dorite.

Şi de parcă Dumnezeu nu-i dăduse suficiente griji, sudul Italiei fusese lovit cu o zi în urmă de un cutremur violent. Pământul, care se zguduise timp de un minut şi jumătate, provocase trei mii de morţi în Campania şi Puglia. Un elicopter venise să-l ia pe Papă de la Vatican, ceea ce-i permisese să vadă cu ochii lui amploarea dezastrului. Trei sute de mii de oameni rămăseseră fără adăpost, la cheremul unei toamne mult mai reci decât în mod obişnuit. De ce hotărâse Dumnezeu să-i lovească pe cei săraci şi slabi? se întreba Sfântul Părinte. Şi ce avea să spună credincioşilor ca să le păstreze credinţa neştirbită? Aceste nelinişti, amplificate de criza prin care trecea, îl frământau fără încetare.

Imediat ce se întoarse la palatul pontifical, se închise în birou. Se lăsase noaptea, o noapte rece şi umedă de noiembrie. Se uită la ceas. Era trecut de zece. Ultimul telefon de la Pellegrino fusese pe la ora opt, înainte de a pleca cu ceilalţi. Acum, îşi zise Papa, trioul este deja în subteran. Doar dacă...

Se uită în jur după un buton. Imediat, îşi făcu apariţia un secretar.

— Da, Sfinte Părinte?

— Imaginează-ţi că nu am niciun radio în birou. Oare Papa ar trebui să fie rupt de lume?

21

Tânărul nu ştiu ce să-i răspundă.

— Îmi poţi aduce unul, te rog?

— Imediat, Sfinte Părinte.

„Imediat” dură mult mai mult decât se aştepta. Secretarul se scuză, toate birourile erau închise. Sfârşise prin a împrumuta de la portar un mic radio cu tranzistori.

— Mulţumesc, prietene.

Rămas singur, Papa căută posturile de ştiri şi se hotărî pentru Europe 1. Erau bine informaţi şi înţelegea foarte bine franceza. Ascultă ştirile. Nu se spunea nimic despre arestarea a trei arheologi prinşi în subsolurile interzise de sub Muntele Templului. Respiră uşurat, dar păstră frecvenţa. Doar scăzu volumul în aşteptarea următorului buletin de ştiri. O să stea de gardă toată noaptea, din păcate.

Ce putea să facă între timp? Să citească? Să asculte muzică? Nu, era mult prea neliniştit. Deschise o cutie de biscuiţi pe care i-o trimisese o admiratoare din Aix-en-Provence. Gustă una, apoi încă una şi încă una din minunatele rondele cu aromă de anason.

Un nou buletin de ştiri, treizeci de minute mai târziu, nu spunea nimic special despre Ierusalim. Oare se va termina cu bine această aventură? Datorită celor trei arheologi curajoşi, am şti ce ascunde acel cub ciudat.

Cineva bătu la uşă.

— Da?

— Am văzut lumină, Sfinte Părinte, şi mi-am dat seama că nu dormiţi.

— Intraţi, părinte Cipriano, o să-mi ţineţi companie. Aştept veşti de la ei.

Cardinalul părea încurcat. Papa îşi dădu seama.

— E ceva în neregulă?

Cardinalul ţinea în mână un plic identic cu cel trimis de Carvalho cu câteva zile înainte.

— V-am adus corespondenţa.

Ezită, apoi îi întinse un plic.

— Era asta pentru Sfinţia Voastră.

— E de la el? întrebă Papa cu o voce spartă.

— Mă tem că da. Plicul a fost adus la palat de un comisionar.

Sfântul Părinte se grăbi să-l deschidă.

— Suspansul continuă, Cipriano...

Prima fotografie era a unui obiect din lemn sculptat, făcută de aproape. Papa o recunoscu imediat. Schimbă o privire neliniştită cu şeful său de Cabinet. Apoi Cipriano remarcă un detaliu.

— Uitaţi-vă, e ceva gravat deasupra.

Papa se duse după o lupă de pe birou. Observă fotografia cu atenţie. Ceea ce descoperi era mult mai rău decât dacă ar fi aflat de la radio că protejaţii săi fuseseră prinşi şi executaţi!

21

La căderea nopţii, Ari, Nataşa şi părintele Ernetti urcau pe una dintre laturile zidului Cetăţii lui David, unde era intrarea în Puţul lui Warren.

— De acum înainte, îi avertiză Ari, operăm ca o trupă de comando. Pe aici trec frecvent patrule de poliţie.

Situl era protejat de garduri înalte. Ari, surprinzător de agil, în ciuda masivităţii sale, le escaladă cât ai clipi.

— A fost colonel de Ţahal în tinereţe, îi explică Nataşa lui Pellegrino.

— Da... numai că eu nu pot să sar aşa.

— Ba bine că nu.

Nataşa se ghemui.

— Suiţi-vă pe umerii mei, părinte. Haideţi, curaj!

Pellegrino se supuse. Ţinându-se de gard, Nataşa se ridică încet, iar părintele ajunse sus.

— Aveţi grijă să nu vă răniţi în ţepuşele astea ascuţite.

— Da, bombăni Pellegrino, ar fi stupid să mor tras în ţeapă.

Pe cealaltă parte, Ari întinse braţele pentru a-l ajuta să coboare. Apoi Nataşa se alătură celorlalţi doi fără efort.

— Presupun că nu totul e aşa de uşor, spuse părintele Ernetti.

— Linişte! ordonă Ari. E aproape miezul nopţii, totul se aude.

2
2

Ajunseseră la intrare, o poartă de fier încuiată.

— Un lacăt obişnuit, şopti Ariel.

Băgă mâna în geantă şi scoase câteva unelte cu care deschise lacătul.

Pellegrino se aplecă spre Nataşa, impresionat.

— Ştie de toate prietenul tău!

— De toate. Asta îmi şi place la Ari.

Odată uşa deschisă, Ariel le spuse să intre şi o închise în urma lor.

— Aprindeţi torţele doar în subteran. Luminez cu a mea drumul ca să nu vă împiedicaţi.

Au coborât cu grijă cele o sută de trepte care duceau la gura puţului şi apoi cei paisprezece metri care îi despărţeau de baza acesteia, un bazin mare săpat în stâncă.

— Acest tunel orizontal drenează apa de la izvor spre bazin. Tunelul lui Ezechia este la capătul opus. Vă puteţi aprinde torţele de-acum.

Intrarea în tunel era perfect vizibilă.

— De acum înainte, spuse Ari, mergem de-a lungul canalului.

— Prin apă? întrebă Pellegrino.

— E apa biblică, părinte, aproape apă sfinţită!

Au înaintat în şir indian vreo sută de metri. În tinereţe, Pellegrino explorase câteva subterane împreună cu colegii săi de la seminar. Nu era nici cald, nici frig, ca aici, cu greu vreo cincisprezece grade.

— Iată bifurcaţia, anunţă Ari.

— Conform planului lui Parker, observă Nataşa, ar trebui să

dăm curând de un perete de stâncă.

Ari lumina cu torţa capătul tunelului:

— Iată, spuse el, arătând drept înainte.

Zidul părea să blocheze trecerea, dar Nataşa căuta ceva.

— Trebuie să dăm de breşa despre care vorbea Parker.

Exploră peretele cu lanterna.

— Cred c-o văd. Merg într-acolo. Ari, luminează-mi drumul!

— Ai grijă, Nataşa, şopti Pellegrino.

Se strecură în deschizătură ca o felină. I se auzi vocea de partea cealaltă a peretelui.

— Ari, dă-mi o torţă.

Ariel o lansă ca pe o minge de volei prin deschizătură.

— Gata, am prins-o.

— Ei? întrebă Ari.

— E un alt subteran. Veniţi?

Ari şi Pellegrino trecură prin acelaşi pasaj.

— Bun, prieteni, continuăm.

Înaintară cu precauţie în tunelul care se transformă curând într-o galerie mai îngustă.

— Va trebui să mergem aplecaţi, anunţă Nataşa.

— Nu e chiar o plăcere, mormăi Ari.

Nataşa grăbi pasul, teribil de entuziasmată.

— Trăim visul oricărui arheolog!

După câteva sute de metri, ajunseră la o răscruce de cinci tuneluri. Ari se opri din mers.

— Cei care au săpat aceste tuneluri s-au gândit la un fel de labirint ca să-i încurce pe intruşi. Dacă greşim, riscăm să rătăcim ore întregi. Ai vreun indiciu, Nat?

— Niciunul. Abia am zărit planul lui Parker când mi l-a arătat.

— Ar trebui să găsim ceva. Urme de paşi, poate...

Se uitară în jur.

— Am găsit! exclamă părintele Ernetti.

Într-adevăr, la intrarea unuia dintre cele cinci tuneluri, era un pantof.

— Tipul care şi l-a pierdut părea să fie tare grăbit, glumi Ari.

Nataşa examină obiectul.

— E un pantof englezesc, de la Harmont & Blaine. E uzat de la atâta purtat.

— Poate că e al lui Montagu Parker. Când s-au prins că au fost descoperiţi, au luat-o la fugă fără să mai stea pe gânduri.

— Am înţeles, spuse Ari, o luăm pe aici.

După încă vreo cincisprezece metri, ajunseră într-un spaţiu larg scobit în stâncă. În faţa lor se găsea ceea ce căutau: zidurile prăbuşite ale unei clădiri mari, asemănătoare cu cea din fotografii.

— Doamne, iată-l, strigă Nataşa, Primul Templu!

Ari se opri, îşi luă capul în mâini şi începu să se roage: „Barouk ata Adonai Elohenou melek ha-olam[1]”.

Nataşa se aplecă spre Pellegrino şi-i şopti la ureche, zâmbind:

— Prietenul meu Ariel se alintă când îşi spune ateu, dar înaintea Primului Templu al lui Dumnezeu…

Părintele Ernetti se pregătea să se roage şi el, dar Nataşa îl luă de braţ.

— Priviţi!

În incinta Templului, într-o groapă săpată pe jumătate, se vedea cubul.

1. „Fii binecuvântat, Tată Ceresc, Rege al Universului.”

22

Din nou, Yuval sună la uşa Institutului Sfântului Templu.

— Da? răspunse Yoel Cohen.

— Sunt Yuval. Coboară repede!

Aşteptă ca Yoel să-i deschidă uşa ca să-i spună restul.

— De data asta, sunt trei care au intrat în Puţul lui Warren.

— Tot englezi?

— Nu, nu-s englezi, dar nu-i cunosc. I-am văzut cum au sărit gardul.

— Bine, hai să mergem.

La câteva sute de metri, în subteran, Nataşa se îndrepta hotărâtă spre groapa în care se afla cubul.

— Trebuie să găsim intrarea, spuse ea. Cobor.

— Ai grijă, o avertiză Pellegrino. Din ochi, sunt vreo cincisprezece metri diferenţă de nivel.

— Ari ne face o scară.

Arheologul veni şi scoase o scară de frânghie din rucsac şi o fixă ferm în pământ cu doi picheţi.

— Du-te, Nataşa, spuse el, şi aşteaptă-ne jos.

Coborî cu grijă în groapă şi ajunse jos fără alte probleme. Apoi

2
3

veni rândul lui

Pellegrino, urmat de Ari.

Toţi trei dădură ocol cubului.

— Nu-mi vine să cred, a spus Ari, a fost de-a dreptul îngropat sub Templu.

— Vino să vezi!

Nataşa găsise intrarea săpată în 1911 de oamenii lui Montagu Parker. Orificiul era foarte îngust, dar suficient pentru a putea trece un om. Ari îşi scoate rucsacul.

— Mă duc.

Nataşa interveni.

— Nu, Arioşka, tu nu încapi pe acolo. Lasă-mă pe mine.

Se întinse pe burtă gata să se târască.

— Dă-mi o torţă.

— Ai grijă, Nat.

Mergând pe coate, se strecură înăuntru ca o anghilă.

— Nici nu mă mir, la ce talie are... comentă Ari.

Nataşa ajunse în celălalt capăt. Interiorul cubului era cufundat total în întuneric. Simţi un miros ciudat. „Parfumul a trei mii de ani”, se gândi ea. Aprinse torţa pe care o adusese cu ea.

Cubul nu era gol. În faţa ei se afla un zid. Nu, nu era o ruină, precum cel al Templului lui Solomon, ci o construcţie încă în picioare. Se ridică.

Trecu un minut. Ari era îngrijorat.

— De ce nu spune nimic? întrebă Pellegrino.

— Nu-mi place chestia asta, zise Ari.

Se întinse pe burtă.

— Forţând puţin, o să intru.

Se auzi o exclamaţie.

— Uau!

— Ce este? strigă Ari.

— Veniţi să vedeţi, spuse Nataşa. Amândoi, repede!

Ari se strecură febril în deschidere, urmat de părintele Ernetti. Şi ei scoaseră un strigăt de surpriză. În faţa lor, luminată de torţe, se afla o construcţie neobişnuită, străjuită de un stâlp format din două turnuri unite printr-un buiandrug.

— Un templu egiptean, şopti Ari. A optsprezecea dinastie.

— Domnia lui Akhenaton? sugeră Nataşa.

— Da. E prezentă chiar şi regina lui, Nefertiti.

Într-adevăr, stâlpul era decorat în partea stângă cu un basorelief reprezentându-l pe faraonul Akhenaton şi pe Nefertiti cu copiii lor. Deasupra lor strălucea discul solar al lui Aton, ale cărui raze se terminau cu mâini mici, de copil. În partea dreaptă a pilonului, regele şi regina, cu mâinile ridicate, îl venerau pe Aton, zeul unic.

— Cum de era posibil un astfel de lucru pe vremea lui Solomon? întrebă Nataşa.

— S-a petrecut înaintea epocii lui Solomon, o corectă Ari. Şi chiar înainte de regele David.

— De unde ştii?

Îi arătă cu torţa un detaliu pe zidărie.

— Construcţia este tipic egipteană, iar cărămizile sunt talatates, cărămizi de gresie specifice secolului al XlV-lea î.Hr., din vremea

faraonului Akhenaton. Crede-mă, am ochiul format.

— Deci, ce-ai dedus de-aici?

Arheologul, cam năucit de ceea ce avea înaintea ochilor, trase aer în piept.

— Că Primul Templu al Ierusalimului a fost egiptean, Templul lui Solomon a fost construit după asta.

Părintele Ernetti se apropie şi cercetă fresca pictată pe stâlp.

— Şi acest zeu, Aton, era al egiptenilor?

Ari încuviinţă din cap:

— Singurul lor Dumnezeu.

Pellegrino sintetiză rapid.

— Dacă înţeleg bine, Ariel, avem în faţa noastră un templu egiptean, celebrându-l pe zeul unic Aton... Cu trei secole înainte de construcţia, în acelaşi loc, a Templului lui Solomon. E corect?

— Da, în principiu aşa e.

— Dar e o nebunie! spuse Nataşa, stupefiată.

Scoase un aparat de fotografiat din rucsac.

— O să fac nişte poze pentru Papă, fără de care îi va fi greu să ne creadă.

De mai multe ori, bliţul Nataşei luminã interiorul cubului. Între timp, Pellegrino explorã restul clădirii. Ideile i se învălmăşeau în minte. Torţa lumină apoi un obiect de pe jos. Îi chemă şi pe ceilalţi.

— Ari, Nataşa, veniţi să vedeţi!

Părintele Ernetti arătă un mic cufăr de lemn auriu, pe al cărui capac erau sculptate două efigii de heruvimi.

— E ceea ce cred eu?

Ari se apropie. I se tăie răsuflarea.

— Pe legea mea!

Se aplecă pentru a privi mai atent.

— Un cufăr din lemn de salcâm, aurit, având pe capac doi heruvimi sculptaţi. Este exact descrierea din Biblie.

— Chivotul Legământului, murmură Pellegrino.

— Mă tem că da, părinte, zise Nataşa.

Fata îngenunche în faţa cutiei.

— E ceva gravat pe lemn. Hieroglife, după câte se pare.

— Dă-mi să văd, spuse Ari.

— Ce scrie?

El descifră uşor inscripţia:

— Nefertiti...

— Asta nu se poate! exclamă părintele Ernetti.

Nataşa îi făcu semn lui Ariel.

— Ajută-mă, Ari, să-l deschidem.

— Nu e periculos? întrebă Pellegrino.

— Dacă intuiţia mea e bună, nu avem de ce să ne temem.

Ari o ajută pe Nataşa să ridice capacul. Nu era greu.

— E ceva înăuntru. Două tăbliţe de piatră.

Lumină cu torţa.

— Văd o inscripţie, dar nu e ebraică.

Cu precauţie, Ari apucă una dintre tăbliţe şi o puse cu faţa în sus.

— Sunt hieroglife.

— Tradu-ne, Ari, asta e pentru tine ca ziarul de dimineaţă.

Foarte emoţionat, arheologul descifră primele rânduri.

— Ştiu acest text pe de rost, toţi egiptologii îl cunosc. Este Imnul Soarelui lui Akhenaton, prima rugăciune monoteistă a omenirii.

Traduse cu voce tare:

O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăieşti dintru începuturi,

Eşti frumos, mare, strălucitor.

Razele tale îmbrăţişează pământul până la capătul lumii,

Tu care eşti Rege şi ne stăpâneşti pe deplin

Tăcu şi se uită la Nataşa, care îl privea pe părintele Ernetti. Surpriza era atât de mare că abia puteau să mai vorbească.

— Eşti sigur de traducere, Ari? întrebă Nataşa.

Ariel făcu semn că da.

Părintele Ernetti îndrăzni să pună o întrebare, cu voce scăzută:

— Chivotul Legământului nu adăpostea tablele cu cele zece porunci? Nu aşa se spune în Biblie?

— E vorba de altele, părinte, îi spuse Nataşa extrem de emoţionată. Oh, Doamne, este mai rău decât credeam!

Patruzeci de minute mai târziu, când cei trei ieşiră afară, niciunul

dintre ei nu remarcă cele două siluete întunecate care supravegheau intrarea. Una dintre ele era Yuval, care îi spiona printr-un binoclu.

— După părerea mea au văzut tot, şi cubul, şi restul.

Îi dădu binoclul lui Yoel Cohen.

— O ştiu pe fată, e căpoasă rău, lucrează la Muzeul Israelului. Pentru că sunt arheologi, nu s-au atins de nimic, dar sigur vor alerta Autoritatea Israeliană a Monumentelor care o să interzică accesul în tunel. Pentru moment, problema ne depăşeşte.

23

În puterea nopţii, maşina lui Ariel Bronstein rula cu viteză spre depozitul de la care plecaseră. Drumul, foarte scurt, fu străbătut în tăcere. Toţi erau adânciţi în gânduri şi nu îndrăzneau să dea glas la ce aveau în minte. Părintele Ernetti, mai mult decât ceilalţi, părea uluit de ceea ce văzuse.

Imediat ce ajunse acasă, Nataşa se repezi la telefon şi formă numărul de la Vatican. Linia directă cu Papa.

— Alo?

— Respectele mele, Sfinte Părinte. Nataşa Yadin-Drori la telefon. Am ieşit din tunel.

Ioan-Paul al II-lea oftă uşurat.

— Ei, ce-aţi găsit?

— Vi-l dau pe părintele Ernetti, vă va spune el.

Pellegrino luă receptorul, tremurând.

— Sfinte Părinte, ceea ce am văzut este... extrem de tulburător.

— Era Templul lui Solomon?

— Vorbesc despre cub, Sfinte Părinte. Am intrat şi.

Ezitările părintelui Ernetti începeau să-l enerveze pe Papă.

— Treceţi la fapte!

Pellegrino se conformă. Când dezvălui ce era în interiorul cubului, la celălalt capăt al firului se lăsă o linişte mormântală.

— S-a întrerupt? întrebă Nataşa.

— Nu, răspunse Pellegrino, cred că Sfinţia Sa vorbeşte cu secretarul său de stat.

Nataşa luă din nou receptorul.

— Sfinte Părinte?

Îi răspunse o altă voce:

— Alo, doamnă? Aici cardinalul Cipriano. Cred că e mai prudent să nu continuăm această conversaţie la telefon.

Papa reintră pe fir.

— Veniţi amândoi cât mai repede la Vatican!

Vocea îi era spartă, de parcă fusese cuprins brusc de panică.

— Vom fi acolo mâine-dimineaţă, Sfinte Părinte.

*

Datorită serviciilor de la Vatican, găsiră două locuri în primul avion spre Roma. Se întâlniră cu toţii, dimineaţa devreme, în biroul Papei. Nataşa observă că Sfântul Părinte stătuse treaz toată noaptea, cănile de ceai şi de cafea fiind îngrămădite pe birou.

— Ceea ce aţi descoperit este înfiorător, mărturisi el.

Nataşa şi Pellegrino rămaseră tăcuţi.

— Vreau toate detaliile, nu omiteţi nimic.

— Avem mai mult de atât, Sfinte Părinte, spuse Nataşa,

deschizându-şi geanta. Scoase cele zece fotografii.

— Acestea sunt instantanee. Nu sunt grozave, dar se vede aproape totul.

Papa le examină îndelung, una după alta. Era răvăşit.

— Doamne Dumnezeule!

— Cred, spuse Nataşa, că şi Carvalho are aceleaşi fotografii. Primul set pe care vi l-a trimis arăta doar exteriorul cubului, al doilea cu siguranţă va arăta interiorul.

— L-am primit deja, spuse Papa, arătând spre un plic de pe birou. Aşteptam confirmarea de la voi. Puteţi vedea şi singuri...

Nataşa se uită la fotografii.

— Dacă nu-l arestăm, spuse ea, va face totul public.

Părintele Ernetti, care îl simţea pe Papă abătut, încercă să atenueze şocul.

— Este chiar atât de grav, Sfinte Părinte? În fond, Egiptul şi Israelul sunt ţări vecine, ar fi putut face un schimb între ele.

Papa nu-l asculta. Măsura camera cu paşi mari, încercând să-şi stăpânească emoţia care îl sufoca.

— Cipriano, convocaţi-i de urgenţă pe reprezentanţii cultelor monoteiste din toată lumea, cele care au la bază Sfintele Scripturi. Nu pot să ţin adevărul ăsta doar pentru mine.

— E ca şi făcut, Sfinte Părinte.

loan-Paul al Il-lea vorbea în calitate de cap al Bisericii, dar parcă era un general în bătălie.

— Apoi, trebuie să oprim accesul la aceste vestigii.

Se adresa Nataşei, de data asta.

— Întrucât Puţul lui Warren se află în Israel, guvernul dumneavoastră, doamnă, trebuie să aibă în vedere cele necesare.

Nataşa încuviinţă.

— Doream să vorbesc, cu acordul dumneavoastră, cu omologul meu din Mossad de la Tel Aviv.

— Faceţi asta în persoană. Nimic scris sau la telefon.

— Bineînţeles, Sfinte Părinte.

— În sfârşit, trebuie să facem cumva să pricepem ce am văzut.

Se întoarse spre părintele Ernetti.

— Mai mult ca niciodată, prietene, vom avea nevoie de cronovizor. Va trebui să îmi spuneţi dacă această descoperire e tot atât de gravă pe cât cred.

— Care este ipoteza dumneavoastră, Sfinte Părinte?

— Cred că Biblia n-a spus tot adevărul. Ni s-a ascuns faptul că Dumnezeul unic s-a născut de fapt în Egipt şi că a ajuns pe Pământul Sfânt cu mult înaintea evreilor, odată cu colonişti egipteni.

ŞOCUL

24

Cardinalul Cipriano fu extraordinar de eficient. Îi luă doar 48 de ore pentru a-i reuni pe şefii marilor religii monoteiste ale planetei.

Papa vorbi primul:

— Fraţii mei, v-am chemat pentru că ne confruntăm cu o criză majoră pentru credinţa noastră. Cu toţii suntem ameninţaţi, şi asta pentru că El este în pericol.

Patriarhul Constantinopolului întrebă:

— Dar cine este în primejdie, Sfinte Părinte?

— Dumnezeu însuşi.

Se lăsă o tăcere mormântală.

— Dumnezeul Bibliei şi al întregii noastre tradiţii iudeo-creştine.

— Ne-aţi putea da mai multe detalii? întrebă Dimitrios I, cu obişnuita lui curtoazie.

Anii de predare a doctrinelor filozofice şi teologice îl obişnuiseră pe Papa loan- Paul al II-lea să se exprime clar şi concis. Prin urmare, povesti cum ameninţările formulate de episcopul Dom Alberto Carvalho duseseră la o descoperire extraordinară în ruinele Templului lui Solomon. Adunarea augustă ezita între stupoare şi descurajare. Primul care rupse tăcerea fu arhiepiscopul de Canterbury, capul Bisericii Angliei.

— Cum interpretaţi această descoperire, Sfinte Părinte?

25

— Este posibil, subliniez, posibil, ca Biblia să ne fi ascuns o parte din adevărul istoric.

— Fiţi mai clar, spuse o voce furioasă.

— Ceea ce au văzut trimişii noştri în acest cub demonstrează că Templul lui Solomon nu a fost primul construit pe dealul Ierusalimului. Cu mult înaintea lui, a existat un alt templu, construit de colonişti egipteni.

Se auziră şoapte din rândurile adunării.

— Si ce făceau aceşti colonişti în Ierusalim?
> > >

Vorbise patriarhul Bisericii Husite Cehoslovace.

— Nu ştiu. Poate că erau acolo de secole, din timpul domniei faraonului Akhenaton.

— Stiu puţine despre istoria Egiptului antic, spuse un altul. Ne puteţi relata mai multe, Sfinte Părinte?

— Aveţi dreptate, Excelenţă. Vă spun istoria în câteva cuvinte. Când a urcat pe tronul Egiptului, la mijlocul secolului al XlV-lea î.Hr., faraonul Akhenaton a rupt brusc tradiţia politeistă egipteană antică. A impus ţării sale un nou cult, cel al zeului solar Aton. Acest zeu avea o particularitate, şi anume era unic. Toţi ceilalţi zei, conform lui Akhenaton, erau impostori, iar cultul lor trebuia abolit.

— Reţineţi, adăugă patriarhul Alexandriei, că această revoluţie teologică nu a reuşit să se impună.

— Aşa este, răspunse Papa. Imediat după moartea faraonului Akhenaton, egiptenii s-au întors la vechile lor culte, dar se pare că faraonul Akhenaton, chiar şi după moartea sa, şi-a păstrat susţinători. Descoperirea pe care am făcut-o sub Templul lui Solomon demonstrează că unii dintre ei au fugit la nord de Egipt şi au ajuns în Ierusalim.

Membrii adunării se foiră şi mai abitir pe scaune.

— Spuneţi limpede ce gândiţi, Sfinte Părinte.

Papa simţi că nu-i putea minţi. Aşa că-şi deschise inima.

— Fraţii mei întru credinţă, aceşti colonişti egipteni au fost probabil primii care au adus ideea unui singur zeu în Ţara Sfântă.

— Blasfemie! strigă rabinul-şef al Ierusalimului. Vrei să spui, Sfinte Părinte, că Dumnezeul la care ne închinăm cu toţii în tradiţia noastră iudeo-creştină este...
> > > împrumutat de la egipteni? Un idol păgân, zeul soarelui Aton?

— Este doar o ipoteză, încercă Papa să tempereze lucrurile, o ipoteză tulburătoare. Dar e vorba de fenomene care au avut loc deja în istorie. În secolul trecut, coloniştii europeni l-au adus în Africa neagră pe Hristos, care a înlocuit în cele din urmă vechile credinţe tribale. Coloniştii egipteni ar fi putut face acelaşi lucru în Ţara Sfântă.

— Dar e cumplit! exclamă arhiepiscopul Atenei.

— Şi cubul ăsta? Ce caută acolo? Cine l-a construit? întreba un arhiepiscop filipinez.

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Papa pe un ton fatalist. Această descoperire e încă plină de mister.

Se auzi iar un foşnet şi fu rumoare în sală.

Marele muftiu al Ierusalimului se ridică şi vorbi:

— Sfinte Părinte, în calitate de responsabil al Locurilor Sfinte din Ierusalim, vreau să protestez faţă de intruziunile acestor „arheologi” sub Muntele Templului. Mai ales că ultima dintre ele, dacă am înţeles bine, a fost făcută cu acordul dumneavoastră.

— Recunosc şi vă cer iertare, Excelenţă. Am făcut asta pentru că Dom Alberto Carvalho ne ameninţă pe toţi.

— Sfântul Părinte are dreptate, aprobă arhiepiscopul de Uppsala, n-avem timp de ceartă. Această descoperire ar putea zgudui credinţa a milioane de fiinţe umane care cred sincer în Dumnezeul din Biblie.

— Mai ales, adăugă capul Bisericii Luterane din Missouri, că Uniunea Sovietică este astăzi un animal rănit, prins în războiul din Afganistan. Liderii săi s-ar folosi de cel mai mic pretext pentru a slăbi Occidentul.

Marele muftiu, ceva mai liniştit, acceptă scuzele Sfântului Părinte.

Cineva din spate ridică mâna. Era tot patriarhul Alexandriei.

— Sfinte Părinte, aţi pomenit de ameninţările fostului episcop de Rio, Dom Alberto Carvalho. Dumneavoastră, care-l cunoaşteţi mai bine, ne puteţi spune de ce să ne temem de acest om?

— Este adevărat că l-am frecventat în trecut, răspunse loan-Paul al Il-lea. Am fost chiar şi prieteni. Îl găseam provocator şi impulsiv, dar extrem de inteligent. Însă a ales altă cale decât a noastră. Cred că acum Dom Alberto Carvalho este doar avid de putere. Sunt sigur că nu se va da înapoi de la nimic pentru a-şi satisface ambiţiile.

— Dar până acum, observă cineva, a avut vreo pretenţie anume?

— Nu vă faceţi iluzii, va ameninţa că va dezvălui totul lumii dacă...

— Dacă nu, ce? întrebă un înalt oficial al Bisericii Adventiste.

— Nu-i cunosc intenţiile, dar ne putem teme de ce e mai rău.

Arhiepiscopul de Tirana, un om hotărât, rosti cu autoritate:

— Sfinte Părinte, este evident că nu putem aştepta pasivi să se întâmple dezastrul. Ce măsuri de precauţie aţi luat?

— De îndată ce am aflat, l-am informat pe premierul israelian. Întrucât intrarea în subteran se află pe teritoriul Israelului, accesul va fi blocat, le dădu asigurări Papa.

— În afară de noi, cine mai ştie?

— Părintele Pellegrino Ernetti, care mă reprezintă direct. Şi cei

doi arheologi israelieni care au explorat interiorul cubului: Nataşa Yadin-Drori şi Ariel Bronstein. Sunt oameni de încredere. Şi mai e şi celebrul Gregory Parker, omul din spatele acestei aventuri. Credem că i-a vândut fotografiile lui Dom Alberto Carvalho.

— Îi cunoaştem motivele, în afară de dorinţa de înavuţire?

— Greu de spus. A vrut să-şi atribuie prestigiul unei descoperiri arheologice de cea mai mare importanţă? Sau, pur şi simplu, aşa cum a susţinut, a făcut totul în memoria străunchiului său? Dorind să-l reabiliteze? Nu am nici cea mai mică idee. Dar oare ştie cu adevărat cine este Carvalho? Puţin probabil.

— Oricum, spuse arhiepiscopul de Canterbury pe un ton pesimist, aţi avut dreptate la început când ne-aţi spus că Dumnezeu este în pericol.

— Totul depinde de pretenţiile lui Dom Alberto Carvalho, răspunse Papa. Dacă sunt acceptabile, vom avea suficient timp pentru a efectua o investigaţie istorică amplă, prin examinarea tuturor ipotezelor. Dar dacă Alberto Carvalho vrea să detoneze această bombă, toată lumea îl va crede, fără să mai aştepte verificările istoricilor. Şi atunci s-ar putea întâmpla ce e mai rău.

25

În vremea asta, pe la miezul nopţii, după ce au sărit gardul, trei bărbaţi au intrat în Puţul lui Warren. Gregory Parker era însoţit de cei doi complici, recrutaţi la Beirut, Tom Hernandez şi Arnaud Deloffre. Un panou de pe gard anunţa că obiectivul turistic era închis timp de trei luni pentru renovare. Cei trei nici nu se sinchisiră.

Ajuns înăuntru, Arnaud scoase din rucsac un pistol-mitralieră Uzi şi îl puse pe umăr.

— Nimeni nu ţi-a cerut să vii înarmat, îi spuse Gregory.

— Simplă precauţie, mă simt mai în siguranţă.

Gregory ridică din umeri.

— Urmaţi-mă.

Arma lui Arnaud avu însă efect imediat asupra celor cinci urmăritori, conduşi de Yoel Cohen.

— N-am venit aici ca să fiu ucis, Yoel.

— Nici eu, spuse Yuval.

Şi ceilalţi fură de acord.

Au dreptate, îşi zise în gând şeful Institutului Sfântului Templu. Avem bastoane şi cuţite, dar dacă vor trage în noi, zgomotul îi va alerta pe paznicii moscheilor şi nu va mai conta prea mult. Prea puţin îmi pasă de ceea ce va spune generalul, ne întoarcem.

După aproximativ douăzeci de minute, Gregory Parker şi cei doi

26

complici

ajunseră la pasajul subteran care ducea la Templul lui Solomon. La faţa locului, Gregory se opri.

— Aprindeţi „mandarinele”.

Tom puse în funcţiune micul generator pe care îl purta legat la spate. Un zumzet umplu întunericul.

— Aprinde lumina, îi spuse lui Arnaud.

Fură uimiţi de ceea ce vedeau: ziduri prăbuşite a ceea ce fusese cândva un mare templu. Însă ceea ce depăşea toate aşteptările era un cub de piatră, dezgropat pe jumătate.

— Templul lui Solomon, spuse Gregory.

— Ce-i cu acest cub? întrebă Arnaud.

— Porneşte celălalt proiector şi instalează-l la celălalt capăt, îi ordonă Gregory, fără să răspundă.

Tom şi Arnaud aranjară cele două „mandarine” pentru a acoperi întregul sit. Gregory scoase un aparat foto profesional.

— Nu atinge nimic.

Făcu poze din mai multe unghiuri.

— E de ajuns, deocamdată. Acum voi coborî în groapă.

— Ai de gând să intri în chestia asta? întrebă Tom, impresionat.

— Nu e niciun pericol. Cu excepţia câtorva scorpioni, poate. Tom, scoate scările de frânghie.

Tom le desfăcu şi le fixă ferm în pământ.

— Arnaud, îi porunci Gregory, vii cu mine. Cât sunt în cub, îmi ţii mandarina ca să-mi lumineze gros-planurile.

— Bine.

Gregory coborî cu grijă, nu era momentul să-şi rupă un picior. Odată ajuns în groapă, luă mandarina pe care i-o dădu Tom pe o frânghie. Arnaud îl urma îndeaproape.

— Urmează-mă cu o mandarină.

— Nu am destul cablu, Tom, spuse Arnaud. Mai dă-mi o bucată.

Tom desfăşură toată lungimea cablului electric.

Parker introduse proiectorul în deschizătură, apoi intră şi el.

— Totul e în regulă? strigă Arnaud.

— Nicio problemă.

În lumina crudă emisă de mandarină, templul egiptean era şi mai impresionant. Gregory fixă proiectorul cu un bolovan.

— Vrei să vin? întrebă Arnaud.

— Nu, stai unde eşti, mă descurc singur.

Era mai înţelept să nu-i arate interiorul cubului. Gregory fotografie sistematic fiecare detaliu al micului edificiu. Când termină, replie trepiedul mandarinei şi il întinse lui Arnaud prin deschizătură.

— Lasă-l acolo, nu ne mai complicăm şi cu el.

Apoi se duse să ia Chivotul Legământului. Cântărea destul de mult din cauza tăbliţelor de piatră pe care le conţinea.

— Ăsta e obiectul pe care-l voiam, dar intrarea este prea îngustă. Lărgeşte puţin intrarea cu ciocanul.

— Bine, dă-te la o parte.

Arnaud apucă un mic instrument de percuţie cu care lovi intrarea în cub, astfel încât să obţină un orificiu mai mare.

— Cum
e?

Gregory măsură cu antebraţul. Orificiul avea aproximativ şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime pe şaptezeci şi cinci lăţime, cam cât Arca[1].

— Cred că e în regulă.

Apropie cutia de deschizătură, dar capacul, cu heruvimii lui sculptaţi, era prea voluminos.

— Fii atent să nu-l strici, avertiză Gregory.

— Atunci scoate capacul, spuse Arnaud.

Gregory o făcu fără tragere de inimă, nu dorea ca Arnaud să descopere conţinutul cufărului. De data aceasta, obiectul trecu uşor prin deschizătură.

— Toată tevatura asta pentru două tăbliţe de piatră? râse Arnaud. Credeam că găsim o comoară.

— Vorbeşti prea mult, Arnaud.

După ce scoase cufărul cu totul, Gregory îi puse la loc capacul sculptat.

Arnaud exclamă plin de surpriză.

— Oh, Dumnezeule!

Nu avea cine ştie ce cunoştinţe din Biblie, dar văzuse filmul lui Spielberg.

— Nu e acelaşi ca în film, ţinu să precizeze Gregory. Acum trebuie să-l punem la loc.

Arnaud ezita.

— Nu e niciun pericol?

— Niciunul. Îl legăm, iar Tom îl va trage. Luăm doar cufărul, lăsăm reflectoarele şi generatorul. Grăbeşte-te, israelienii nu vor întârzia să apară.

— Care israelieni? întrebă Tom.

— Cei din Ţahal.

Carvalho, care avea informatori peste tot, îl avertizase pe Parker de sosirea iminentă a armatei, în urma dezvăluirilor Papei.

— La naiba! strigă Tom.

În doi timpi şi trei mişcări, cei trei au străbătut tunelul în sens opus. Când au ajuns la stâncă, Gregory le spuse să se oprească.

— Crezi că încăpem?

— Cu greu.

Tom sări pe cealaltă parte şi luă cufărul.

— Ajută-te de ciocan, dacă e nevoie.

Tom, mai agil decât ceilalţi, reuşi să mărească deschizătura.

— Am intrat. Daţi-mi cufărul.

— Îl ţinem amândoi, Arnaud.

Tom, de partea cealaltă, luă Chivotul.

— E rândul nostru, acum.

Ajunseră, în cele din urmă, la ieşirea din Puţul lui Warren cu pradă cu tot. Văzură sosind camioanele Ţahal, cu toate farurile aprinse.

— În câteva minute, vor izola cartierul. Să ne grăbim!

Cei trei bărbaţi încărcară cufărul greu de lemn al Chivotului Legământului cu tăbliţele sale preţioase, se urcară într-o dubă parcată în apropiere şi demarară în viteză dispărând în noapte.

1. Biblia specifică extrem de precis dimensiunile Arcei: doi coţi şi

jumătate lungime, un cot şi jumătate lăţime, un cot şi jumătate înălţime.

26

La scurt timp după întâlnirea cu Papa, Nataşa se întoarse rapid în Israel, unde îi raportă lui Zvi Eizer despre expediţia ei sub Muntele Templului. Şeful Mossadului rămase fără cuvinte.

— Nataşa, ai băut?

Fata avu un gest de lehamite.

— E purul adevăr, Zvi. Papa m-a autorizat să vă arăt fotocopii ale materialelor strânse de mine.

Zvi le examină cu atenţie.

— Asta da ştire! Ai spus că Papa l-a avertizat pe Menahem Begin?

— Da, trebuia s-o facă.

— Lasă-mi pozele, o să i le arăt. După cum îl ştiu pe Begin, o să fiarbă în suc propriu!

Nataşa era atât de agitată încât luă o pastilă ca să adoarmă. Când să aţipească, sună telefonul. Era Zvi. Din nou.

— Nataşa, te-am trezit?

Fata se uită la ceas.

— Nici vorbă, e doar trei dimineaţa.

— Sunt în drum spre Ierusalim, cu un detaşament al armatei. Trec să te iau.

27

— De ce?

— Îţi explic pe drum. Îmbracă-te.

— Pff, bine.

— Pune-ţi costumul de speolog, spuse Zvi.

Treizeci de minute mai târziu, sună la uşă.

— Eşti gata?

— Nu pe deplin trează, dar gata. Ne întoarcem la Puţul lui Warren?

— Da. Am nevoie de ajutorul tău pentru a ajunge la bifurcaţia potrivită.

— Am înţeles.

Se urcă în jeep, în spatele unui şir de camioane ale armatei israeliene care transportau soldaţi şi echipamente.

— Ce e cu aceşti oameni? Ce ai de gând să faci, Zvi?

— Să interzic accesul în tunel. Ordin de la prim-ministru.

— Aţi sesizat Autoritatea Naţională a Antichităţilor? întrebă ea.
> > >

Zvi nu-i răspunse. Nu-i plăcu lucrul ăsta.

Odată ajunse acolo, camioanele înconjurară situl arheologic al Cetăţii lui David, care permitea şi accesul la Puţul lui Warren.

— Am blocat şi zona Scăldătorii Siloamului[1], spuse un sergent.

— Foarte bine, plecăm în recunoaştere. Vino cu noi, Nataşa.

Fără să comenteze, fata intră prima în puţ şi în Tunelul lui Ezechia. Era urmată de Zvi şi de un grup mic de soldaţi înarmaţi.

— De ce e nevoie de soldaţi? Nimeni nu ne va ataca.

Zvi nu răspunse. După câteva minute, ajunseră la o răscruce.

— Trebuie s-o luăm la dreapta, spuse Nataşa.

— Te urmăm.

Nu-i plăcea tonul lui Zvi. Îl cunoştea destul de bine încât să-şi dea seama că ascunde ceva.

— Am ajuns, spuse, când se aflară în faţa unui perete de stâncă. Pasajul este în dreapta sus. Îl vezi?

Zvi lumină stânca cu torţa.

— Da. Gidon!

Se apropie un subofiţer.

— Putem închide pasajul?

— Da, domnule, am destul mortar.

— Va fi eficient?

— Domnule, e doar nişte mortar. Orice profesionist echipat corespunzător ar putea săpa o deschizătură ca să treacă dincolo. În plus, suntem sub pământ, chiar dacă foloseşte o unealtă pneumatică, nimeni nu-l va auzi.

Zvi ezită o clipă. Se uită la Nataşa.

— Foarte bine. Spune oamenilor tăi să pună explozibil.

Acest cuvânt o alertă pe Nataşa.

— Stai, Zvi! Dacă arunci în aer intrarea, vei condamna situl. Mulţumeşte-te să-l zideşti.

— Ai auzit ce a spus Gidon, nu vom avea niciodată linişte. Când se va răspândi vestea despre existenţa Templului lui Solomon, sute de aiuriţi vor încerca să intre. Şi unul dintre ei va ajunge acolo, crede-mă.

— Atunci pune armata să păzească intrarea.

— Să ţin soldaţi permanent în tunel? Nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Sergent, fă cum îţi spun!

Ofiţerul dădu ordine oamenilor săi.

— Zvi, te implor, opreşte-te. Sunt vestigii arheologice unice. Voi anunţa Autoritatea Naţională pentru Antichităţi.

— Anunţă pe cine vrei.

Nataşa blocă accesul sergentului de la Mossad, punându-se în faţa lui.

— Sergent, ordonă Zvi Eizer, însoţeşte-o pe doamna Yadin-Drori afară din tunel.

Politicos, dar cu fermitate, sergentul o conduse pe Nataşa spre ieşire. Nu-şi putea reţine lacrimile de furie. Ca nişte adevăraţi profesionişti, inginerii plasară explozibilul în locurile potrivite, apoi aprinseră un fitil şi se adăpostiră. Zvi o ţinu pe Nataşa de braţ ca să nu-i vină vreo idee. Un soldat începu să numere în ebraică:

— Chamesh... arba... shalosh... shtayim... achat...

Inginerii nu se zgârciseră, stânca se prăbuşi. Zvi se apropie să verifice.

— Pasajul este acum blocat de cel puţin doi metri de stâncă. Ar fi nevoie de două zile de muncă, cu utilaje grele, pentru a săpa o intrare. Bravo, sergent. Nicio pagubă colaterală?

— Niciuna, domnule. Încărcătura a fost puternică, dar explozivii bine plasaţi, nu există fisuri.

Zvi respiră adânc. Acum trebuia să înfrunte balaurul.

Nataşa era nebună de furie.

— Zvi, ceea ce ai făcut este o crimă împotriva ştiinţei! Într-o zi va trebui să dai socoteală. Nu scapi nepedepsit.

— Ordinele au venit de la Menahem Begin, Nataşa. Dacă am fi închis pur şi simplu intrarea, adepţii teoriei conspiraţiei ar fi acuzat Israelul că a proiectat o intrare secretă în tunel pentru a-şi efectua propriile săpături sub esplanadă. Ceea ce ai descoperit este prea important şi trebuie să rămână secret, cu excepţia cazului în care autorităţile noastre religioase decid altfel.

Nataşa ştia că spune adevărul, dar tot era scandalizată.

Zvi se uită la ceas.

— La ora asta s-a încheiat şedinţa convocată de Papă. Toţi liderii religioşi sunt la curent. Dar pentru că oamenii sunt aşa cum sunt, secretul nu va fi păstrat mult timp.

— Deci tot ce ai făcut e în zadar.

— Îţi repet, am respectat un ordin. Restul depinde de tine, Nataşa.

— De mine?

— De tine şi de părintele Ernetti. Repuneţi în funcţiune cronovizorul, nu-i aşa?

1. Celălalt capăt al tunelului.

T
I

Cu acordul Papei, părintele Ernetti nu asistase la întâlnirea din Biserica Saint- Pierre-aux-Liens. Se temea prea mult de întrebările pe care participanţii i le puteau adresa. Pellegrino era doar un cercetător, Sfântul Părinte avea un simţ diplomatic pe care el nu-l poseda. Prin urmare, se retrăsese la mănăstirea lui din Veneţia. Să se roage. Dar cui şi pentru ce?

I se părea că soarta îl lăsa încet-încet fără nicio certitudine. Cu şaisprezece ani înainte, datorită cronovizorului, descoperise un Isus care nu era tocmai cel ştiut. Iar acum, ar fi vorba de Dumnezeu însuşi?

Uneori i se părea că retrăieşte martiriul lui Iov, chinuit de întrebări la care nu putea răspunde. Oare Dumnezeu, această veşnică enigmă, îl punea din nou la încercare pentru a-i testa credinţa sau a-l ispiti?

Cu excepţia cazului în care Cel pe care îl numea „Dumnezeu” să nu fi fost, având în vedere toate peripeţiile din ultima vreme, doar un idol egiptean, Aton, Zeul Soarelui? De ce nu Tunetul, Fulgerul sau Oceanul, aşa cum credeau strămoşii noştri preistorici?

Şi dacă răspunsul ar fi mai mult de atât? Dacă Raiul ar fi... gol? Golit de toată lumina divină? Oare omul nu era decât un produs al naturii, apărut întâmplător, datorită şanselor de evoluţie, pe o planetă stâncoasă pierdută într-un univers de materie pură, ea însăşi rezultată din explozia unei particule infinitezimale foarte fierbinţi şi foarte dense? Sau chiar vidul şi fluctuaţiile sale, aşa cum sugerează unii fizicieni moderni?

T
I

Iar moartea? Era Nimicul din care venim? Pellegrino nu mai putea spera să-şi întâlnească familia şi să-şi îmbrăţişeze scumpa lui mamă?

Era complet derutat şi se simţea îngrozitor de pierdut.

Se gândi la Sanctitatea Sa. Îşi pusese aceleaşi întrebări? Dar Sfântul Părinte nu putuse nici măcar, precum Pellegrino, să-şi ia câteva zile ca să reflecteze la toate întâmplările. În curând, dacă episcopul Carvalho miza pe cartea apocalipsei, un val uriaş de scepticism ar mătura lumea, un tsunami de îndoială. Iar când apare îndoiala, se gândi părintele Ernetti, Satana nu e niciodată departe. „Sunt spiritul care neagă veşnic”, îi spusese Mefistofel lui Faust. Exorcistul care zăcea în el începea să se trezească?

Pellegrino era singur, întins cu faţa în jos lângă crucea lui Hristos instalată în naosul mare al Bazilicii San Giorgio Maggiore din Veneţia. Stătea aşa de vreun ceas. Un călugăr se strecură cu discreţie şi îi şopti aplecându-se:

— Părinte, a sunat secretarul de stat al Papei. Vrea să vă vorbească.

Pellegrino se ridică şi se duse să răspundă.

— Părintele Ernetti? spuse vocea din telefon. Îmi pare rău că vă deranjez. Sunteţi bine?

— Cât de cât, răspunse Pellegrino. Cum a fost întâlnirea cu Papa?

— Nu puteam spera la mai mult, dar Sfântul Părinte are nevoie de dumneavoastră acum. E urgent.

Tot nu scăpase.

— Spuneţi-i că voi fi la Vatican mâine.

— Vreţi să vă trimit o maşină oficială la Veneţia?

> > >

— Nu, monseniore, vin cu trenul.

— Mâine-dimineaţă la unsprezece?

— Da, la ora unsprezece.

28

Imediat după coborârea în Puţul lui Warren, Gregory Parker şi complicii săi merseră spre Beer Şeva, în regiunea Negev. Arnaud era la volan.

— De ce mergem la Beer Şeva?

— Am închiriat un depozit într-un capăt pierdut de ţară, a spus Parker, pentru a lăsa pachetul acolo.

Arnaud clătină din cap.

— Armata israeliană... Templul lui Solomon... Chivotul Legământului... ne faci să trăim aventuri extraordinare, Greg. Nu mi-am imaginat toate astea când ne-ai angajat, nu-i aşa, Tom?

— Nu am nimic de comentat, atâta timp cât sunt plătit.

— Da, dar nu uita că dacă eşti prins, faci închisoare pe viaţă.

— Aoleu! exclamă Tom.

— Ce crezi, Parker?

Gregory pricepu unde bătea celălalt, dar se eschivă.

— Nu ştiu.

— Ai tu ceva în minte, dar nu ştiu exact ce. Cât despre noi, suntem aici doar pentru bani. Dacă ştiam, ceream mai mult.

Tipul ăsta începe să mă enerveze, se gândi Gregory. Însă era adevărat, nu fusese cinstit cu ei, nu le vorbise decât de o simplă săpătură arheologică.

29

— Opreşte camioneta, Arnaud, spuse Parker.

— Aici, acum?

Odată ce trase pe dreapta, Gregory ţinu să pună lucrurile la punct.

— Recunosc că nu v-am spus totul, dar nu voiam să vă faceţi griji. Însă ca să nu mai bombăniţi întruna, măresc suma pe care v-am promis-o.

— Cu cât? întrebă Arnaud.

— De la zece mii urc la douăzeci şi cinci.

Gregory urcă direct la suma maximă, nu avea timp pentru negocieri. Tom fluieră a mirare.

— Douăzeci şi cinci de mii? Pentru fiecare?

— Cu două condiţii: nu mai protestaţi şi faceţi exact ce vă spun.

— Mie îmi convine, zise Arnaud.

— Şi mie, răspunse Tom. Când ne dai banii?

— Imediat ce fac rost de ei. Însă acum ne continuăm drumul.

Arnaud demară.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la un depozit prăpădit, cu acoperiş de tablă.

— Suntem la dracu-n praznic.

— Şi de ce crezi că m-am oprit aici? spuse Gregory.

Clădirea, care servea drept spaţiu de depozitare pentru fierul vechi rămas de la construcţia unei autostrăzi, se afla la vreo douăzeci de kilometri de Beer Şeva.

Gregory Parker deschise depozitul. Locul era mare şi complet gol, însă înăuntru era o căldură înăbuşitoare. Se duse în capăt şi

deschise o cămăruţă.

— Lăsăm pachetul aici.

— Căldura asta n-o să-l strice?

— E din lemn aurit cu piatră pe dinăuntru, ar trebui să ţină.

Se duseră să ia Chivotul din maşină, îl ascunseră în cămăruţă, pe care Gregory o închise cu cheia.

— Şi acum ce facem? întrebă Arnaud.

— V-am rezervat două camere la hotelul Tel-Şeva, la intrarea în oraş. Plătesc toate cheltuielile.

— Şi cu ce ajungem acolo?

— E o motocicletă în spate. Cheile sunt în torpedou.

— Da' tu unde te duci?

— După banii voştri. Vreţi să fiţi plătiţi sau nu?

— Şi dacă îţi iei tălpăşiţa?

— Chivotul rămâne aici, pe post de garanţie.

Arnaud nu era convins.

— Şi dacă noi stăm la hotel ca fraierii, tu vii pe furiş aici, îţi iei Chivotul şi pe noi ne laşi acolo?

Tipul ăsta era de groază.

— Arnaud, vine un moment când trebuie să ai încredere. Dacă nu mă duc după bani, nu am cu ce să vă plătesc. Cum vreţi, putem să ne oprim aici şi să luaţi paralele câştigate până acum, iar apoi îşi vede fiecare de ale lui.

Tom calmă spiritele.

— Arnaud, am nevoie de banii ăştia, prea puţin îmi pasă de lada

lui aurită.

— Bine, bine, zise Arnaud. Cât stăm şi te aşteptăm?

— Cinci sau şase zile. Cel cu banii stă la Roma. Vă sun imediat ce mă întorc.

Arnaud privi în jur.

— O săptămână în pustietatea asta! Nici măcar un cinema nu e.

— Vă găsiţi voi pe cineva să vă ţină de urât, prin zonă sunt un bar şi un club de noapte. Fetele din Negev sunt frumoase de pică.

— Ţărăncile alea?

— Pronunţă-te după ce le vei vedea în bikini.

29

Când părintele Ernetti, în urma cardinalului Cipriano, intră în biroul Papei, acesta din urmă îl îmbrăţişă cu căldură. Apoi îi şopti la ureche:

— Îţi înţeleg îndoielile, fiule, şi eu le am, dar nu trebuie nicicând să disperăm. Într-o zi, la unul dintre seminarele mele de teologie, le-am vorbit studenţilor despre Albert Camus...

— Camus? se miră Pellegrino.

— Da, acest ateu. Nu credea în Dumnezeu, dar nu-şi pierduse speranţa. O scrisese, de altfel, în Ciuma: „Obişnuinţa disperării este mai rea decât disperarea în sine”. Avea dreptate. Fii încrezător, fiule.

Oricât de gravă ar fi fost situaţia, aceste cuvinte de prietenie, aproape de complicitate, îl mişcară pe Pellegrino.

— Mulţumesc, Sfinte Părinte. Ce facem mai departe?

— Nu putem să ne mulţumim cu ipoteze, avem nevoie de certitudini. De aceea, vă repet, ne trebuie cronovizorul dumneavoastră. L-am rugat pe cardinalul Cipriano să strângă o echipă de ingineri şi de tehnicieni. Vă aşteaptă la Arhivele secrete pentru a-l repune în funcţiune.

— Şi arheologii mei?

— Au sosit ieri cu avionul. Lucraţi zi şi noapte, părinte Ernetti, faceţi ca maşina să se întoarcă în timp până în vremea regelui Solomon. Investigaţi fără încetare. Vreau să ştiu dacă zeul unic al tradiţiei noastre iudeo-creştine este cel al Bibliei sau dacă.

Ezită înainte de a continua fraza.

30

— .sau dacă acest zeu a sosit din Egipt, importat de colonişti sub forma unui idol imprimat pe discul solar al lui Aton. Asta e misiunea dumneavoastră. Mai

aveţi întrebări?

— Nu, Sfinte Părinte. Voi afla adevărul, oricare ar fi el.

— Vreau fapte, nu presupuneri. Dacă Alberto Carvalho dezvăluie informaţiile lumii întregi, pune în pericol fundamentul religiei noastre. Trebuie să-l combat cu argumente solide.

— Se înţelege, Sfinte Părinte.

Papa se ridică, la fel şi părintele Ernetti.

— Este evident că doamna Yadin-Drori va colabora cu dumneavoastră la toată această misiune. Vă va fi de mare ajutor, cred, pentru incursiunile în ludeea antică.

— La fel cred şi eu, Sfinte Părinte.

Odată plecat părintele Ernetti, Papa căută ceva de care să se sprijine. Abia se mai ţinea pe picioare. Cardinalul Cipriano îl ajută să se aşeze.

— Sfinte Părinte, de zile întregi nu v-aţi odihnit. Nu veţi rezista mult aşa.

— Am încercat să-i transmit părintelui Ernetti puţina energie care mi-a mai rămas, nu ştiu dacă am reuşit.

— Aţi fost perfect. Şi nu vă faceţi griji pentru el. În spatele înfăţişării oarecum fragile, părintele Ernetti are resurse intelectuale şi morale extraordinare.

— Aşa sper, Cipriano, aşa sper. Pentru că timpul se scurge...

Îşi băgă mâna în tunică şi scoase un plic.

— Am primit o scrisoare nouă de la Carvalho, fără fotografii de data aceasta. Îmi propune o întâlnire faţă în faţă înainte de a trimite presei noi fotografii, „de calitate profesională”.

Îngrijorat, cardinalul examină scrisoarea lui Dom Alberto.

— Va veni personal la Vatican?

— Nu, preferă o întâlnire discretă. Va fi undeva la Roma, ne va da adresa în ultimul moment. Presupun că îmi va face o ofertă diabolică. De aceea trebuie să fim pregătiţi pentru orice.

Papa respira greu.

— Vreţi să chem un doctor? întrebă Cipriano.

— Nu, lasă-mă, trebuie să mă adun. Du-te cu părintele Ernetti la Arhivele secrete.

Cardinalul Cipriano nu făcuse economie de mijloace şi de oameni. Vreo treizeci de ingineri şi de mecanici, toţi clerici, erau deja la lucru. Unii despachetau cutiile, alţii numerotau fiecare bucată. Toţi lucrau sub supravegherea părintelui Ardengo Valera, el însuşi preot şi inginer calificat, un om de toată încrederea.

— Pentru a evita indiscreţiile, spuse Cipriano, l-am rugat pe părintele Valera să împartă echipele. Fiecare se va limita la un aspect al cronovizorului, neştiind ce fac ceilalţi. Surpriza plăcută este că maşinăria a fost dezasamblată în cinci structuri mari care vor fi uşor de asamblat. Cred că treaba va merge destul de repede şi veţi avea libertatea de a-i conferi puterea care îi lipseşte.

— Ei ştiu la ce foloseşte maşinăria?

> > >

— Unii pot bănui, în timp. Dar sunt clerici. Papa i-a ameninţat cu excomunicarea dacă le scapă ceva.

— Excomunicarea! exclamă Pellegrino. Nu mai bine că merg direct în iad?

— Acum patru secole, răspunse Cipriano zâmbind, i-am fi plimbat prin camera de tortură. Astăzi, preferăm să-i convingem.

30

Timp de două zile, Nataşa se închise în casă şi nu răspunse nimănui. În cele din urmă, furia făcuse loc unei depresii profunde. Cum de a putut să se lase manipulată de Zvi? Nici Papa nu fusese cu totul sincer. Ştia fără îndoială că tunelul va fi blocat pentru totdeauna.

Ca şi altădată, îşi recăpăta calmul dedicându-se în totalitate muncii. Publicul continua să se înghesuie la expoziţia despre Răstignire, dar timpul trecea şi devenise presant să aibă o idee nouă. Îl căută pe Roni Adahan.

— Mai vrei să organizez expoziţia despre comunităţile italiene?

Directorul muzeului ezită.

— Credeam că am tranşat chestiunea.

— Mă apuc serios de lucru, Roni.

Însă Roni Adahan era departe de a fi un imbecil şi bănuia că fata nu-i spusese totul.

— Nataşa, mi-am dat seama că ai alte preocupări în acest moment. Dacă vrei, o pun pe asistenta ta să întocmească documentaţia şi să conceapă un proiect.

Ea nu răspunse, era cu gândul în altă parte.

— Mai e şi tipul ăsta de la Mossad. Te-a sunat de mai multe ori azi-dimineaţă, e surprins că nu-i răspunzi.

— Mai dă-l încolo.

— Vorbim de Mossad, Nataşa.

3
1

— Şi ce dacă? Nu suntem în URSS, din câte ştiu eu! În această ţară, avem dreptul să ne exprimăm nemulţumirea fie şi faţă de Mossad.

Sună telefonul.

— Pun pariu că el e. Mi-a spus că va suna din nou pe la unsprezece. Răspunde-i tu, Nataşa, eu nu ştiu ce să-i mai spun.

— Am înţeles, oftă ea. Mă laşi o clipă?

Conversaţia fu scurtă şi seacă. Închise, ieşi şi se întâlni cu Roni pe hol.

— Ei?

— Am o întâlnire mâine. O să-l silesc să mă asculte.

*

Zvi Eizer o primi în biroul său din Tel Aviv. Îi întinse mâna, dar ea îl ignoră.

— Mai eşti supărată pe mine?

— Sentimentele mele contează prea puţin, Zvi. M-ai sunat, am venit. Ce vrei?

Era de-a dreptul necăjit văzând-o aşa.

— Nu-mi stă în fire să-mi cer scuze, Nataşa, dar, uite, îţi spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat.

— Regrete de crocodil.

— Lacrimi, o corectă Zvi. Anticii credeau că aceste reptile îşi fermecau prada plângând. În realitate, o atrăgeau ca s-o devoreze mai uşor.

— Asta ai făcut tu cu mine.

— Cel care te va devora nu s-a născut încă, o luă el peste picior.

— Ca întotdeauna, ai acţionat fără niciun scrupul. E o pierdere teribilă pentru arheologie...

— Ia mai lasă-mă cu arheologia ta! strigă el, dând cu pumnul în masă.

O scrumieră căzu de pe birou şi se sparse.

— Povestea asta, Nataşa, a devenit o chestiune politică. Din moment ce suntem în război, trebuie să învingem!

Fata înţelese că nu era nevoie să mai insiste asupra chestiunii.

— De ce m-ai chemat?

— Secretarul de stat al Papei mi-a spus că părintele Ernetti te aşteaptă la Roma, a început să monteze maşinăria.

— Şi-a revenit în ce priveşte starea de spirit?

— Nu ştiu. S-a hotărât să lupte, în orice caz.

Zvi redevenise instantaneu prietenos, aproape familiar, uitând că îşi pierduse cumpătul cu câteva secunde mai devreme.

— După expediţia noastră, mărturisi Nataşa, bietul om îşi pierduse toate reperele.

— Pune-te în locul lui, e preot. Tu şi cu mine avem noroc să nu credem în nimic. Asta contează!

— Vorbeşte pentru tine, Zvi.

El ridică din sprâncene.

— O, nu te credeam practicantă.

— Vezi? Nu ştii chiar totul, dragul meu.

Dădu din umeri, indiferent, apoi îi întinse un plic mare.

— Iată următoarea ta misiune, o călătorie dus-întors la Roma şi un voucher pentru hotel. Nu ne-am zgârcit, e de cinci stele.

Fata se uită la bilet.

— Trebuie să plec poimâine? Ca de obicei, nu mă laşi să respir.

— Nataşa, când ai devenit membru al Mossad-ului, ai acceptat să fii oricând disponibilă. Iar acum ne grăbim.

Ea luă biletele, gânditoare.

— Mă întreb cum m-aş fi putut descurca dacă aş fi trăit ca toti ceilalţi, cu un sot şi doi-trei copii.

— Viaţa ta ar fi fost mai puţin interesantă, nu-i aşa?

— Depinde de ceea ce numeşti viaţă, Zvi.

El nu insistă.

— Treci pe la contabilitate înainte de a pleca, îţi vor da bani de drum. O maşină te va aştepta la aeroportul Fiumicino şi te va duce la Arhivele secrete, unde se află deja prietenul tău, Ernetti. După aceea, ai mână liberă.

31

Gregory Parker mergea şi el la Roma. Se ducea la Dom Alberto Carvalho cu noile fotografii.

Episcopul îl întâmpină cu un zâmbet larg.

— Mă bucur să vă revăd, domnule Parker.

— Am venit să onorez înţelegerea.

— Totul a mers bine?

— Informaţiile dumneavoastră au fost corecte, armata israeliană a izolat zona. Din fericire, am fost cu un pas înainte. Am reuşit să fac vreo sută de fotografii ale sitului şi din interiorul cubului.

— Minunat!

Se duseră în sufragerie. Gregory puse mai multe documente pe măsuţa de cafea.

— În acest prim lot, aveţi negativele. În următorul, un set de fotografii color. Am avut grijă să le developez la cel mai bun laborator din Ierusalim.

Dom Alberto examină pozele.

— Am închiriat un aparat foto profesional, un Hasselblad 500, acelaşi tip folosit de astronauţii de pe Apollo 11 pe Lună.

— Este într-adevăr o referinţă, încuviinţă Dom Alberto.

Fotografiile erau, fără îndoială, de o calitate mult mai bună. Fiecare aspect al sitului fusese fotografiat în cadre largi şi prim-planuri, din mai multe unghiuri. Carvalho era mulţumit. Deschise un sertar şi scoase o pungă de piele.

3
2

— Iată, domnule Parker, o sută de mii de dolari în bancnote mari. Verificaţi.

Gregory numără banii.

— Aţi păstrat duplicate?

— Nu, Dom Alberto, fotografiile sunt ale dumneavoastră. Singurul meu scop a fost să onorez memoria unchiului meu. Niciun arheolog nu l-a luat în serios. Dumneavoastră, da. Îmi imaginez că veţi distribui aceste fotografii în toată lumea.

— Asta intenţionez.

— Aş fi foarte onorat dacă aţi aminti presei că autorul acestei descoperiri arheologice este unchiul meu, Montagu Brownlow Parker.

— Cum aş putea să uit asta, domnule Parker?

Privirea îi deveni rece şi dură.

— În afară de poze, nu mai e nimic altceva, nu?

Numai hipnotizatorii, se gândi Gregory, au asemenea ochi. Îţi citesc adânc în suflet.

— Nimic altceva.

Se referea la Chivot? Gregory nu putea şti, dar adăugă:

— Şi dacă mai era ceva...

— Da?

— Nu ştiu ce veţi face cu ceea ce aţi descoperit.

Carvalho îl privi mirat.

— Recunosc că am o mulţime de întrebări despre intenţiile dumneavoastră. Sunteţi mânat doar de curiozitatea arheologică?

— Dumneavoastră ce credeţi?

Carvalho tăcu şi zâmbi înţelegător.

— E rândul meu să vă adresez o întrebare. Sunteţi ambiţios, domnule Parker?

— Da. Cred că am demonstrat deja.

— Mă gândesc la un proiect mare şi am nevoie de un colaborator îndrăzneţ şi hotărât, ca dumneavoastră.

— Vă ascult.

— O să vă explic de ce mă interesează aceste fotografii.

Şi vorbi mult. În timp ce ascundea adevărul în spatele unor declaraţii care asociau spiritul revoluţionar al mesajului lui Hristos cu eliberarea popoarelor asuprite din Lumea a Treia, lui Carvalho îi era greu să-şi disimuleze ura faţă de Papă şi Sfântul Scaun, care îl ignoraseră şi chiar îl umiliseră. Gregory asculta în tăcere, uimit de ceea ce părea un delir paranoic de proporţii, dar perfect controlat.

Când termină, episcopul vru să-i afle părerea despre proiect.

— Trebuie să mă gândesc la asta, monseniore, se bâlbâi Gregory.

— Aveţi tot timpul la dispoziţie, dragul meu prieten. Într-un fel sau altul, viaţa dumneavoastră s-ar putea schimba.

Gregory se sperie de acest „într-un fel sau altul”. Ce voia să spună?

— Mai rămâneţi câteva zile la Roma? întrebă Carvalho.

— Nu, mai am nişte treburi de terminat la Ierusalim.

— Chiar acum este Hanuka, Sărbătoarea Luminilor. Fie ca aceste lumini să vă lumineze, domnule Parker! Sunaţi-mă când luaţi o hotărâre.

Odată aflat afară, Gregory chemă un taxi pentru a merge la

aeroport. Avea senzaţia că declanşase un mecanism foarte periculos. Acest om era capabil de orice. Şi mai ales de ce se putea mai rău.

32

Spre deosebire de vizitele anterioare, Nataşa hotărâse să nu se grăbească. Întâi trecu pe la hotel. Era situat în cartierul Trevi, în inima capitalei, cu vedere spre Forum. Îşi aranjă lucrurile, îşi puse nişte blugi, un tricou de bumbac şi un pulover cu guler, înainte de a lua un prânz uşor, la restaurantul cu terasă. Ouă, salată verde, brânză italiană şi fructe.

Se plimbă pe jos până în Piaţa Sfântul Petru. Era cam răcoare, dar cerul foarte albastru dădea locului un aer de vară. Apoi trase aer în piept. Era timpul să se întâlnească cu oamenii care contau pe ea.

Se prezentă la poarta care străjuia intrarea în Palatul Papei de la Vatican, apoi la intrarea în Arhivele secrete. Un ofiţer al Gărzii Elveţiene îi verifică actele şi un > > > altul o însoţi până la laboratorul părintelui Ernetti.

Când intră, descoperi o duzină de oameni ocupaţi în jurul aparatului. Majoritatea erau clerici.

— Nataşa, ai ajuns, în sfârşit!

Era Pellegrino. Îl luă deoparte.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Sfântul Părinte mi-a pus la dispoziţie o echipă de tehnicieni foarte competenţi şi foarte devotaţi. Datorită lor, cronovizorul va fi în curând gata de lucru. Vino să vezi.

O conduse în camera alăturată.

— Doamne, strigă ea, e deja montat?

3
3

Maşinăria era la fel de impresionantă ca atunci când o văzuse prima dată. Angrenajul acela baroc, construit după legi greu de înţeles, era alcătuit din două etaje conectate printr-un număr considerabil de fire electrice. Pe un soclu solid

din oţel se sprijinea o sferă de cel puţin doi metri în diametru, prevăzută cu proeminenţe mai scurte şi mai groase decât la antenele convenţionale. Becurile fluorescente, care emanau o lumină slabă, albăstruie, dădeau întregului un aspect de film ştiinţifico-fantastic din anii 1950. Sfera care bâzâia întruna era legată printr-un cablu imens la un monitor montat pe un suport cu balamale. Similar unui microscop puternic, mărea imaginile holografice care se formau chiar în inima maşinii, pe un ecran de dimensiuni modeste.

— Nataşa, vino să ţi-l prezint pe părintele Ardengo Valera.

Se îndreptă spre un preot care părea să fie foarte ocupat.

— Părintele Valera a supravegheat cu brio munca tuturor acestor tehnicieni.

Era un bărbat de vârstă mijlocie cu un aer preocupat, un maistru perfect în sutană, nerăbdător să facă bine.

— Sunt foarte onorat, doamnă, părintele mi-a vorbit foarte mult despre dumneavoastră. Încă nu ştiu, oficial, la ce va fi folosit acest dispozitiv, dar vă pot spune că în curând vom putea trece la prima fază de testare.

Nataşa îi zâmbi, iar părintele Valera se întoarse imediat la muncă.

Se aplecă spre Pellegrino.

— Nu ştie pentru ce este, dar e gata să-l facă să meargă. Teribil de amuzant!

— Nu râde, Nataşa, face ce poate. Minţile preoţilor noştri ştiu să funcţioneze pe sertare atunci când este necesar. Acest lucru are nevoie de secole de gimnastică intelectuală. Bineînţeles că a priceput, dar umbra Papei planează asupra lui.

33

Papa loan-Paul al Il-lea măsura biroul cu paşi mari, iar mişcarea asta îl ajuta să gândească. Ezită multă vreme, apoi se hotărî. În acest război de tranşee, fiecare îşi avea rolul său. În ciuda stării sale de spirit fragile, părintele se apucase să repună în funcţiune cronovizorul. Nataşa reuşise, ignorând interdicţiile, să afle secretul ascuns în cubul lui Solomon. Armata israeliană blocase intrarea în tunel.

Acum era rândul lui să înfrunte Bestia.

Întrucât Alberto Carvalho devenise pentru el o întrupare a Demonului. Mai devreme sau mai târziu, avea să se ajungă la şantaj, iar preţul era pontificatul său. S-ar preta oare, pentru a-şi atinge scopurile, să ameninţe credinţa creştină, propria sa credinţă? Papa aşa credea. Cu ani în urmă, pe când preda filozofia lui Toma d'Aquino la Universitatea din Cracovia, sugerase studenţilor săi să reflecteze asupra unei expresii a Doctorului Angelic, aşa cum era supranumit ilustrul gânditor. Toma d'Aquino văzuse ravagiile a ceea ce el numea „privirea lui Cain”. Era o ură originară, inexplicabilă, aproape metafizică. Da, Dom Alberto părea să privească lumea precum Cain din Biblie.

Sfântul Părinte sună după majordom şi îi şopti câteva cuvinte. Acesta se întoarse o oră mai târziu, cu câteva haine pe care le puse pe o canapea. Papa îmbrăcă un costum de civil. Îşi puse un pardesiu uşor şi o pălărie mare, păstrată din anii tinereţii petrecute în Polonia. Ochelarii de soare (cam ciudaţi iarna, dar ce mai conta) îl făcură alt om. Îşi chemă secretarul, împietrit în faţa uşii de uimire.

— Sunteţi de nerecunoscut!

— Mă duc la întâlnirea cu Carvalho, Cipriano. Nu putem aştepta

la nesfârşit.

— Harul lui Dumnezeu să fie cu dumneavoastră, Sfinte Părinte.

— Poţi să-mi arăţi „pasajul tău secret”?

— Veniţi cu mine.

Pentru a nu alarma pe nimeni care l-ar fi putut vedea pe Sfântul Părinte în îmbrăcămintea asta neobişnuită, Papa şi părintele Cipriano ieşiră pe o uşă de serviciu, ascunsă inteligent în arhitectura palatului. Ieşiră direct în stradă. Cipriano chemă un taxi, care opri în faţa lor.

— Sunteţi sigur, Sfinte Părinte, că nu vreţi un bodyguard?

— Absolut sigur. Lasă-mă acum, Cipriano.

Era aproape ora trei. La Roma cădea o ploaie fină. Taxiul îl lăsă la adresa cerută, un hotel de două stele din Trastevere. Acest vechi cartier proletar era acum la modă. Exista un număr mare de trattorie şi magazine de artizanat sau de îmbrăcăminte. Papa plăti şoferului şi intră în holul hotelului.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule? întrebă recepţionerul.

— Am o întâlnire cu domnul Carvalho, un brazilian.

— Da, mi-a spus. Camera 337. Etajul al treilea, pe stânga la ieşirea din lift. Îl anunţ?

— Nu e nevoie, mă aşteaptă.

Ioan-Paul al II-lea preferă să urce pe scări. La etajul al treilea însă, începu să respire greu. Ar fi vrut să fie mai degrabă la capătul lumii decât aici. Merse pe holul lung, uitându-se la numerele camerelor. Bătu la uşa 337. O voce îi răspunse:

— Intră, Karol.

3
4

— Câte cafele aţi băut de azi-dimineaţă, părinte?

— Nataşa, doar mă cunoşti. Cafeaua este cel mai bun aliat al meu. Fără ea, mintea mi-e complet goală. După o ceaşcă bună, în schimb, rotiţele încep să se învârtă.

— Aveţi grijă ca nu cumva şi inima să nu se învârtă.

Părintele Valera bătu la uşă.

— Părinte, putem începe când doriţi.

— Perfect. Vino, Nataşa.

Pellegrino îi şopti la ureche părintelui Valera:

— Îi puteţi ruga pe toţi cei prezenţi să părăsească laboratorul?

— Desigur, părinte.

Ezită o clipă.

— Şi eu?

— Mi-e teamă că da, răspunse Pellegrino, îmi pare rău.

— Nici măcar nu pot participa la momentul pornirii? întrebă el, uitându-se la ecranul cronovizorului.

— Aş vrea să vă permit asta, dar nu sunt autorizat.

— Vă las atunci. Nu voi fi departe. Dacă e nevoie de mine...

Şi ieşi din laborator.

— Sărmanul, moare de curiozitate, spuse Nataşa.

— Da, îmi pare rău pentru el.

Se întoarse spre ea.

— Tot ce mai lipseşte e...

Nataşa băgă mâna în geantă şi scoase o cutie mică de sidef. Înăuntru era o cartelă electronică.

— Cea pe care mi-aţi încredinţat-o la Veneţia, părinte. Nu credeam că o voi folosi atât de repede!

— Tu hotărăşti, Nataşa. Eu sunt mereu la ordinele Papei, nu-i pot refuza nimic, dar tu eşti liberă.

— Am acceptat deja această misiune, ştiţi asta.

Pellegrino introduse cele două cartele în fantele din creierul cronovizorului. De îndată ce au fost conectate, aparatul a început să bâzâie.

— Încep cu un test, să văd dacă totul este în ordine.

Făcu o primă programare prin manipularea unor mici roţi dinţate care afişau pe un cadran latitudinea şi longitudinea scenei în cauză. Pe un alt cadran, nota amploarea întoarcerii în trecut, exprimată în secunde. Simplificase mai demult calculele folosind un calculator electronic Olivetti – unul dintre primele – care efectua automat conversiile.

— Avem deja o imagine.

Ecranul arăta o vedere de sus a laboratorului. Geometria imaginilor le făcea pe toate să se adune într-un punct virtual situat deasupra maşinăriei. Din fericire, nu erau fixe. Părintele montase o pârghie care făcea posibilă deplasarea deasupra scenelor vizualizate, ca un elicopter. De asemenea, puteai să te apropii de feţe sau de obiecte prin mărirea imaginii, ca şi cu o cameră.

— Pentru acest prim test, voi proceda la fel ca ultima dată.

Luă un ceas cu alarmă şi îl aşează pe masa de laborator, înclinând-o uşor în sus.

— Este ora 13:58, explică el. Vom aştepta trei ore, apoi ne vom întoarce în timp, în urmă cu trei ore sau 10.800 de secunde. Ceasul cu alarmă ne va spune dacă am reuşit. Trebuie doar să aşteptăm.

Nataşa se îndepărtă de cronovizor şi începu să exploreze laboratorul.

— Ce e în toate cutiile astea?

— Provizii. Cafea, ceai, fursecuri, conserve. O să stabilim şi o zonă de gătit care ne va scuti de mersul la cantina Vaticanului.

— Aţi făcut bine. Nu mi-e la îndemână să iau prânzul cu feţe bisericeşti care şuşotesc în jurul meu.

— Nici mie. Facem puţină ordine?

Despachetară cutiile şi puseră conţinutul într-un dulap.

— Este ora 16:57, Nataşa. Încep?

— Daţi-i drumul. Prima întoarcere în trecutul cronovizorului, versiunea 1980.

Părintele Ernetti apăsă pe un buton mare. Ecranul bâzâi şi treptat se formă o imagine. Era în alb-negru şi arăta limpede ceasul cu alarmă văzut din tavanul camerei.

— Suntem prea departe, nu putem citi ora, spuse Nataşa.

— Măresc puţin.

Mişcă maneta şi aduse ceasul deşteptător în prim-plan.

— 13:58.

— Aveaţi îndoieli? spuse Nataşa zâmbind.

— Nu, dar este atât de extraordinar încât mereu mă întreb dacă nu visez. Îl voi suna pe secretar, îi va da Papei vestea cea bună.

— Bine. Eu am să arunc o privire prin Biblioteca Apostolică. Mi s-a spus că este foarte bogată.

— O, da! Este una dintre cele mai vechi din lume.

— Unde se află mai exact?

— Nu prea departe. Întreabă un ofiţer din Garda Elveţiană, te conduce el.

— Am să studiez nişte documente. Epoca regelui Solomon a fost acum trei mii de ani. Unii istorici chiar susţin că acest rege n-a existat niciodată.

— Cronovizorul ne-o va spune, Nataşa.

35

Alberto Carvalho închiriase un apartament frumos şi confortabil, chiar dacă hotelul era modest în aparenţă. Îşi aştepta ilustrul vizitator stând în picioare şi afişând un zâmbet larg.

— În sfârşit, ne întâlnim! N-a fost uşor să trec de Garda Elveţiană, dar iată rezultatul, ne vedem din nou ca doi vechi prieteni.

Vru să-l îmbrăţişeze, dar Papa se feri. Fără un cuvânt, îşi scoase pălăria şi pardesiul îmbibate de ploaie.

— Lasă-le pe pat, nu dorm aici. Îmi pare rău că te-am supus la aşa o deghizare, Karol, dar am vrut ca întâlnirea noastră să rămână discretă.

— Tu eşti de vină, Alberto, ai avut întotdeauna un adevărat talent în a-ţi face duşmani.

— Mi-am făcut un fel de filozofie din asta, să ştii. Majoritatea oamenilor sunt nemulţumiţi pentru că îşi doresc să fie iubiţi cu orice preţ. Drept urmare, trec prin existenţă ca nişte fantome. Ştii care este secretul fericirii, prietene? Să accepţi ura celorlalţi.

— Nu am venit să te ascult filozofând, Alberto.

Carvalho se tot învârtea în jurul fostului său prieten.

— Costumul chiar îţi vine bine.

— Ai reuşit şi asta, l-ai forţat pe Papă să poarte costum şi cravată.

Celălalt izbucni în râs.

36

— Vrei un ceai?

— Nu, să trecem direct la subiect.

Cei doi bărbaţi se aşezară în câte un fotoliu, fată în fată. Carvalho deschise discuţia.

— Cum ai găsit fotografiile pe care ţi le-am trimis?

Papa le minimiză voit.

— Surprinzătoare, dar nu foarte clare.

Carvalho avu un gest de enervare.

— De atunci, am primit o serie de fotografii mult mai bune... şi perfect publicabile. Unele, vei vedea, arată în prim-plan inscripţia gravată pe Chivotul Legământului.

Papa îl întrerupse:

— Spune-mi ce vrei, Alberto.

Privirea îi devenise de gheaţă. Carvalho nu-l văzuse niciodată aşa, plin de furie reţinută. Se decise să joace cu cărţile pe masă.

— Să începem cu cea mai proastă soluţie. Convoc o conferinţă de presă în cadrul căreia fac publică descoperirea arheologică pe care o ascundeaţi de noi, tu şi toţi cei pe care i-ai adunat aseară în Biserica Saint-Pierre-aux-Liens.

Până şi asta ştia. Acest om, îşi zise Papa, are ochi şi urechi peste tot.

— Cine ţi-a spus?

— După cum vezi, nu am doar duşmani.

— Continuă.

— Lumea va şti atunci că iudeo-creştinismul se bazează pe un monoteism importat, pe cultul unui vulgar idol egiptean.

Sfântul Părinte se ridică brusc.

— Eşti nebun, Alberto. Nebun!

— Ia te uită, Wojtyla se înfurie, spuse Carvalho, impresionat de violenţa Papei.

— Eşti catolic, ştii perfect că făcând asta vei provoca o criză generală a credinţei care e şi a ta. Doar ateii vor fi câştigători.

— Ar fi supărător, e adevărat, recunoscu Carvalho pe un ton ipocrit.

— Dar nu vei ezita?

— Nu voi ezita. Nu numai că haosul nu mă sperie, ci chiar îmi place. Sau...

Făcu o pauză bine gândită.

— Spune.

— .sau ajungem la un acord.

Tocmai de ceea ce mă temeam, se gândi Papa, începe tocmeala.

— Ce vrei?

— În primul rând, mă faci cardinal. Karol, aştept această recunoaştere de zeci de ani.

Evident, se gândi Sfântul Părinte, nu se va opri aici.

— După care?

— După care demisionezi.

— Un Papă nu demisionează, trebuie să rămână Papă până la sfârşit.

— Fals! sări Carvalho. Patru papi din istorie au demisionat. Am verificat. Doi în 1045 şi 1046, altul în 1294, pentru a deveni pustnic, iar ultimul, Grigore al XII- lea, în 1415. Vezi? Poţi s-o faci. Nimic, în afară de uzanţe, nu stă împotrivă.

— Şi de ce aş face-o?

— Vei invoca motive de sănătate, este un argument de necontestat.

— Aşa, şi?

— După ce demisionezi, Colegiul Cardinalilor alege imediat un nou Papă.

— Un scrutin la care vei fi candidat, desigur?

— Candidat şi ales. Le voi spune totul, în spatele uşilor închise, şi le voi face aceeaşi ofertă ca şi tie.

> > >

— Eşti un monstru.

— Ce cuvinte urâte, Karol, îmi joc cartea, atâta tot.

— Şi ce vei face când vei fi Papă?

— Programul meu îl ştii de mult. Voi renunţa la organizarea actuală a Bisericii, voi proclama Vaticanul Săracilor, voi pune Sfântul Scaun în slujba luptelor revoluţionare, voi chema la o insurecţie generală a damnaţilor pământului...

— Şi vei începe un nou război mondial.

— Tot ce-i posibil, dar ce mai contează dacă lupta este dreaptă?

— Nu, Alberto. Orgoliul te mână, nu Dumnezeu sau dreptatea. Nebunia ta va face milioane de morţi.

— Atunci Dumnezeu îi va alege pe ai Lui, Karol.

Papa se prăbuşi în fotoliu. De data asta suferea. Acest nebun voia să distrugă întreaga planetă cu nebunia lui. Ochii i se umplură de lacrimi. Dom Alberto se scotoci prin buzunare.

— Ţine un şerveţel, zise el cinic, să-ţi ştergi lacrimile.

Papa scoase un oftat lung.

— De cât timp ne cunoaştem, Alberto?

— De mulţi ani, Karol, de foarte mulţi ani.

— Nu te-am văzut niciodată aşa cum te văd acum. Există un ghem de ură în tine, una de neînvins.

— Pentru că vreau să-ţi iau locul? rânji Carvalho. Să fim serioşi, Karol...

— Ura ta va dispărea, Alberto, doar când vei incendia lumea şi vei face vărsare de sânge. Am acceptat să te întâlnesc pentru a negocia un acord rezonabil, dar văd că este imposibil.

Carvalho se crispă. Întrevederea nu decursese aşa cum sperase.

— Ai grijă, Karol. Îţi dau două săptămâni să te răzgândeşti. După.

Papa se ridică şi îşi puse pardesiul.

— După aceea, mă las la mila Domnului!

Ieşi ca o furtună din cameră, fără să închidă uşa.

Carvalho înjură în gând. Situaţia îi scăpase de sub control. Cu atât mai rău. „Viva la muerte” (Trăiască moartea!), după cum spuneau franciştii în timpul Războiului Civil Spaniol.

Ridică receptorul şi sună la Ierusalim.

— Domnul Parker?

— Da, răspunse vocea îngrijorată a lui Gregory.

— Fotografiile dumneavoastră vor face înconjurul lumii!

36

Gregory puse receptorul în furcă. Pentru prima dată în viaţă fu cuprins de teamă. Fotografiile făcute de el, în presă! Şi nu pentru a anunţa o descoperire arheologică epocală, ci pentru a provoca haos în minţile oamenilor. Nu voia să fie amestecat în povestea asta. Se gândi la Chivot. Sigur episcopul bănuia ceva. Dacă punea mâna pe ea, ar arăta-o lumii întregi ca să-şi întărească acuzaţiile.

Gregory se grăbi spre parcare, urcă în maşina sa marca Pajero şi porni spre Negev. În mai puţin de o oră intra în depozit. Din fericire, preţioasa ladă aurită era încă acolo. O apucă de un capăt şi o târî la maşină.

— Dar pe noi cui ne laşi, Greg?

Arnaud şi Tom sosiseră pe nesimţite.

— Lasă lada, te rog.

Veniră spre el ameninţători.

— Ne-ai adus banii? întrebă Tom.

— Veneam să vi-i dau.

— Douăzeci şi cinci de miare la fiecare?

— Douăzeci de mii, am scăzut cheltuielile.

Le întinse două plicuri groase pe care le pregătise de la hotel.

Arnaud şi Tom îşi numărară banii.

— Mulţumiţi? întrebă Greg.

3
7

— Nu, spuse Arnaud. Cu Chivotul ce-ai de gând? I-ai propus un preţ finanţatorului?

— Nu, tipul nu îmi inspira încredere.

— Ce contează asta, dacă plăteşte? replică Arnaud. Dacă îi vindem Chivotul, facem milioane.

Exact de ce mă temeam, îşi zise Gregory.

— Nu vând Chivotul unui astfel de individ.

— Noi hotărâm, Greg.

— De unde până unde?

— Pentru că noi suntem doi, iar tu eşti unul singur.

Tom scoase un cuţit şi îl imobiliză pe Greg, ameninţându-l.

Arnaud îi legă mâinile între timp şi îl cotrobăi prin buzunare. Găsi factura pozelor şi adresa lui Carvalho.

— El e omul cu banii? Un popă italian?

Gregory rămase tăcut.

— O sută de mii de dolari? O, păi în cazul ăsta stăm de vorbă, Greg.

Puse hârtiile în buzunar şi apoi îl ajută pe Tom să ia Chivotul. În timpul ăsta, Parker se apropiase discret de rucsac. Tăntălăii făcuseră imprudenţa să nu verifice ce avea înăuntru. Deşi avea mâinile legate, reuşi să scoată de acolo un pistol-mitralieră Uzi. Avantajul acestei arme era că, odată pliat braţul acesteia, ocupa la fel de puţin spaţiu ca un revolver. Greg orientă arma în direcţia celor doi complici ai săi.

— Ai grijă, strigă Tom, care îl observase ce face.

Greg lansă o rafală de gloanţe. Tom se prăbuşi. Chiar dacă Gregory avea mâinile legate, arma sa era decisivă. Arnaud înţelese imediat acest lucru şi o luă la sănătoasa. După asta, prima grijă a lui Gregory fu să se dezlege. Găsi în buzunarul lui Tom un cuţit cu care îşi tăie legăturile. Odată eliberat, făcu turul

depozitului. Cu siguranţă, Arnaud nu ajunsese prea departe. Auzi un zgomot în stânga. Se întoarse şi trase fulgerător înspre sol, stârnind praful.

— Arnaud, ieşi la iveală!

O siluetă îşi făcu apariţia, cu mâinile ridicate.

— Nu mă omorî, Greg.

— Dar tu m-ai omorî dacă ai fi în locul meu, nu?

Arnaud era alb la faţă de spaimă.

— Cară-te!

— Tommy e mort?

— Vrei să sfârşeşti ca el?

Arnaud dispăru fără să se mai uite înapoi.

Gregory se întoarse în depozit. Cadavrul lui Tom zăcea acolo. Situaţia îi părea de necrezut. În câteva secunde, Gregory devenise o altă persoană. Îl omorâse pe Tom din reflex, fără să mai stea pe gânduri. Tânărul căzuse ca o ţintă la bâlci. Era întins pe jos, cu ochii pe jumătate închişi. Gregory nu avea nicio remuşcare, oricât ar fi analizat gestul pe toate feţele. Nicio emoţie sau regret. Fiecare om, spunea fostul lui profesor de filozofie de la Cambridge, are de făcut câteva alegeri importante în viaţă. Oare el le făcuse pe cele mai proaste? Devenise un criminal de drept comun?

Glonţul îi perforase gâtul lui Tom, iar sângele curgea din ce în ce mai mult. Curând, din pricina căldurii din deşert, cadavrul o să înceapă să miroasă. Scotoci în buzunarele lui Tom şi îl uşură de paşaport şi de bani. Apoi sui cadavrul în maşină şi, la vreo cinci kilometri distanţă, găsi un loc nisipos, săpă o groapă ajutându-se de armă şi îngropă cadavrul. Asta e soarta soldatului, îşi spuse cu

un sânge rece de care nu se credea capabil. Însă Gregory Parker nu lupta pentru nicio cauză. Omorâse un om ca orice bătăuş de cartier.

37

Împodobită cu vaste bolţi din mozaic pictat, Biblioteca Apostolică de la Vatican era alcătuită din mai multe galerii adăugate de-a lungul secolelor. Se păstra acolo o mare cantitate de opere filozofice şi istorice.

— Aş vrea să văd câteva documente despre istoria evreilor din vremea regilor David şi Solomon, îi spuse Nataşa bibliotecarului. Şi încă vreo două cărţi despre domnia faraonului Akhenaton.

I se spuse să aştepte o clipă, după care i se aduse o fişă pe care s-o completeze. Nataşa constată cu surprindere că biblioteca era dotată cu un calculator IBM. Bifă pe formular ceea ce o interesa. I se aduseră vreo zece cărţi. Îşi aruncă o privire de expert asupra lor şi păstră şase care îi puteau fi utile pentru întoarcerile în timp. Erau clare, accesibile şi conţineau date şi informaţii topografice preţioase. Ceru să le ia acasă.

— Vai, nu se poate, doamnă, fără o autorizaţie specială.

Nataşa îi arătă permisul semnat de secretarul de stat al Papei. Bibliotecarul se înclină.

— O să trec titlurile într-un registru. Unde le duceţi?

Fata făcu un semn în jos.

— A, nu prea departe, la Arhivele secrete.

— Păi, să vă dau atunci un cărucior să le căraţi, sunt grele. Sfântul Părinte este interesat de domnia lui Solomon?

— Da, se poate spune şi aşa.

— Şi eu m-am ocupat de epoca asta pe când lucram la teza de doctorat în istorie. Din păcate, nu posedăm prea multe

documente credibile. Iar vestigiile arheologice, cum ar fi celebrele „grajduri ale lui Solomon”, s-au dovedit a nu fi

din perioada respectivă.

— Într-adevăr, e o problemă.

Ce belea, se gândi Nataşa, am dat peste un limbut!

— Iată de ce, recunoscu el, epoca asta e interesantă pentru studiu.

Se mai uită o dată peste fişă.

— Văd că strângeţi informaţii şi despre faraonul Akhenaton.

Of, nu mai tace odată!

— Da, şi despre el, zise Nataşa oftând.

— Dar ce legătură are faraonul cu Solomon?

— Sunteţi cam curios din fire...

Acesta roşi.

— Scuzaţi-mă, nu vreau să fiu indiscret.

— Nicio problemă. Sunt cam ignorantă în istoria Egiptului antic, aşa că mă informez.

— A, foarte bine. Ştiţi că nu departe de aici e Muzeul Gregorian Egiptean?

— Nu, nu ştiam.

Scrise câteva cuvinte pe o bucăţică de hârtie.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, luaţi legătura cu dottore Battista del Drago, curatorul muzeului. Citeşte hieroglifele cu uşurinţă şi v-ar putea fi de folos.

— E bine de ştiut, spuse Nataşa şi luă notiţa.

Un arhivar veni şi îi şopti ceva la ureche.

— Cărţile dumneavoastră sunt gata.

— Mulţumesc, părinte.

— Dacă îl găsiţi pe Solomon, daţi-mi de ştire, zise el râzând.

— Neapărat!

38

Pe Muntele Măslinilor, la Ierusalim, acolo unde Isus îşi dezvăluise umanitatea, dar îşi arătase şi disperarea, înainte de a fi abandonat cruzimii oamenilor, călugării franciscani ridicaseră o bisericuţă numită Dominus plevit (Dumnezeu a plâns). După ce medită mai multe ceasuri în grădină, un bărbat trecu pragul bisericii şi îl căută pe preot. Acesta era singur în naos.

— Părinte, pot să vă vorbesc?

— Desigur.

— Sunt englez, catolic anglican. Mă puteţi împărtăşi?

Preotul ezită.

— Ar trebui să vă adresaţi unui slujitor al credinţei dumneavoastră. E o dioceză la...

— Nu, părinte, de câteva ore stau şi judec la rece în grădina asta frumoasă. Trebuie să vă vorbesc chiar acum.

Preotul se uită mai cu atenţie la vizitator şi îi văzu disperarea din ochi. În faţa unui suflet pierdut, orice tradiţie şi orice ritual nu-şi mai aveau rostul.

— Să mergem, fiule.

Gregory Parker îl urmă pe preot în confesional.

— Stau în genunchi?

— În genunchi sau aşezat, cum doreşti.

— O să stau în genunchi. Binecuvântează-mă părinte, că am păcătuit.

39

— Spune-mi ce ai pe suflet, fiule.

— Am omorât un om, părinte. Şi am încheiat un pact cu Diavolul.

Tăcere. Părintele nu se aşteptă la aşa o mărturisire. Gregory invocă legitima apărare, iar preotul îl sfătui să se ducă să se denunţe. Cât despre Diavol...

— Nu exagerezi, fiule?

— Nu, un asemenea om nu poate fi decât încarnarea Diavolului. Dacă nu fac nimic acum, mă duce în prăpastie.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Am comis păcatul trufiei, acum câteva luni, când am încercat să dezleg un mister care mă obseda încă din copilărie. Între timp, am încheiat un pact cu un om plin de intenţii malefice. Vrea să transforme descoperirea mea în ceva îngrozitor.

Preotul fu străbătut de un fior de groază.

— Şi în momentul de faţă nu puteţi rupe pactul?

— Nu, ce-i făcut e bun făcut. Omul ăsta e obsedat, nimic nu-i va sta în cale. Încotro să mă îndrept, părinte?

— Luptaţi cu el, opriţi-l înainte de a comite ireparabilul.

Să-l oprească, se gândea Parker coborând dealul, dar cum? Denunţând public maşinaţiunile lui Carvalho? Dar ce valoare ar avea mărturia lui faţă de dezvăluirile halucinante ale fostului episcop de Rio? O să fiu acuzat de complicitate cu autorităţile clericale. Nu, nu asta era metoda potrivită, trebuia să găsească altceva.

Când ajunse la hotel, recepţionerul îl informă că îl aştepta cineva. Se întoarse şi văzu un bărbat îmbrăcat într-un pardesiu gri, aşezat la bar, care îl privea surâzând. Purta kippa şi ochelari mici şi rotunzi. Barba scurtă era tunsă cu grijă. Îi făcu un semn prietenesc, dar Gregory rămase rezervat.

— Doreaţi să-mi vorbiţi, domnule.?

— Cohen, Yoel Cohen. Vreau să vă fac o propunere, domnule Parker.

— De unde ştiţi cum mă cheamă?

— Nu sunt de la poliţia israeliană, nu vă temeţi. Nici nu am nicio legătură cu episcopul Carvalho.

Un fior rece îl străbătu pe Gregory.

— Cine sunteţi?

— Nu mai bine ne aşezăm într-un colţ mai retras?

Tânărul îl urmă, plin de nelinişte.

— Fac parte dintr-o organizaţie care vă urmăreşte îndeaproape, încă de la expediţia de sub Muntele Templului, domnule Parker. Ştim ce aţi descoperit, şi Templul, şi cubul.

Parker rămase impasibil.

— Aţi făcut poze acestor vestigii şi le-aţi vândut unui episcop brazilian. Mai ştim şi că aţi furat un obiect sacru, care se afla în interiorul cubului. Niciun evreu pios n-ar fi îndrăznit s-o facă, dar dumneavoastră da.

Lui Gregory îi era evident că oamenii ăştia ştiau totul despre el.

— Şi mai ce?

— Aliindu-vă cu Dom Alberto Carvalho, aţi luat-o pe o cale greşită. Omul ăsta e un răufăcător sadea.

— Cine îmi garantează că nu sunteţi la fel de periculoşi? Şi ce vreţi de la mine?

— Să vă ajutăm.

— Nimeni nu mă poate ajuta.

— O, ba da. Noi. Suntem membrii unei reţele internaţionale care dispune de mijloace financiare considerabile. Cu cât v-a plătit Carvalho?

— Cu o sută de mii de dolari. Dar nu banii sunt problema, ci faptul că omul ăsta e înfiorător.

— E şi părerea noastră. Sunt mandatat să vă ofer de cinci ori mai mult, dacă acceptaţi să colaboraţi cu noi.

Suma părea imensă.

— Cinci sute de mii de dolari? Şi ce vreţi în schimb?

— Nu sunt decât un emisar, domnule Parker. Toate chestiunile ce ţin de bani se tratează direct cu generalul.

Gregory era neîncrezător. Oare o să pice în mâinile unui alt Carvalho, cu bani mai mulţi? E drept că avea nevoie de aliaţi, dar cine erau oamenii ăştia?

— Unde locuieşte acest general?

— La Dallas, în Texas.

39

Când sună telefonul, generalul Swaggart se duse la birou. Se afla într-un scaun cu rotile. La telefon era Yoel Cohen.

— M-am întâlnit cu el, domnule general, acceptă să vă vadă.

— Ce părere ai despre el?

— Interesant, fără îndoială, dar manipulabil într-o oarecare măsură. Veţi judeca singur, dar pregătiţi-vă bine argumentele, e foarte prudent.

— Ţi-am spus că banii o să-l înmoaie.

— Nu chiar, domnule general. Cred că-l urăşte de moarte pe Dom Alberto, cel puţin la fel de mult ca noi.

— Vii şi tu cu el?

— Nu cred că ar fi o mişcare înţeleaptă. S-ar simţi hăituit şi ar fugi.

— Când ajunge la Dallas?

— Diseară.

Generalul şuieră admirativ.

— Bravo, Yoel!

— E la fel de grăbit ca noi. După ce i-a dat fotografiile lui Carvalho, şi-a dat seama că a declanşat un mecanism infernal. Restul vă aparţine, domnule general. Ştiţi să fiţi foarte convingător, când e nevoie.

Generalul Swaggart închise telefonul şi se deplasă în salon, de

unde avea o vedere panoramică asupra Dallasului, cetatea imensă. Trebuie spus că Elmer W. Swaggart era unul dintre cei mai bogaţi oameni din America. Aproape toate

cauciucurile folosite pe continentul american ieşeau din uzinele sale, însă tatăl său fusese antreprenorul, dar murise cu mai mulţi ani în urmă. Elmer era militar de carieră. Fost elev la West Point, făcuse parte din anturajul generalului Patton în timpul celui de-Al Doilea Război Mondial. Când, pe 9 decembrie 1945, protectorul său şi-a pierdut viaţa într-un accident de maşină, se afla lângă el. A scăpat cu viaţă, însă a rămas cu o paralizie a membrelor inferioare care l-a condamnat să trăiască într-un scaun cu rotile pentru tot restul vieţii. De atunci, nu înceta să-şi blesteme corpul bicisnic.

Însă pentru că avea obiceiul de a interpreta toate evenimentele în termeni de recompensă şi pedeapsă, primul lui gând a fost să considere această tragedie un fel de pedeapsă a Cerului pentru păcatele făcute. Dar ce crimă comisese? Nu mai ştia numărul femeilor cu care se culcase, chiar şi cu vreo două nemţoaice în timpul războiului. Însă şi ceilalţi făcuseră la fel şi nu fuseseră loviţi atât de crunt. Era cu siguranţă altceva la mijloc.

Într-o noapte se trezi lac de sudoare. Avusese o revelaţie. Accidentul nu fusese o pedeapsă, ci o binecuvântare. Aprinse lumina şi căută un pasaj în Biblie. Aşa era, misiunea lui era clară. Îşi va investi banii într-un scop nobil: să reconstruiască Templul de la Ierusalim. Doar atunci Isus se va întoarce în Casa Lui şi va domni peste lume. Iar el, Elmer W. Swaggart, ar fi la originea acestei metamorfoze istorice epocale[1].

Dar de unde să înceapă? Cum să-şi convingă contemporanii că mântuirea stătea în reconstruirea Templului? Îşi făcu un plan în două etape. A fondat în Dallas un Institut pentru Ştiinţele Creaţiei care îşi propunea să răspândească litera Evangheliei prin mijloacele cele mai moderne. Un paravan perfect pentru marele lui proiect. Apoi s-a asociat cu israelienii de la Institutul Templului condus de Yoel Cohen. Şi ei voiau să construiască Al Treilea Templu, ca să grăbească venirea lui Mesia.

Când i s-a atras atenţia că asta înseamnă doi Mesia dintr-un foc, unul creştin şi unul evreu, s-a făcut că nu aude. Doar rezultatul conta. Dacă erau doi Mesia, foarte bine, să câştige cel mai bun!

Din păcate, intervenise un element neprevăzut. Cubul ăla şi ororile găsite în el. Acest lucru nu era neapărat un obstacol, atâta vreme cât povestea rămânea într- un cerc restrâns. Numai că, între timp, situaţia se schimbase.

1. Anumiţi evanghelişti americani îşi propuneau să reconstruiască Templul de la Ierusalim. În opinia lor, Isus nu urma să-şi facă marea întoarcere pe pământ decât după ce era reconstruit. Donald Trump îi susţinea.

40

— Intraţi, spuse Sfântul Părinte, veniţi să împărţim cina.

Nataşa şi părintele Ernetti intrară în biroul suveranului pontif. În ajunul noii lor misiuni de explorare a trecutului cu ajutorul cronovizorului, dorise să-i primească într-un cadru mai amical şi să le dea binecuvântarea.

— Cipriano, veniţi să mă ajutaţi?

Cardinalul secretar de stat îl ajută să elibereze o măsuţă plină cu bibelouri.

Între timp, Ioan-Paul al II-lea aduse nişte farfurii de carton.

— Nu aveţi nimic împotriva farfuriilor de hârtie, sper. Nicăieri nu scap de ele, le folosesc încă din tinereţea mea în Polonia.

— Este o onoare să iau masa în amintirile dumneavoastră, Sfinte Părinte, spuse Nataşa zâmbind.

— Am aici nişte servicii magnifice de porţelan, dar dacă încep să le folosesc, cu toată dezordinea asta din birou, voi sfârşi prin a sparge vreo piesă. Vom cina frugal.

Cardinalul Cipriano aduse trei caserole cu mâncare pe care i le livrase bucătăria.

— Nu rămâi cu noi, Cipriano?

— Mulţumesc, Sfinte Părinte, dar prefer să vă las singuri, aş fi în plus. Pe mâine.

Închise uşa în urma lui.

— Bucătarul nostru reuşeşte să facă un sushi admirabil. Este

japonez, ştiaţi? Luaţi loc, vă rog.

Nataşa gustă din sushi, care era într-adevăr delicios. Papa intră repede în subiect.

— În discursul pe care l-am ţinut în faţa conducătorilor Bisericilor, nu am dezvăluit existenţa cronovizorului. Nimeni, aşadar, nu ştie ce veţi face mâine, în afara cercului nostru apropiat.

— Le veţi spune într-o zi, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Totul depinde de ceea ce veţi afla. De altfel, aş vrea să vă împărtăşesc o îngrijorare...

Încerca să-şi aleagă cuvintele, dar Pellegrino ghici la ce se gândea Papa.

— Când mi s-a spus prima dată despre cronovizor, nu am crezut în existenţa unei astfel de maşinării. Apoi am fost nevoit să mă plec în faţa evidenţei. Părinte, ştiu că Paul al Vl-lea v-a cerut, la vremea respectivă, să exploraţi perioada Evangheliei, nu-i aşa?

— Da, Sfinte Părinte.

— Apoi aţi demontat maşinăria. De ce? Ce s-a întâmplat?

Pellegrino lăsă privirea în jos.

— Sanctitatea Sa, Paul al Vl-lea, m-a pus să jur înaintea lui Dumnezeu şi înaintea lui Hristos că nu voi dezvălui niciodată ce s-a întâmplat, Sfinte Părinte. Sunt legat prin jurământ. Pot să vă spun doar.

— Da?

— Am observat că folosirea repetată a cronovizorului în aceleaşi epoci poate să modifice trecutul. De fiecare dată când ne întorceam la aceeaşi scenă, se schimba ceva şi făcea loc unei scene puţin diferite.

— De aceea aţi fost acuzat că aţi schimbat cursul istoriei, dar cum este posibil acest lucru?

— Nu ştiu. Cred că fluxul de neutrini temporali s-a slăbit din pricina acestor întoarceri repetate. A fost înlocuit cu un flux paralel, ca o schimbare de comutator pentru şinele de cale ferată,

explică Pellegrino. Aceste transformări ale trecutului l-au îngrozit pe Papa Paul al VI-lea, care mi-a ordonat să demontez maşina.

— Ar putea să se repete un astfel de fenomen?

— Nu, dacă suntem atenti şi dacă evităm să înmulţim vizitele în acelaşi timp.

— Istoria este foarte sensibilă, glumi Nataşa. O enervează orice nimic!

Această remarcă relaxă atmosfera.

— Bine, bine, murmură Papa.

— Totuşi, continuă Pellegrino, nu ştiu ce vom afla. Pot exista surprize.

— După ce aţi descoperit în cub, mă aştept la orice. Ce-ar fi să terminăm acest sushi?

Restul serii fu plăcut. Pentru a nu pune prea multă presiune asupra lor, Papa nu vorbi despre întâlnirea sa cu Carvalho şi preferă să evoce Polonia natală. Regreta că nu mai putea merge acolo decât în călătorii oficiale. Când se despărţiră, îi îmbrăţişă.

— Mult noroc, copiii mei. Aveţi grijă să nu enervaţi istoria!

ÎNTOARCERI ÎN TIMP

41

Dom Alberto Carvalho nu avea deloc răbdare. Un mare poet brazilian zicea că „Paciencia e a virtude dos mendigos”, adică „Răbdarea este virtutea cerşetorilor”. Dom Alberto nu era cerşetor, doar ura să fie a cincea roată la căruţă.

Iar acum fierbea în suc propriu.

După întâlnirea cu Papa, aşteptase două săptămâni ca Sfântul Părinte să găsească o soluţie. Era deja jumătatea lui decembrie şi nu primise niciun răspuns. Oare îşi asuma riscul de a le face un cadou otrăvit de Crăciun tuturor creştinilor de pe planetă? Nu prea îi venea să creadă, aşa că hotărî să mai aştepte câteva zile... însă turba de nerăbdare. Până şi Gregory Parker ăla, cu care făcuse o înţelegere, nu catadicsea să-i răspundă. Cine se credea?

Deasupra oceanului, în avionul care îl ducea la Dallas, Gregory se uita peste documentele date de Yoel Cohen despre generalul Elmer C. Swaggart. Institutul creat de el cuprindea patru asociaţii de militanţi creaţionişti care predicau sensul literal al Bibliei. Institutul era finanţat de magnaţii americani ai petrolului şi prin donaţiile primite de la comunităţile evanghelice.

Creaţioniştii! Asta mai lipsea, îşi zise Gregory.

Influenţa lor devenise atât de importantă în Statele Unite, încât grupurile de presiune încercaseră să introducă studiul acestei doctrine în universităţi, la paritate cu biologia, paleontologia sau genetica modernă. Învăţământul public rezistase eroic, dar pe muchie de cuţit.

4
2

După ce ateriză la Dallas, Gregory se urcă într-un taxi care îl lăsă în suburbia marelui oraş. Dacă era să-l crezi pe şofer, Institutul reprezenta un adevărat

Disneyland local, un oraş în oraş. Îsi dusese acolo de două ori copiii şi nevasta şi petrecuseră de minune.

— Aici este intrarea, dar trebuie să staţi la coadă.

Avea dreptate şoferul, Institutul era construit ca un parc de distracţii. Prima atracţie era impresionantă, o Arcă a lui Noe, în mărime naturală, inspirată din Sfintele Scripturi. Dimensiunile erau aceleaşi că în Geneză, în coţi, după cum scria pe un panou aflat la intrare. O sută cincizeci şi cinci de metri lungime, douăzeci şi şase de metri lăţime şi şaisprezece metri înălţime.

Ambarcaţiunea, prevăzută cu o casă din lemn de pin, cântarea trei mii de tone. Vizitatorii se perindau peste tot şi admirau animalele mecanice şi familia lui Noe. Totul era explicat, cum îngrijeau animalele, cum le hrăneau şi cum le făceau curat.

În interior, care era înfăţişat ca un „muzeu al Creaţiei”, institutul glorifica validitatea celor mai nebuneşti teorii creaţioniste. Erau şi panouri pitoreşti. În unul dintre ele, în care se demonstra că teoria evoluţiei nu era valabilă, Adam şi Eva se plimbau liniştiţi pe lângă nişte dinozauri de dimensiuni redutabile, pentru că, nu-i aşa, Dumnezeu crease toate vieţuitoarele în acelaşi timp, acum şase mii de ani.

Un conferenţiar retrasa desfăşurarea istoriei aşa cum şi-o imaginau creaţionişti: Potopul avusese loc în anul 2348 î.Hr., iar construcţia piramidelor Egiptului fusese decalată în anul 1743 î.Hr. Publicul părea convins.

— Domnul Gregory Parker?

O funcţionară de la departamentul de relaţii publice venise să-l întâmpine.

— Generalul Swaggart vă aşteaptă. Dacă doriţi, puteţi vizita după prânz restul expoziţiei noastre.

— Cu plăcere.

Îl însoţi până la un lift de sticlă care îi lăsă la etajul al treilea, apoi îl conduse într-un birou imens unde îl aştepta un bătrân într-

un scaun cu rotile. Pe peretele din spatele lui era un portret înrămat al generalului George S. Patton, purtând celebra sa cască neagră cu cinci stele.

— Încântat, domnule Parker, sunt generalul Elmer T. Swaggart.

4
2

Dis-de-dimineaţă, când părintele intră în laborator, Nataşa era deja acolo şi îşi punea în ordine documentaţia.

— Ai şi ajuns?

— N-am dormit toată noaptea.

— Din pricina sushi-ului de aseară?

— Nu, abia dacă l-am gustat. Am căutat câteva cărţi despre domnia regilor David şi Solomon. Istoricii nu spun prea multe despre asta, deoarece vestigiile rămase în urma lor sunt atât de vagi.

— Dacă eşti de acord, Nataşa, nu ne vom întoarce direct în vremea lui Solomon. Deoarece este un salt uriaş de trei mii de ani, aş prefera să îl fac în două etape.

— Dumneavoastră sunteţi pilotul, părinte. Dar mai întâi...

Se ridică şi îşi turnă o cafea fierbinte.

— Nu am înghiţit nimic de ieri.

— Mă bucur că ai acceptat să te destinzi un pic, Nataşa. Când ne-am cunoscut, erai ca un adevărat butoi cu pulbere.

— Am învăţat să mă calmez, spuse ea, mâncând un biscuit.

Părintele o privi ironic.

— Sunt sigur că există şi un alt motiv.

Fata recunoscu pe tăcute, coborând privirea.

4
3

— Cronovizorul ăsta mi-a spulberat toate iluziile. Întreaga mea copilărie am fost

legănată de minunatele legende ale lui David şi Solomon. Nu mă grăbesc să aflu adevărul.

— Şi mie mi-au plăcut aceste poveşti: David măsurându-se cu uriaşul Goliat, Solomon făcând dreptate sau îndrăgostindu-se de regina din Saba.

— Suntem la fel ca toţi ceilalţi, părinte, iubim miturile fondatoare.

Câteva momente mai târziu, erau aşezaţi la consolă. Fata căuta ceva.

— Nu aţi adus un aparat de fotografiat de şaisprezece milimetri pentru a ne înregistra călătoriile?

Când exploraseră pentru prima dată epocile trecute, avuseseră o cameră de luat vederi pentru a înregistra ceea ce se întâmpla pe ecran. Era un proces îndelung şi plictisitor, căci trebuia să schimbi periodic rolele de o sută douăzeci de metri.

— Nu mai e nevoie. Acum avem aparate care captează imaginea video direct de pe ecran. De îndată ce pornesc cronovizorul, ceea ce vede este înregistrat imediat pe o bandă de o oră.

— Minunat. De unde începem?

— Am introdus coordonatele geografice ale Muntelui Templului. Pentru prima noastră întoarcere, nu aş vrea să depăşesc patru-cinci secole înainte de perioada romană. Ai o preferinţă?

Ea răsfoi una dintre cărţile luate de la bibliotecă.

— Încercaţi 515 î.Hr., părinte.

— Deci un salt de douăzeci şi cinci de secole. Pornesc. Ţine-mi pumnii...

— E vreun pericol?

— Nu. În cel mai rău caz, aparatul ne va arăta un ecran negru.

Asta se şi întâmplă, timp de vreo treizeci de secunde.

— Vai, nu merge?

Pellegrino verifică încă o dată cadranele.

— Nu, totul pare să fie în regulă. Nu uita, Nataşa, nu uita că suntem la distanţă de atâtea secole.

Se ridică să-şi dezmorţească picioarele. Nataşa stătea cu ochii aţintiţi asupra ecranului. În cele din urmă, ceaţa se risipi şi după mici bruiaje, se formă ceva clar.

— Părinte, cred că... avem o imagine!

43

— Mulţumesc, Barbara, poţi să pleci, spuse generalul Swaggart.

Odată tânăra ieşită, îl invită pe Gregory să ia loc.

— V-a plăcut expoziţia noastră?

— Este foarte bine făcută, dar vreţi o părere sinceră, domnule general?

— Desigur, prefer sinceritatea.

— Nu sunt geolog, totuşi cred că lui Dumnezeu, dacă există, i-a luat ceva mai mult de şase zile pentru a crea universul!

Generalul izbucni în râs.

— Biblia nu ar trebui să fie luată ad litteram, domnule Parker. Pe atunci, o zi era egală cu una dintre erele noastre geologice.

Gregory zâmbi. În mod evident, generalul îşi pregătise un răspuns pentru fiecare obiecţie, aşa că aşteptă să vadă ce are să-i spună.

— Sunt militar de carieră, domnule Parker, voi fi direct. Aparţin unei organizaţii de creştini evanghelici care şi-au propus să reconstruiască marele Templu din Ierusalim, Al Treilea Templu.

— Ca evreii ultra-ortodocşi?

— Dar nu din aceleaşi motive. Din punctul nostru de vedere, Hristos aşteaptă reconstrucţia Templului pentru a se întoarce pe Pământ. Până nu îndeplinim această misiune, n-o va face. Datoria noastră este una sacră.

— Şi ce aşteptări aveţi de la mine?

4
4

— În 1978, cu doi ani înaintea dumneavoastră, un bătrân rabin a găsit accidental

drumul către Templul lui Solomon. Acest om se numea Elisha Cohen şi era tatăl lui Yoel Cohen, pe care l-aţi cunoscut la Ierusalim.

— A intrat în cub?

— Da, iar ceea ce a văzut l-a îngrozit. A şi murit la scurt timp după aceea.

— Pentru un spirit religios, şocul trebuie să fi fost teribil.

— Exact. Dacă lumea află ce este în acel cub, domnule Parker, va fi un dezastru pentru toţi credincioşii.

— Tot ce e posibil, domnule general, dar cel pe care trebuie să-l convingeţi de acest adevăr se numeşte Dom Alberto Carvalho.

— Trebuie să-l oprim înainte de a fi prea târziu.

— Cum? Trăgându-i un glonţ în cap?

— N-aş sta pe gânduri, dar nu e o idee bună momentan. Oamenii precum Carvalho sunt bine protejaţi, cu siguranţă şi-a luat măsuri de precauţie în cazul în care cineva ar reuşi să pună mâna pe el. Există şi altă modalitate de a-l neutraliza.

Gregory era din ce în ce mai intrigat.

— Vă ascult...

— În interiorul cubului, bătrânul rabin a găsit o cutie de fier, gravată cu sigiliul lui Seth. Era un semn de blestem la vechii faraoni.

Îi arătă lui Gregory o fotografie a capacului. Zeul Seth avea o figură înfricoşătoare, cu bot lung şi urechile ridicate. Imaginea sigiliului fusese simplificată şi redusă la un simplu contur.

— În cutie se găsea şi un fragment de tăbliţă gravat cu hieroglife. Am tradus acest text. Provine direct de la faraonul Akhenaton.

Hotărât lucru, cubul este o sursă inepuizabilă de surprize şi de mistere, gândi Gregory.

— Eu şi Yoel Cohen, adăugă generalul, credem că această tăbliţă ne-ar putea ajuta să zădărnicim proiectele lui Carvalho.

— Cum?

— Yoel vă va spune ceva mai multe dacă veţi accepta misiunea.

— Ce misiune?

— V-am spus, această tabletă este doar un fragment. Ne lipseşte partea stângă pentru a face o încercare serioasă. Fără ea, textul poate fi interpretat în diferite moduri şi vom fi acuzaţi că am propus o versiune părtinitoare. Treaba dumneavoastră, domnule Parker, va fi să găsiţi partea care lipseşte şi să traduceţi totul. Dacă intuiţia noastră este corectă, va fi o descoperire la fel de importantă precum cea a cubului lui Solomon.

— Dar de ce eu?

— Avem motivele noastre.

— Domnule general, nu cunosc bine Egiptul şi nici măcar nu pot descifra hieroglifele.

— Nu vă faceţi griji în privinţa asta, veţi avea pe cineva care să vă ajute.

— Un egiptolog?

— Un neamţ care locuieşte acum în Cairo. Este un personaj capricios, dar unul dintre cei mai mari specialişti ai domniei faraonului Akhenaton. Dacă cineva poate găsi bucata lipsă, atunci el este. Decizia vă aparţine.

Gregory era uimit de amploarea sarcinii.

— Nu este o treabă uşoară, domnule general.

— De ce credeţi că vă vom plăti cinci sute de mii de dolari?

4
4

În laborator, Nataşa şi Pellegrino scrutau ecranul cronovizorului. Treptat, „zăpada” de pe ecran făcu loc unei imagini aproape clare, văzută de sus. Chiar în vârful Muntelui Templului, în centrul unei vaste esplanade, se vedea o construcţie importantă.

— Apropiaţi-vă, părinte, suntem prea departe.

Apăsând pe manetă, părintele urcă dealul.

— E Templul lui Solomon?

Nataşa clătină din cap.

— Nu. La vremea la care ne-am întors acum, Templul lui Solomon nu mai există. A fost distrus de armatele lui Nabucodonosor, iar evreii au fost deportaţi în Babilon. Când s-au întors în ţară, cincizeci de ani mai târziu, au construit acest Al Doilea Templu cu mijloacele avute la îndemână atunci.

Clădirea era cenuşie şi destul de anostă, înconjurată de o curte în care se practicau sacrificiile.

— Dacă am înţeles bine, spuse Pellegrino, Primul Templu a fost cel al lui Solomon, Al Doilea Templu este cel pe care îl vedem... Şi templul cel mare al lui Irod, cel din vremea lui Isus?

— E tot Al Doilea Templu, dar mărit şi împodobit de regele Irod. A fost Templul 2A, dacă vreţi. Templele, la evrei, se numără în funcţie de continuitatea cultului. Nu a existat nicio întrerupere între 2 şi 2A.

— Ce complicat! oftă Pellegrino.

Aruncă un ochi la instrumente.

4
5

— Oricum, cronovizorul nostru pare să funcţioneze perfect. Ne întoarcem şi în

vremea lui Solomon?

— Va fi un salt de încă cinci sute de ani, îl avertiză Nataşa.

— Să încercăm. Vrei o dată anume?

Fata se uită pe notiţe.

— Potrivit istoricilor, domnia lui Solomon se întinde de la 970 î.Hr. până în 931 î.Hr. Mă gândesc să ne oprim cam pe la mijlocul domniei, în anul 950 î.Hr.

— Să vedem. Suntem la limitele amplitudinii maşinăriei, dar ar trebui să meargă.

Programă noua dată şi lansă cronovizorul. Ecranul se întunecă... şi rămase negru.

— E vreo problemă? se îngrijoră Nataşa.

Pellegrino mai făcu vreo două încercări. Era nemulţumit.

— Da, un colector de neutrini care cam dă rateuri.

Opri aparatul şi se uită la Nataşa zâmbind un pic strâmb.

— Am fost prea optimist. Am nevoie de două sau trei zile ca să-l repar.

Nataşa se ridică. Îi venise o idee.

— Aveţi nevoie de mine, părinte Ernetti?

— Nu, nu ai cu ce să mă ajuţi.

Ea prinse ocazia din zbor.

— Atunci mă duc vreo două zile la Florenţa.

O încurajă cu un zâmbet larg.

— Du-te, nu vei fi dezamăgită. Şi, când te întorci, maşinăria va fi ca nouă!

4
5

Chiar dacă nu-l plăcuse cine ştie ce pe Elmer C. Swaggart, Gregory Parker părăsise Dallasul dându-i un acord de principiu. Generalul părea convins că are mijloacele de a-i bloca drumul lui Carvalho. Gregory era sceptic, dar chiar voia să-şi repare greşeala. Imediat ce ajunse în camera lui de la Colony, recepţionera îi făcu legătura la telefon. Era Yoel Cohen.

— Vă aştept la bar, domnule Parker.

— Cobor imediat.

Yoel aştepta, tot foind o servietă din piele. Îl trase pe Gregory într-un colţ mai ferit.

— Generalul m-a pus la curent. Aţi luat decizia corectă, şi pentru dumneavoastră, şi pentru noi.

Deschise servieta şi scoase o tăbliţă mică de piatră de douăzeci şi cinci de centimetri lungime, acoperită cu aproximativ cincizeci de rânduri de hieroglife.

— V-am adus fragmentul găsit de tatăl meu în cub.

— O copie pe hârtie nu ar fi fost suficientă?

— Nu. Dacă găsiţi fragmentul care lipseşte, va trebui să se potrivească perfect. Veţi şti asta doar dacă deţineţi originalul.

Gregory examină tăbliţa:

— Pentru moment, ce spune jumătatea de text?

Yoel scoase o foaie de hârtie dactilografiată.

— Aici este traducerea cuvânt cu cuvânt. Ipoteza noastră este

că e vorba de o mărturisire făcută de faraon marelui său vizir Ay, cu foarte puţin timp înainte de

a muri.

— Un fel de testament?

— Mai degrabă o mărturisire legată de naşterea unui cult al zeului Aton, dar trebuie să aflăm mai multe. De aceea avem nevoie de cealaltă bucată.

Yoel îi întinse lui Gregory o carte de vizită.

— Iată adresa omului dumneavoastră de contact din Cairo, egiptologul german Gunther Kircher. Îl cunoaştem doar după reputaţie.

Gregory strecură cartea de vizită în buzunar, dar o întrebare îi stăruia în minte.

— Un lucru nu înţeleg, domnule Cohen. De ce m-aţi căutat pe mine? La urma urmei, aţi fi putut să mergeţi dumneavoastră înşivă.

— Nu. În primul rând pentru că sunt israelian. Războiul cu egiptenii s-a terminat, dar nu aş fi binevenit acolo...

— Şi al doilea motiv ar fi că, plătindu-mă, generalul mă ţine în lesă?

Yoel dădu din cap cu un zâmbet uşor.

— Oarecum.

Tipul este destul de cumsecade, se gândi Gregory. Mai mult decât partenerul său american, în orice caz.

— Aveţi grijă de tăbliţă, domnule Parker. I-am ataşat şi un certificat de provenienţă fals, Made in Hong Kong. Cu asta, vameşii nu ar trebui să vă facă probleme.

Îi dădu şi un plic.

— Înăuntru se află biletul de avion dus-întors pentru Cairo şi douăzeci de mii de dolari pentru cheltuieli şi salariul egiptologului.

— Sunteţi foarte bine organizaţi.

— Generalul nu lasă nimic la voia întâmplării, iar miza este importantă atât pentru el, cât şi pentru noi... chiar dacă avem doi Mesia diferiţi!

Între timp, la patru mii de kilometri de Ierusalim, Nataşa descoperea cu încântare minunile expuse în muzeul Uffizi din Florenţa.

Colecţiile de picturi renascentiste italiene erau uluitoare. Ca toţi ceilalţi, văzuse reproduceri ale Naşterii lui Venus de Botticelli sau Adoraţia magilor de Leonardo da Vinci, dar originalele aveau ceva magic.

Îşi petrecu după-amiaza vizitând maiestuoasa catedrală Santa Maria del Fiore, încununată de cupola impunătoare a lui Brunelleschi. Apoi îşi făcu timp să se plimbe pe străzile comerciale şi să meargă la cinema pentru a vedea noul Star Wars, intitulat Imperiul contraatacă. Filmul era destul de bine realizat, dar infantil. Ştia că science-fictionul era joacă de copii pe lângă ştiinţa adevărată, cea care punea în funcţiune maşinăria părintelui Ernetti!

4
6

Avionul în care se afla Gregory Parker tocmai aterizase la Cairo. Ca întotdeauna, cozile de la ghişeele vamale erau nesfârşite. Gregory se prezentă vameşului drept un londonez pasionat de piramide, apoi îşi recuperă valiza de pe rotativa de bagaje, îngreunată de tăbliţa de piatră ascunsă bine printre haine.

Chemă un taxi şi îi dădu şoferului adresa primită de la Yoel. O oră mai târziu intra în Zamalek, unul dintre cartierele cochete ale capitalei egiptene. Şoferul îl lăsă în faţa Deutsches Archäologisches Institut Kairo, Institutul German de Arheologie din Cairo.

La recepţie nu era nimeni. Aşteptă cu răbdare. Din călătoriile anterioare învăţase să fie răbdător în Egipt. Institutul era o clădire de modă veche, cu o scară mică în spirală care ducea la primul etaj al bibliotecii. Aşezaţi la o masă lungă, doi studenţi şi o tânără acoperită de un văl citeau. Un bărbat în vârstă, îmbrăcat în costum, veni spre el.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Îl caut pe doctorul Gunther Kircher.

— Aveţi o întâlnire stabilită cu el?

— Da, la ora unsprezece.

— A şi uitat de dumneavoastră!

Funcţionarul se aplecă şi îi şopti cu voce joasă:

— Îl găsiţi în „biroul” lui, de la Pub 107, la vreo două sute de metri de aici.

Gregory nu înţelese de prima dată.

4
7

— La numărul 107 pe bulevard. Stă mai mult acolo decât la Institut. Puteţi să vă lăsaţi valiza aici, e chiar alături.

— Nu, prefer s-o iau cu mine.

Se duse la adresa indicată. Încăperea, aproape în întregime goală, duhnea a tot ce fumaseră şi băuseră clienţii seri la rând. Se duse la barman.

— Îl caut pe doctorul Kircher.

— A, Herr Doktor? spuse bărbatul cu un zâmbet batjocoritor. Uitaţi-l acolo.

Arătă spre un bărbat care dormea cu coatele pe masă, în fundul sălii. Gregory se apropie încetişor. Bărbatul mirosea puternic a alcool.

— Doctore Kircher, aveam întâlnire, îi spuse bătându-l uşurel pe umăr.

Kircher deschise un ochi. Arăta ca un egiptolog din secolul trecut. Avea vreo şaizeci de ani, ochelari de vedere şi bărbuţă. Părea coborât direct dintr-un roman de Jules Verne. Purta o vestă de catifea reiată cu nenumărate buzunare şi pantaloni largi din acelaşi material. Ambele piese de îmbrăcăminte nu mai văzuseră săpunul de multă vreme. Barmanul aduse un pahar plin cu o băutură maronie.

— Daţi-i să bea asta, domnule, este singurul mod de a-l pune pe picioare.

Îi dădu băutura lui Kircher, care se strâmbă. Însă licoarea îşi făcu efectul. În zece minute, bărbatul se metamorfozase.

— Cu cine am onoarea?

— Sunt Gregory Parker. Aveam întâlnire astăzi cu dumneavoastră. Trebuie să vorbim.

— Atunci vorbiţi, vă ascult.

Gregory se uită în jur.

— Aş prefera un loc mai discret. Am ceva să vă arăt.

— Să mergem la Institut. La ora asta este aproape pustiu.

Gregory îl ajută să străbată cele două sute de metri dintre pub şi Institut.

— Cum e, doctore, aţi petrecut o seară agreabilă?

— Mahmud, eu nu te-am întrebat cum ai petrecut-o pe a ta, replică pe loc Kircher.

— Cu nevastă-mea, ne-am uitat la televizor, răspunse Mahmud.

— Ei bine, Pub 107 este televizorul meu.

Conversaţia părea să-i deranjeze pe studenţi, care îl priveau pe Kircher nemulţumiţi.

— Haideţi la primul etaj, acolo nu vom fi deranjaţi.

Intrară într-o încăpere minusculă, plină de cărţi.

— Ăsta este biroul meu. Sau mai degrabă era când încă mai scriam articole pentru revistele academice. Aşezaţi-vă pe unde puteţi, domnule Parker. Şi spuneţi-mi ce vânt v-aduce.

— Doctore Kircher, noi...

— Lăsaţi titlul, spuneţi-mi Kircher. Sau, mai bine, Gunther.

— Foarte bine, Gunther. Mi s-a spus că aţi fost unul dintre cei mai buni specialişti ai dinastiei a XVIII-a egiptene.

— E adevărat.

— Caut informaţii despre faraonul Akhenaton.

— Oh, nebunul ăla.

Kircher arătă către cărţile îngrămădite pe rafturi.

— O carte din două de aici îi este dedicată.

— Akhenaton chiar era nebun?

— În orice caz, era un tip ciudat.

Gregory deschise valiza şi scoase fragmentul de tăbliţă.

— Aş dori să vă uitaţi pe această inscripţie. A fost păstrată într-o cutie purtând sigiliul lui Seth, ca şi cum ar fi fost blestemată.

Kircher luă jumătatea de tăbliţă, intrigat.

— Cum de aţi pus mâna pe aşa ceva?

— Nu contează. Cred că ar putea fi o piesă importantă.

Kircher îşi şterse ochelarii şi începu să descifreze hieroglifele.

— E un fragment de text dictat de faraonul Akhenaton, spuse el, dar este incomplet.

Se aplecă să examineze tăbliţa îndeaproape.

— Această serie de semne îmi spune ceva...

Se referea la un set de bare mici şi alte personaje mai complexe.

Gregory băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote.

— Aveţi două mii de dolari, domnule Gunther, dacă mă ajutaţi să merg mai departe.

Kircher făcu ochii mari.

— Este această tăbliţă atât de importantă, domnule Parker?

— Pentru clientul meu, da.

— Ce vreţi de la mine?

— Să mă ajutaţi să găsesc partea care lipseşte. Fără ea, fragmentul pe care îl am nu valorează nimic.

Kircher izbucni în râs.

— E plin de tăbliţe în Egipt, să ştiţi!

— Clientul meu crede că acest text aduce dezvăluiri decisive despre faraonul Akhenaton. Dacă reuşiţi să reconstruiri tăbliţa, vă veţi bucura şi de onorurile descoperirii.

Această perspectivă părea să-l atragă pe Gunther Kircher cel puţin la fel de mult ca dolarii. Se uită în agendă.

— Săptămâna viitoare trebuie să particip la nişte săpături în Valea Regilor. Să mergem împreună, o să vă arăt un mormânt abandonat pe deal. Pentru mine, nu există nicio îndoială, este cel al faraonului Akhenaton. Are mai multe intrări, inclusiv una care v-ar putea interesa.

— Perfect, spuse Gregory, dar să plecăm astăzi. Plătesc toate cheltuielile.

Kircher se ridică.

— De ce nu? Sunt zboruri Cairo-Luxor în fiecare zi. Închiriem o maşină la aeroport.

Fusese vorba doar de bani? Gustul pentru descoperiri care nu-l părăsise niciodată cu adevărat? Gunther Kircher părea să-şi fi regăsit deodată o a doua tinereţe.

4
7

Nataşa se strecură până la părintele Ernetti, ocupat să repare un detaliu de pe tabloul de control. Îl sărută pe obraz. Se simţea ca în rai.

— Ştiţi ce, părinte?

— Spune...

— Încep să cred că prefer Florenţa în locul Veneţiei.

— Ce spui tu acolo? întrebă Pellegrino. Nu există nimic mai frumos decât Veneţia!

Se simţea jignit în patriotismul lui local. Ea nu insistă.

— Cum merge maşinăria?

— E în formă maximă! Aşază-te şi pune-ţi centura de siguranţă, Nataşa, plecăm în împărăţia lui Solomon.

Porni cronovizorul. De data aceasta, fără să se poticnească, maşinăria se cufundă în abisul timpului.

Pe ecran se văzu o clădire înaltă de piatră, marmură şi aur care strălucea în soare.

— Templul nou-nouţ al lui Solomon, se minună Nataşa. Iar la picioarele lui, cetatea Ierusalimului.

Era doar o imagine alb-negru, văzută pe un mic ecran de treizeci şi unu de centimetri, dar pentru Nataşa valora cât cele mai frumoase tablouri ale marilor maeştri. La sud de colină se întindea un rând de căsuţe rustice, făcute din blocuri de piatră

puse unele peste altele. Întregul oraş era înconjurat de un zid gros de apărare. Era un oraş antic tipic, cu cartiere rezidenţiale şi magazine de

meşteşugari, străbătut de alei de pământ şi protejat de fortificaţii înalte.

Părintele fu surprins.

— Când citim Biblia, ne imaginăm o metropolă ca Babilonul.

Ceea ce aveau în faţa ochilor, de fapt, semăna mai degrabă cu un sat mare decât cu capitala unui imperiu. Nataşa încercă să corecteze această impresie.

— La fel ca toate popoarele, evreii şi-au inventat şi ei un trecut prestigios. E cazul clasic, nu-i aşa? Şi voi, romanii...

— Nataşa, te tachinam!

Ea zâmbi şi se apropie de ecran pentru a vedea detaliile.

— Aţi putea mări imaginea Templului?

— Voi încerca.

Manipulă pârghia de comandă pentru a face prim-planuri.

— Vezi? O parte a Templului este făcută din cedru de Liban. Regele Tirului şi-a vândut copacii lui Solomon şi i l-a împrumutat, de asemenea, pe arhitectul său personal, Hiram-Abi. El este strămoşul francmasonilor.

— Ce legătură au francmasonii cu Templul lui Solomon?

— Este unul dintre secretele lor, părinte, iar oamenii aceia au o mulţime de secrete.

Două coloane înalte de aur încadrau intrarea în Templu. În faţă se afla un altar pentru jertfele de animale. În dreapta, vasul de aramă era folosit pentru abluţiunile credincioşilor.

— E ce te aşteptai să vezi?

— Oarecum. Doar Solomon lipseşte.

Arătă spre un punct de pe ecran.

— Puteţi să măriţi acest basorelief, părinte? E ceva scris pe marmură.

Ernetti mări inscripţia.

— Cred că este o binecuvântare în paleo-ebraică: „Marele preot. Ţadok cere binecuvântarea lui Dumnezeu pentru. Şelomho”.

Nataşa bătu din palme.

— E Solomon!

Bucuria ei îl amuză pe Pellegrino.

— Ţi-ar fi lipsit, nu-i aşa, dacă n-ar fi existat!

— Puţin, recunoscu ea.

— Pe mine, în schimb, ceva mă intrigă.

— Ce?.

— Unde este cubul?

Într-adevăr, pe colină nu se vedea nimic altceva decât Templul.

— Nu zăresc nimic, spuse Nataşa.

— Şi dacă suntem pe drumul greşit?

48

Oraşul Luxor era de fapt un sat mai mare, dedicat în întregime activităţilor turistice. În mijlocul oraşului, se afla această minune: templul lui Ramses al II- lea, străjuit de doi coloşi cu efigia faraonului.

— Opriţi aici, ordonă Gunther Kircher.

— Credeam că mergem în Valea Regilor, zise Gregory.

— Da, dar avem nevoie de o cheie şi de o binecuvântare.

Gregory parcă lângă templu. Kircher ieşi iute din maşină şi dispăru în mulţime.

— Domnule Gunther, aşteptaţi-mă!

Germanul, care era cunoscut în Luxor drept Lupul Alb, intră în templu fără să mai treacă pe la ghişeu, cu Gregory pe urmele lui. Cu mersul lui săltăreţ, traversă sala hipostilă cu coloane impunătoare, apoi marea curte a lui Amenofis al III-lea. Se opri într-o mică incintă din capătul clădirii. Îşi sprijini fruntea şi palmele de piatră şi rosti câteva cuvinte abia auzite.

Apoi se întoarse spre Gregory.

— Este zeul cel mai puternic din templul lui Ramses. Nu vin niciodată aici fără să spun o mică rugăciune către zeii Egiptului. Uneori aduc ofrande.

— Serios?

— Fructe, legume, unt de migdale. Într-o zi, am lăsat chiar şi o caserolă cu mâncare de varză murată pe care o adusesem de la München. Zeilor le-a plăcut, a dispărut câteva ore mai târziu.

4
9

— Sunteţi sigur că zeii au făcut-o?

— Cine altcineva? Aţi văzut vreodată egipteni mâncând varză murată? Acum să

mergem după cheie.

Se duse la o baracă în care stătea unul dintre îngrijitorii templului, care fu de acord cu cererea lui.

— Sunt gata! Plecăm mâine, situl se închide devreme iarna. Unde ne-aţi rezervat camerele?

— La Old Winter Palace (Vechiul Palat de Iarnă).

— Aveţi bun-gust, domnule Parker, este cel mai bun hotel din oraş.

Era într-adevăr un hotel magnific, construit pe malul Nilului în stilul colonial englez al secolului al XlX-lea. Gregory îşi lăsă bagajele în camera lui, apoi se întâlni cu Kircher la bar.

— Ce-ar fi să-mi vorbiţi despre programul nostru de mâine, domnule Gunther?

Egiptologul îi arătă cheia.

— Vom vizita mormântul KV 55. Cred că vom găsi informaţii interesante pentru reconstituirea tăbliţei dumneavoastră.

Se aşezară în fotoliile confortabile din piele.

— Ştiţi că Vechiul Palat de Iarnă era hotelul preferat al lordului Carnarvon, acel Mecena englez care i-a permis lui Howard Carter să descopere mormântul lui Tutankhamon?

— Nu, nu ştiam.

— Nefericitul a murit chiar aici, din cauza unei infecţii provocate de o pişcătură de ţânţar. Tocmai am vorbit despre răzbunarea faraonilor. O prostie care ne aminteşte că Egiptul te poate înnebuni, domnule Parker.

Gregory îl găsea pe acest bătrân cam sucit, dar sincer şi cinstit.

— De cât timp faceţi meseria asta, domnule Gunther?

— De mai bine de treizeci de ani. Sunt unul dintre acei egiptologi care au căutat mult şi nu au găsit nimic.

— Măcar o recunoaşteţi.

— Pentru că este adevărat. Nu e o chestiune de talent, ci adeseori de noroc. Am cunoscut băieţi mult mai tineri decât mine care nu ştiau nimic despre Egipt şi care au dat peste o descoperire majoră în timpul primelor săpături. Au fost aplaudaţi, au ţinut conferinţe peste tot şi s-au ales cu posturi prestigioase la universitate. Numai eu nu. Răzbunarea faraonilor, poate?

A chicotit trist, apoi a întins mâna pentru a comanda un al treilea pahar, dar Gregory l-a convins să renunţe.

— Îl cunoaşteţi pe generalul Swaggart, Gunther?

— Nu. Cine e?

— Cel care m-a trimis la dumneavoastră. M-a asigurat că sunteţi cel mai bun specialist în Akhenaton din Cairo. Colegii mi-au confirmat acest lucru.

— Sunt generoşi.

— Au adăugat „când este treaz”.

— Au dreptate.

Începea să moţăie.

— Nu veniţi la cină?

Bătrânul deschise un ochi.

— Am mâncat toţi biscuiţii din minibarul de la mine din cameră.

Udându-i din belşug, se gândi Gregory. Dar nici lui nu-i era prea foame.

— Ei bine, recuperăm mâine, la micul-dejun. Plecarea la şapte?

— Şase şi jumătate, îl corectă Kircher. După şapte, în Valea Regilor, începe să fie foarte cald. Aduceţi o sticlă cu apă şi pantofi buni, avem de urcat. Luaţi şi o pălărie.

— Vă imaginaţi că m-am gândit la toate, domnule Gunther!

49

În Piaţa Sfântul Petru, în ciuda unei ploi fine şi reci, se auzeau colinde de Crăciun. Un brad imens fusese instalat în faţa intrării în bazilică. Pe străzile învecinate, magazinele erau iluminate.

— Deja vine Crăciunul? exclamă Nataşa.

— Da, este 17 decembrie.

Se refugiară într-o cafenea unde mâncară o budincă de vanilie şi băură un cappuccino.

— Am putea mânca şi de prânz, părinte.

— Vreţi?

Nataşa stătu pe gânduri o clipă.

— Nu cine ştie ce.

— Această întoarcere în timp este atât de captivantă, recunoscu părintele, încât uit de toate.

— Mai mult decât atât, a adăugat Nataşa, această maşinărie ne smulge din timpul prezent. Din cauza faptului că trăim în alte epoci, o uităm pe a noastră. Uneori, asta ne încurcă.

— Am simţit-o cu şaisprezece ani în urmă, în timpul întoarcerilor în vremea Evangheliei. Când ieşeam din laborator, lumea exterioară îmi părea cu totul străină.

— Există o singură modalitate de a lupta împotriva acestui sentiment de irealitate, părinte, şi anume să îl tai felii.

El aprobă şi apoi întrebă:

— Vrei să te întorci la Ierusalim de Crăciun?

— Nu chiar. Dar dumneavoastră vă întoarceţi la Veneţia?

— Nu, trebuie mai întâi să rezolvăm acest mister al absenţei cubului.

Izbucniră în râs.

— Ne plângem că pierdem legătura cu realitatea, dar nu ne putem dezlipi de cronovizor.

— Sau el de noi!

*

Când se întoarseră la Arhive, Pellegrino puse din nou maşinăria în funcţiune pentru vremea lui Solomon.

— Nu mai alegeţi acelaşi an, părinte, să nu „enervăm” prea mult istoria, cum spunea Papa. Nici nu prea ne-a ieşit până acum.

— M-am gândit la asta. M-am oprit cu un an mai devreme, în 951 î.Hr.

Cubul tot nu era.

— Ciudat, remarcă Nataşa. Doar dacă...

— Te gândeşti la ceva?

— Şi dacă era deja îngropat sub Templu?

— Am ajuns prea târziu?

— Există o singură cale de a afla: să ne întoarcem pe vremea când Templul lui Solomon nu exista.

Pellegrino reveni pe dată la panoul de comandă.

— Să încercăm cu patruzeci de ani în urmă?

— De acord. Şi picăm exact pe vremea lui David, tatăl lui Solomon.

Începu să manipuleze maneta, dar Nataşa îl opri.

— Staţi puţin, văd agitaţie în faţa templului!

Ecranul arăta servitori care derulau covoare lungi pe aleea care ducea la intrarea în altar.

— Cred că se aşteaptă la o vizită regală. Uitaţi-vă...

O procesiune care venea de la palatul regal se îndrepta spre Templu.

— Vrei să mă apropii mai mult?

Ea dădu din cap, cu ochii strălucind.

— Am putea să ne întâlnim faţă în faţă cu regele Solomon?

Pellegrino stăpânea din ce în ce mai bine cronovizorul. Folosind pârghia de control, se apropie cu pricepere de grupul care conducea cortegiul.

— Îl puteţi încadra pe rege în prim-plan?

Imaginea se fixă pe figura centrală.

— E bine aşa?

— Perfect.

— Acum lărgesc cadrul.

Suveranul era aşezat într-o lectică. Purta o coroană mică de aur, iar faţa îi era pe jumătate ascunsă de o barbă uriaşă neagră, ondulată, după moda babiloniană.

— E sigur Solomon, poartă coroana regală.

— Nu vreau să te dezamăgesc, draga mea, îi şopti Pellegrino la

ureche, dar Solomon al tău seamănă mult cu un tiran oriental clasic.

— Recunosc că este mai puţin chipeş decât Yul Brynner la cinema[1].

— Mi se pare tare plin de el.

— Pe atunci toţi erau la fel. Pentru că ştiu că sunt filmaţi în prim-plan, politicienii au prins obiceiul să zâmbească. Înainte, nu trebuiau să se forţeze, erau văzuţi doar de la distanţă.

— Cel puţin Solomon a fost la fel de înţelept cum pretind ei?

— Tot ce pot să vă spun, părinte, este faptul că făcea negoţ, nu război. Acesta este începutul înţelepciunii, nu?

În cadrul procesiunii era un grup diferit de ceilalţi, cu pielea neagră şi purtând turbane.

— Cred că vin din Saba, spuse Nataşa.

— Deci această poveste despre iubirea dintre Solomon şi regină este adevărată?

— Istoricii susţin că regina Bilqîs a existat în realitate şi că cele două ţări făceau schimb de mărfuri.

— Regina era neagră?

— Era etiopiană. Pentru că locuitorii din Saba se închinau la idoli, o legendă spune că, atunci când a ajuns la Ierusalim, Solomon a vrut să verifice că regina nu avea picioarele despicate ca un diavol. Aşa că a ascuns o oglindă pe drumul pe care venea şi a descoperit că avea picioare foarte frumoase. S-a îndrăgostit de ea şi i-a făcut un copil.

— Poveştile tale biblice se termină adesea cu afaceri de alcov, protestă Pellegrino.

— Exact ca în viaţă, nu?

Însă Ernetti preferă să schimbe subiectul şi începu să

reprogrameze cronovizorul.

— Ne întoarcem cu patruzeci de ani înainte, în anul 990?

— Sigur.

Cronovizorul avu nevoie de câteva secunde pentru a da şi o imagine. Nataşa arătă spre ecran:

— Iată cubul!

1. Aluzie la filmul Solomon şi regina din Saba, în care Yul Brynner l-a interpretat pe regele Solomon.

50

După ce au ocolit câţiva kilometri pentru a traversa Nilul pe pod, Jeep-ul cu Gregory şi Gunther Kircher se îndreptă direct spre Valea Regilor.

— Aici, remarcă Gregory, chiar şi munţii seamănă cu o piramidă.

— E muntele teban. Încă din perioada Regatului Nou, egiptenii au ales acest loc pentru a-şi îngropa morţii iluştri. Astăzi, zona e frecventată mai ales de turişti.

O luară pe un drum nepietruit, ceea ce făcu călătoria mai puţin confortabilă. Gunther călcă acceleraţia. Jeep-ul primi un nou impuls.

— Hei, strigă Gregory, n-aţi putea să conduceţi puţin mai încet? Nu ne aşteaptă nimeni.

— Aveţi dreptate, este un vechi reflex de egiptolog, teama că un altul va face o descoperire înaintea ta.

Ajunseră la o barieră. Gunther le făcu un semn prietenos soldaţilor egipteni care păzeau locul. Îi întoarseră salutul şi îi lăsară să treacă.

— Nu ne cer actele?

— După treizeci de ani de explorare a Văii Regilor, toată lumea mă cunoaşte. Sunt un VIP local!

Acum Jeep-ul se avântă încet pe pietriş.

— KV 55 este la cinci sute de metri în faţă, pe deal. Va trebui să

urcaţi puţin.

— Ce înseamnă KV?

— King Valley, e la mintea cocoşului.

Opri Jeep-ul.

— Nu uitaţi sticla de apă, soarele e puternic. Ploscuţa cu apă şi o pălărie cu boruri largi sunt cei doi mari aliaţi ai egiptologului.

Urcară pe deal. Gunther rămase un pic în urmă, gâfâind. Gregory îl ajută să înainteze pe ultimii metri.

— Alcoolul, domnule Gunther, nu prea se potriveşte cu alpinismul.

— Mâine mă las.

— De câte ori aţi promis asta?

— În toate zilele lăsate de Dumnezeu.

Intrarea în mormânt era închisă de o poartă. Gunther băgă mâna în buzunar şi scoase cheia împrumutată de la gardianul Templului Luxor, pentru a deschide poarta. Apoi aprinse lanterna.

— Urmaţi-mă şi aveţi grijă pe unde călcaţi.

Înaintară în semiîntuneric de-a lungul unui coridor care fusese cu mult timp în urmă prevăzut cu trepte săpate în stâncă. Acum erau complet erodate.

— Am probleme cu respiraţia, spuse Gregory.

— Asta e problema cu aceste morminte. Coborârea este atât de îngustă şi căldura atât de mare încât aerul de acolo devine greu de respirat. Morţilor nu le pasă, ştiţi?

Pe pereţi se distingeau fresce aproape şterse.

— Se pare că faţa faraonului a fost răzuită, observă Gregory

— Este ceea ce egiptologii numesc o damnatio memoriae, o damnare a memoriei. Au fost şterse numele şi feţele faraonilor condamnaţi la uitare.

— Credeam că Akhenaton a fost îngropat în capitală, la patru sute de kilometri de Luxor.

— La început, da, în plină glorie şi splendoare. Acolo s-a odihnit într-un mormânt mare, foarte luxos. După căderea sa, a fost repatriat aici. Avea dreptul, făcea parte din familie. Dar pentru că era detestat, i s-a dat mormântul cel mai prăpădit.

— Mai avem mult până acolo?

— Nu, ajungem imediat.

Kircher şi Parker îndreptară lanternele spre pereţii mormântului.

— Ce mizerie! exclamă Gregory.

— Putem spune şi aşa.

Tot mormântul părea să fi fost devastat de o mulţime furioasă.

— Nu a mai rămas aproape nimic. Înainte, exista un sarcofag care conţinea o mumie. Din punctul meu de vedere era a lui Akhenaton[1], dar mulţimea a distrus totul când a restaurat vechea religie.

— Deci au distrus mumia?

— Au stricat-o destul de rău. Acum se află la Muzeul din Cairo. Au rămas doar bucăţi din sarcofag.

— Domnule Gunther, tot ce-mi spuneţi este foarte interesant, dar de ce m-aţi adus aici?

— Din cauza a ceea ce este gravat pe pereţi. Uitaţi.

Pereţii erau într-adevăr acoperiţi cu hieroglife.

— Sunt blesteme care îl trimit pe faraon la zeii infernali. Le ştiu pe de rost. Unul dintre ele se leagă direct de tăbliţă. Vedeţi această serie de semne? Este o numeraţie egipteană care înseamnă 1427. Aţi luat fragmentul cu dumneavoastră?

— Da, e în rucsac.

Au examinat jumătatea de lut. Avea acelaşi număr.

— Textul de pe perete vorbeşte despre o scriere a regelui „blestemat de trei ori”. Aveţi acolo un adevărat butoi cu pulbere. Din păcate, jumătate din dovadă lipseşte.

— Ce-ar putea fi? Mi s-a spus despre un fel de testament al lui Akhenaton.

— Nu ştiu nimic. Tipul ăsta era pe jumătate nebun, trebuie să te aştepţi la orice de la el. Am să investighez.

— Vă mai dau o mie de dolari, domnule Gunther, dacă veniţi cu un răspuns în două săptămâni.

— Sunteţi aşa de grăbit?

— Foarte. Lucrez pentru un colecţionar de antichităţi, minţi Gregory. Vrea totul foarte repede, dar este gata să plătească oricât pentru ceea ce îl interesează.

— Atunci îmi voi aduna toţi prietenii de la Institutul German. Dacă nu găsim nimic, domnule Parker, înseamnă că această scriere nu există.

1. Analiza ADN, în 2010, a stabilit că era într-adevăr mumia lui.

51

De data aceasta, pe ecranul cronovizorului, cubul era la locul lui, numai că fusese înconjurat de sute de muncitori care îl acoperiseră cu pământ.

— Ce fac acolo? se întrebă Pellegrino.

Şi Nataşa părea intrigată.

— Cred... Cred că au închis templul egiptean în acest cub pentru a-l izola de lume. Acum construiesc un deal artificial pentru a-l îngropa.

Părintele Ernetti era neîncrezător.

— Dacă nu l-au mai vrut, de ce nu l-au distrus sau ars? Ar fi fost mai uşor!

— Suntem pe un deal sfânt din Ierusalim, explică Nataşa. Nu poţi face ce-ţi trece prin cap. Dacă intenţionează să construiască un templu dedicat zeului lor naţional Yahvé, evreii trebuie să urmeze instrucţiunile preoţilor. Era necesar să anuleze simbolic zeul fals pentru a-i face loc celui adevărat.

— Dar de ce să-l îngroape?

— Pentru că aveau o psihologie diferită de a noastră. Chiar dacă au considerat că Aton este doar un idol, s-au temut de răzbunarea lui şi au preferat să-l îngroape.

— Biblia nu spune deloc asta, zise Pellegrino.

— Să ne pregătim şi pentru alte surprize, părinte. Mi se pare că.

Ceva îi atrăsese atenţia.

5
2

— Aţi putea mări cadrul? Ceva s-a întâmplat în acest oraş.

Pellegrino mări imaginea.

Fură îngroziţi.

În faţa lor, se întindea un câmp de ruine.

— Se pare că au fost loviţi de un cutremur.

— Sau de un război, spuse Nataşa.

Mişcând cronovizorul, Pellegrino îl îndreptă dincolo de metereze. În jurul Ierusalimului erau ridicate sute de corturi, păzite de soldaţi înarmaţi.

Nataşa se uită pe notiţele sale.

— Cu siguranţă, învingătorii, spuse ea. Cred că sunt canaaniţi.

— Adică?

— Triburi locale. Printre ei se numără evreii lui David, triburile habiru.

— Cum le spui?

— Habirus sau Apirus este cuvântul aflat la originea numelui de „evrei”. Au asediat îndelung poporul Ierusalimului şi au câştigat.

Cronovizorul, alunecând de-a lungul meterezelor, urca spre una dintre porţile oraşului. Soldaţii evacuau femei, bătrâni şi copii. Războinicii învinşi erau dezarmaţi şi legaţi la mâini.

— Aceşti prizonieri pe care îi vedem sunt egipteni?

— Aşa s-ar spune. Ruinele oraşului par a fi în stil egiptean.

— Deci ipoteza Papei este confirmată. Cu mult înaintea evreilor, ţara Canaanului a fost ocupată de colonişti din Egipt. Şi Ierusalimul însuşi...

— Ierusalimul era o capitală egipteană, continuă ea. Nu se numea Ierusalim şi probabil că avea un nume egiptean.

Nu le venea să creadă. Nimic din ceea ce vedeau nu avea vreo legătură cu relatările istorice din Biblie. Pellegrino îşi reluă comenzile şi îndreptă maşinăria spre spaţiile de locuit. Soldaţii dărâmau zidurile care încă erau în picioare. Alţii jefuiau case şi distrugeau obiectele de cult.

— Ce fac?

— Distrug Ierusalimul egiptean până la ultima piatră, spuse Nataşa. Ăsta este motivul pentru care arheologii n-au găsit niciodată nici cea mai mică urmă a lui.

— Aşa cum noi, romanii, am distrus Cartagina, spuse Pellegrino, iar apoi am presărat sare, ca să nu mai crească nimic în loc.

Cronovizorul îi arătă din nou pe prizonierii care erau grupaţi în mai multe coloane.

— Ce se va întâmpla cu ei? întrebă Pellegrino.

— Ce s-a întâmplat peste tot în Antichitate. Vor trebui să accepte dominaţia şi zeul învingătorului.

— Aşa cum canaaniţii au fost forţaţi să-l accepte pe zeul Aton, o divinitate egipteană. Bărbaţii sunt mereu la fel, Nataşa!

Se ridică, extrem de palidă.

— Cred că am văzut destul pe ziua de azi, părinte Ernetti.

— Nu vrei să vezi continuarea?

— Sigur că da, dar... trebuie să reflectez la tot ce am descoperit până acum.

Pellegrino înţelese că şedinţa o tulburase.

— Mâncăm ceva împreună?

— Nu, aş prefera să mă întorc la hotel.

Din cameră, Nataşa sună la recepţie. Comandă o masă uşoară şi luă un somnifer, dar înainte de asta, sună la Tel Aviv. Trebuia să-i raporteze lui Zvi Eizer.

— CE?!

Îndepărtă receptorul de la ureche, deoarece Zvi urlase în telefon.

— Ce tot spui?

— Îţi spun ce am văzut, Zvi. Cu mult înainte de sosirea evreilor, Ierusalimul a fost ocupat de colonişti egipteni. De vreme ce se închinau zeului Aton, presupun că ajunseseră în zonă în timpul faraonului Akhenaton, cu trei secole înainte.

Zvi Eizer se agăţă de un colac de salvare.

— Poate cronovizorul îţi joacă feste?

— Nu cred. De data aceasta am descoperit o latură ascunsă a poveştii biblice.

Îl simţea descumpănit.

— Dar ce-o să-i spun lui Menahem Begin?

— Spune-i ce vrei. Eu mă duc să mă culc.

Şi închise.

52

Abia întors din Egipt, Gregory găsi un bilet de la Yoel Cohen, lăsat la recepţia de la hotel. Îl invita să treacă pe la el, la muzeul din Oraşul Vechi.

Oamenii ăştia mă urmăresc peste tot, întruna, se gândi Gregory.

Se duse la adresa indicată. După esplanada Kotel, merse pe străduţele pline de lume, unde fast-food-urile orientale se învecinau cu magazinele de suveniruri. Anticarii vindeau articole religioase sau vestigii arheologice. Era districtul Yeşivelor, şcolile evreieşti în care ultra-ortodocşii petreceau ore întregi studiind Tora şi Talmudul.

Ajunse în faţa muzeului condus de Yoel Cohen. Din motive de securitate, trebui să introducă un cod la un interfon. Yoel veni să-i deschidă uşa.

— Bine aţi venit la Institutul Sfântului Templu, domnule Parker.

Locul avea dimensiuni modeste. Era format dintr-o încăpere principală, înconjurată de dulapuri din sticlă. Pe o masă lungă fusese expus un model detaliat al celui ce avea să fie cel de-Al Treilea Templu. Era un fel de muzeu imaginar, care celebra o clădire ce nu exista. Nu încă.

Yoel îl servi cu un ceai.

— Cum merg treburile, domnule Parker?

— Nu i-am telefonat generalului ca să preîntâmpin abandonul.

— Aţi făcut bine, îl informez eu discret. Gunther Kircher este la înălţimea aşteptărilor?

— Aşa cred. Va lua legătura cu cercul său de egiptologi ca să

găsească fragmentul lipsă.

Yoel dădu din cap, suspicios.

— Sper să nu fie prea vorbăreţ.

— Nu vă faceţi griji, nu va împărtăşi descoperirea cu colegii săi.

Gregory se ridică de pe scaun şi se apropie de modelul instalat în centrul camerei.

— Pot să arunc o privire?

— Vă rog.

— Al Treilea Templu este un adevărat zgârie-nori!

— Va fi uriaş, dar nu este o fantezie din partea noastră. Tot ceea ce este expus în acest muzeu este în concordanţă deplină cu descrierea profetului Ezechia, din capitolele 40-48.

Înconjurat de un zid înalt şi trei curţi alăturate, sanctuarul era alcătuit din mai multe etaje suprapuse, ca o grămadă de cuburi cu nenumărate ornamente aurite. În curtea preoţilor se afla un altar mare din bronz, pentru jertfe.

— În aceste vitrine, comentă Yoel Cohen, am reconstituit costumele şi accesoriile care vor fi folosite în viitorul templu. Aici aveţi veşmintele marelui preot şi pieptarul său bătut cu douăsprezece pietre preţioase, reprezentând cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.

— Şi trâmbiţele alea?

— Sunt de argint şi vor suna ceasul rugăciunilor. Nu am de gând să suflu în ele, dar sunt perfect funcţionale.

Îi arătă şi o serie de căni, platouri şi pahare.

— Această veselă este din aur şi va fi folosită în timpul serviciului religios.

Yoel şi susţinătorii săi plănuiseră aşadar totul, până la cel mai mic detaliu, dar acest proiect părea atât de departe de realităţile politice ale momentului.

— De ce sunteţi atât de dornic să construiţi acest Al Treilea Templu, domnule Cohen?

— Pentru că poporul evreu a fost de două ori lipsit de casa lui de rugăciune de către invadatorii străini. Al Treilea Templu va fi condiţia necesară pentru venirea lui Mesia.

Exact ce mi-a spus generalul, se gândi Gregory, dar el vorbea despre venirea lui Hristos.

— În această casă reconstruită, Mesia al nostru va veni să vestească o nouă eră de pace şi de prosperitate pentru întreaga umanitate, nu numai pentru evrei.

— Bine, dar ce veţi face cu moscheile? Dacă vă atingeţi de ele, veţi începe un război sfânt.

— Dumnezeu ne va ajuta să găsim calea, domnule Parker. Poate prin negocieri.

Tipul ăsta nu e un provocator de duzină, se gândi Gregory, mai degrabă pare genul de om care ar putea, fără efort, să dea foc la tot cartierul.

— Există un lucru care mă intrigă, domnule Cohen. Pentru a vă duce la îndeplinire planul, v-aţi unit cu evangheliştii creştini ai generalului Swaggart, dar ei cred că Al Treilea Templu va vesti revenirea lui Hristos.

— Vom vedea, domnule Parker. Dumnezeu, în ultimul moment, va face alegerea corectă.

Iată doi parteneri, gândi Gregory, care riscă un război sfânt la noroc, fiecare împingându-şi în faţă propriul Mesia şi lăsând Cerul să decidă care este cel potrivit. Carvalho, la rândul său, nu va ezita să arunce în aer credinţa creştină, credinţa sa de preot. Ce microb i-a infectat pe toţi? Regretă în acel moment că nu acceptase de la tatăl său funcţia de preşedinte al Camerei de Comerţ şi Industrie din Plymouth.

5
3

— În sfârşit! exclamă Dom Alberto Carvalho.

Telegrama pe care o primise era de la Vatican. Fusese adresată „Monseniorului Dom Alberto Pindare de Carvalho”. Dacă Vaticanul i se adresa cu „Monseniore”, îşi spuse el, era pentru că ţinea să-l menajeze. O exigenţă de-a Papei, fără îndoială. Mai ales că telegrama îi propunea o întâlnire pentru a doua zi, la începutul după-amiezii, care să „pună capăt o dată pentru totdeauna acestei situaţii nocive pentru toată creştinătatea”. Era prea devreme pentru a respira parfumul dulce al victoriei, dar lucrurile păreau să se mişte în direcţia cea bună.

A doua zi, Mercedesul condus de Joaquin îl lăsă în Piaţa Sfântul Petru. În timp ce străbătea esplanada palatului papal, Carvalho jubila. De la îndepărtarea lui, toată lumea ştia că Papa loan-Paul al Il-lea refuza cu încăpăţânare să-l primească. Nu aflaseră în ce condiţii jalnice venise Sfântul Părinte să se întâlnească cu el, deghizat într-un bărbat oarecare, într-un hotel din Trastevere. Astăzi, în sfârşit, se răzbuna. Fiind pasionat de istorie şi bun cunoscător al ei, îşi aduse aminte că, în 1077, suveranul Sfântului Imperiu Roman Germanic, Henric al IV-lea, venise la Canossa să îngenuncheze în faţa Papei Grigore al VlI-lea. Astăzi, Papa însuşi era cel care mergea la Canossa:

— Vin la invitaţia Sfântului Părinte, anunţă cu voce tare la intrare.

Funcţionarul – acelaşi sfrijit dintotdeauna, remarcă în gând – verifică o listă de întâlniri.

— Aşa este, Excelenţă. Anunţ că aţi sosit.
> ' > > >

5
4

Îl lăsară să aştepte vreo douăzeci de minute, ca pe un vizitator obişnuit, apoi veni un prelat să-l conducă.

— Urmaţi-mă, Excelenţă.

La etaj, clericul bătu la uşa de lângă biroul Papei, cea a cardinalului Cipriano. Acesta îl salută cu un zâmbet larg.

— Bine ai venit, Alberto!

Carvalho făcu un pas înapoi.

— Nu am nimic să-ţi spun, Cipriano, vreau să-l văd pe Papă.

— Vai, Sanctitatea Sa are un program foarte încărcat, m-a rugat pe mine să descâlcesc situaţia. Vrei să iei loc?

Zâmbetul fals binevoitor al lui Cipriano, care fusese atât de nepoliticos cu el la telefon cu câteva săptămâni înainte, nu însemna nimic.

— În niciun caz, voi discuta doar cu Karol, nu cu un subaltern.

— Păcat, replică Cipriano, ignorând insulta. Cu toate acestea, avem multe lucruri să ne spunem unul altuia.

Stârnit de curiozitate, Carvalho făcu efortul să se aşeze în faţa secretarului de stat.

— Sfântul Părinte s-a mai gândit? Are să-mi facă vreo propunere?

Zâmbetul blând al cardinalului dispăru brusc.

— Nu, Alberto, Sfântul Părinte nu intenţionează să cedeze. Vrea doar să-ţi arate asta.

Secretarul de stat deschise un dosar de pe birou. Scoase o serie de fotografii pe care le înşiră în faţa lui Carvalho.

— Bun, şi? Astea le-am trimis eu însumi Papei.

— Tocmai că nu, îl corectă Cipriano. Astăzi, datorită computerelor şi tehnicilor de editare a imaginii s-au făcut multe progrese. Aceste fotografii sunt realizate de noi şi sunt un fals.

Carvalho nu mai înţelegea nimic.

— Cum adică un fals?

— Aceste fotografii sunt opera Departamentului de Arte Grafice de la Vatican!

Designerii graficieni ai Sfântului Scaun folosiseră ultimele noutăţi în materie de grafică pe computer, un calculator Xerox Star şi un software de editare a imaginilor numit Sketchpad. Cipriano însuşi găsise şmecheria. Mai întâi, contactase departamentul de recuzită de la Cinecittâ. Încă de pe vremea filmelor de capă şi spadă, se reconstituiau şi fabricau acolo tot felul de antichităţi. Ei reconstruiseră aşadar, în atelier, rămăşiţele Templului lui Solomon, cubul şi templul egiptean. Cât despre Chivotul Legământului, Cipriano precizează că este din polistiren şi provine dintr-un film vechi, Samson şi Hercule!

Odată ce decorurile au fost montate în studio, fură fotografiate folosind aceleaşi unghiuri ca în fotografiile lui Gregory Parker. Apoi departamentul de grafică de la Vatican prelucrase imaginile pentru a le face identice cu cele ale lui Carvalho.

Acesta din urmă rămase uimit, pricepând incredibila şiretenie a Papei.

— Dacă vei chema presa, Alberto, dacă vei arăta publicului fotografiile cu care ne ameninţi, vom răspunde că sunt efecte speciale şi le vom publica pe ale noastre.

Puse două poze una lângă alta. Una trimisă Papei de Carvalho, cealaltă făcută de departamentul de arte grafice al Vaticanului.

— E o înşelătorie, nu-i aşa?

Carvalho icni.

— Am avut grijă chiar să realizăm un mic reportaj documentar despre producerea fotografiilor, pe care îl vom pune la dispoziţia agenţiilor de presă şi a canalelor de televiziune. Vom „dezvălui” apoi că ai intenţionat să ne vinzi fotografiile tale false pentru o sumă exorbitantă, ceea ce te va face un falsificator dublat de un escroc. Nu pică bine reputaţiei tale!

Dom Alberto respiră adânc pentru a-şi stăpâni furia. Se ridică încet.

— Foarte bine, Cipriano, îmi recunosc înfrângerea.

Când ajunse la uşă, se întoarse spre secretarul de stat, cu un aer ameninţător.

— Spune-i lui Wojtyla că probabil a câştigat primul tur, dar aminteşte-i că nu renunţ niciodată!

54

Când Nataşa se întoarse în laboratorul de la Vatican, părintele Ernetti o aştepta cu nerăbdare pentru o nouă călătorie în timp, dar se stăpâni.

— Ai dormit?

— Prost.

Oftând, îşi scoase paltonul.

— Să începem.

Părintele Ernetti puse maşinăria în funcţiune.

— Îţi propun să ne întoarcem la şase luni după ca să vedem ce au făcut cu acel cub.

— De acord.

Ierusalimul era tot sub dărâmături, dar ceva se schimbase.

— Cubul a fost îngropat, observă Pellegrino.

Când apropiară imaginea de colină, văzură muncitori care săpau fundaţiile unei construcţii monumentale.

— Construiesc deja templul? se miră părintele Ernetti.

— Nu, palatul regelui David. Până atunci, a locuit într-un cort. Acela de acolo de jos.

În depărtare se întrezărea un cort mare şi spaţios. La intrare erau două panouri rotunde, pline de inscripţii.

— Sunt în ebraică. „Beth David”, Casa lui David. Evident că e vorba de cortul regelui.

— Sunt mulţi oameni pe şantier, observă părintele.

— Da, aveţi dreptate. Puteţi să mai apropiaţi puţin?

Se vedea un grup de vreo zece persoane care vorbeau animat.

— Cu siguranţă cel care poartă armura este David, zise Nataşa.

Arătă spre un personaj încă tânăr, cu un aer marţial şi autoritar. La fel ca toţi bărbaţii din acea epocă, purta o barbă neagră ce-i ascundea jumătate din faţă.

— Nu seamănă cu efebul blond al lui Michelangelo, dar are o statură frumoasă, nu-i aşa? Putem auzi ce spune, părinte Ernetti?

— Încerc.

Pellegrino repeta ce citea pe buze. Vorbeau în ebraica veche. Discuţia, condusă cu o mână de fier de către rege, avea aerul unei negocieri între suveran, preotul Ţadok (care încă nu era Marele Preot al regelui Solomon) şi profetul Nathan.

— Cred că după ce au îngropat cubul se pregătesc să impună noua religie, cea a lui Yahvé.

— În sfârşit ajungem la ceva cunoscut, zise Pellegrino, bucuros că avea de a face cu personaje biblice. Ştii de ce l-au ales pe Yahvé?

— Pentru că era o divinitate impresionantă, cea a vulcanilor. Sunt multe cutremure în regiune. Arheologii cred că, la origine, zeul ăsta era adorat şi de beduinii din Sinai.

— Un zeu local, atunci?

— La început. Dar după ce a fost ales de David şi de preoţii lui, presupun că Yahvé a căpătat toate caracteristicile zeului egiptean Aton. Un zeu universal, unic, imposibil de reprezentat.

— Aton cu alt nume?

— Mai degrabă un amestec de Yahvé şi de Aton, tradiţia semitică plus cea egipteană. Aşa, fiecare are zeul lui, învingători şi învinşi.

Părintele Ernetti se ridică, profund tulburat.

— Păi, e doar politică, Nataşa. Şi Dumnezeu unde e în afacerea asta? Adevăratul zeu? Cel care a creat lumea şi oamenii.

Fata simţi descurajarea şi disperarea lui Ernetti.

— Când eram la seminar, ni se spunea că Dumnezeul Etern li s-a arătat profeţilor în vis, cât erau într-o stare de graţie. Dar ce văd aici e un troc, schimbăm un zeu cu altul.

— Cronovizorul nu e poet, părinte. Ne arată doar, fără menajamente, cum s-a născut o religie nouă. Într-o discuţie foarte lucidă dintre un preot, un profet şi un rege, luând în calcul teologia şi politica. Creştinismul a apărut la fel, ştiţi mai bine decât mine.

Ernetti nici nu voia s-audă.

— Nu, Nataşa, creştinismul nu a fost „încropit”!

— Este un compromis, la fel ca toate religiile, insistă ea. A fost nevoie de săptămâni întregi de discuţii la Conciliul de la Niceea[II] astfel încât creştinătatea să adopte o doctrină comună, cea a Trinităţii. Era tot un aranjament politic şi teologic, ca la Ierusalim.

— Fie. Dar unde e Dumnezeu?

Tânăra făcu un gest de neputinţă.

— Nu am un răspuns la asta, părinte.

II Conciliul de la Niceea a avut loc în anul 325, la iniţiativa lui Constantin cel Mare, în oraşul Betania, şi a pus bazele religiei creştine.

5
5

După întâlnirea jalnică de la Vatican, primul instinct al lui Dom Alberto Carvalho a fost să lase totul baltă şi să se întoarcă în Brazilia. Se închisese în frumoasa vilă de pe Via Antica, fiind convins că tot Vaticanul râdea cu poftă după renghiul pe care i-l jucase Papa. „Nu-ţi subestima niciodată duşmanii", îi spunea adesea tatăl său[1]. Avea dreptate. Pe lângă faptul că era foarte inteligent, acest Papă era şiret, şi tocmai o dovedise. Însă ticălosul ticăloşilor fusese, fără îndoială, Cipriano, secretarul său de stat. Ah, pe ăla, l-ar fi sugrumat bucuros!

— Aveţi nevoie de ceva, Dom Alberto?

Era Joaquin, unul dintre ultimii oameni care îi rămăsese fidel, singurul în care avea încredere totală, cel în faţa căruia putea să-şi deschidă inima fără falsă pudoare.

— Am dat greş, Joaquin. Ne facem bagajele şi ne întoarcem în Brazilia.

— Şi acolo ce facem, Dom Alberto?

— Cum adică? Mă odihnesc, Joaquin, nu mai sunt tânăr.

— Ăsta nu sunteţi dumneavoastră. Tatăl meu, care vindea legume în São Paulo, a murit la două luni după ce s-a pensionat.

— Ei bine... Îmi voi scrie Memoriile, romanul vieţii mele.

O astfel de carte i-ar face pe toţi să râdă, se gândi el cu amărăciune, viaţa lui nu era decât un sir de eşecuri, o vânare de vânt.

— Mai e şi familia, adăugă Joaquin, nimic nu este mai preţios decât familia. Aţi putea.

5
6

— Te referi la nepotul meu?

Un imbecil sinistru, singurul membru al familiei lui care îl putea moşteni. Numai

gândul la el îi ridica tensiunea. Îşi aminti apoi că luase decizia de a-şi folosi averea, până la ultimul ban, pentru a se răzbuna împotriva Vaticanului. Se va ţine de această hotărâre.

Deschise seiful şi scoase fotografiile pe care le cumpărase de la Gregory Parker. Le examină una câte una. Cum poţi renunţa la luptă cu astfel de atuuri la îndemână? Pentru moment, era adevărat că se afla într-un impas. Fotografiile lui erau autentice, nu exista nicio îndoială. Dar cum să demonstreze asta? Nu putea verifica la faţa locului, ştia că israelienii blocaseră pasajul care ducea la ruinele Templului lui Solomon. Atunci încercă o strategie complet nouă. El, care de obicei forţa destinul, decise să se lase la mâna sorţii.

Iar soarta nu-l dezamăgi.

1. Vezi volumul I, Maşina Ernetti, op. cit.

5
6

Când părintele Ernetti merse a doua zi la laborator, dădu peste un brad de Crăciun.

— Ce-i asta?

Nataşa se uită la el zâmbind.

Sigur că da! se gândi Pellegrino. Cum putuse tocmai el, preot, să fi uitat ziua aceea? Era 24 decembrie.

— Garda Elveţiană de la intrare, mărturisi Nataşa, mi-a adus bradul.

O îmbrăţişă călduros. Apoi observă o cutie frumoasă legată cu o panglică.

— Mi-e aşa de ruşine, Nataşa, am fost atât de îngrijorat de ceea ce am văzut în Ierusalim, încât nu m-am mai gândit la Crăciun sau la un cadou pentru tine.

Avea lacrimi în ochi.

— Culmea culmilor, tu, din Israel, îmi aminteşti să sărbătoresc Naşterea Domnului nostru!

— Adevăratul dar, părinte Ernetti, este că suntem aici împreună după atâta vreme. Puteţi să deschideţi cadoul încă de pe acum, spuse Nataşa zâmbind.

Desfăcu panglica cu mare emoţie. În cutie, se afla un pulover magnific de caşmir.

— Pentru serile noastre lungi de iarnă în faţa cronovizorului, spuse ea.

5
7

Încercă puloverul, îi venea perfect.

— Am adus şi şampanie, adăuga ea, arătând spre o sticlă.

— Ce idee bună! O să rog gărzile să o pună la frigider.

Se îndreptă spre uşă, apoi se răzgândi şi se întoarse spre ea.

— Nataşa, nu lucrăm în Ajunul Crăciunului. Pune-ţi haina, hai să facem o plimbare prin centrul Romei!

Fata acceptă cu bucurie. Amândoi aveau nevoie de această pauză pentru a-şi pune gândurile în ordine.

— Îmbracă-te bine, ninge.

Într-adevăr ningea, fapt destul de rar la Roma. Piaţa Sfântul Petru era încă plină de lume, iar în faţa bazilicii fusese ridicat un brad uriaş. Luară un taxi care îi duse pe Via del Corso, una dintre cele mai aglomerate străzi comerciale din capitala Italiei.

— Toate aceste magazine luminate, spuse Nataşa, nici nu ştii unde să te uiţi.

Locuitorii Romei umpleau magazinele în căutare de cadouri. Pellegrino nu se lăsă mai prejos şi o duse pe Nataşa la un magazin special.

— E un vechi prieten, un artizan veneţian care nu are egal la Roma.

Magazinul vindea obiecte manufacturate inspirate din picturile marilor maeştri. Erau de tot felul, dar cele mai reuşite rămâneau oglinzile semisferice realizate după celebrul tablou al pictorului Jan Van Eyck, Soţii Arnolfini. Cumpără una pentru Nataşa.

— E magnifică!

— Pe vremea aceea, spunea meşterul, se numeau „ochi de vrăjitoare”. Se credea că vrăjitoarele se ascundeau în colţurile caselor şi că această oglindă, datorită vederii în unghi, făcea posibilă descoperirea lor.

După ce petrecură vreo două ore în Via del Corso, merseră la

patinoarul Re di Roma, din cartierul San Giovanni.

— Când eram copil, spuse Pellegrino, obişnuiam să vin aici în fiecare săptămână.

Nataşa practica multe sporturi, dar nu patinase niciodată, Ierusalimul nu era locul potrivit pentru asta.

— Este totuşi simplu, uite...

Se răsuci în faţa ei, cu o flexibilitate şi o graţie pe care nu i le cunoştea. Era uluită.

— E rândul tău.

Înaintă prudent pe gheaţă, avu câteva mici probleme în a-şi menţine echilibrul, dar apoi începu să-i placă.

— Vino, spuse Pellegrino, dă-mi mâna.

În difuzor se auzea „Valsul patinatorilor” al lui Waldteufel. Făcură câteva piruete.

— Sunteţi un adevărat Fred Astaire, părinte Ernetti!

Pe la şase seara, luară un taxi înapoi spre Vatican.

— Întoarce-te la hotel şi hai să ne întâlnim în faţa Arhivelor secrete în jurul orei 22, vom merge la liturghia de la miezul nopţii în bazilică.

Nataşa fu de acord fără să mai stea pe gânduri.

La ora 22.30, Papa loan-Paul al Il-lea apăru la fereastră pentru a aprinde o lumânare şi a saluta credincioşii veniţi să asiste la inaugurarea leslei lui Isus, amenajată în Piaţa Sfântul Petru. Apoi, datorită relaţiilor lui Pellegrino, intrară în bazilică şi asistară la slujba oficiată de Sfântul Părinte. Credincios sau nu, se gândi Nataşa, este imposibil să nu fii mişcat de atâta căldură umană.

Părăsind bazilica cu puţin înainte de ora unu dimineaţa, înconjurară piaţa, care se golea, dar rămasă luminată de instalaţia amplasată în jurul ieslei.

— Mă bucur, părinte, să văd că toate peregrinările noastre nu v-au clintit credinţa.

— Este raţiunea mea de a trăi, Nataşa, dar este adevărat că evenimentele recente nu ne-au cruţat.

Ea ezită un moment, apoi se decise.

— Pot să vă pun o întrebare mai personală?

— Mă sperii. Spune.

— Când am făcut această descoperire, în cubul Templului lui Solomon, am observat că eraţi tulburat.

— Tulburat? Mult mai rău de atât! După ce am vorbit cu Papa, m-am întors la Veneţia, la mănăstire. Eram ca un somnambul.

— Vă pierduserăţi credinţa?

Pellegrino nu răspunse imediat. Paşii lor scârţâiau pe zăpadă.

— Da, am pierdut-o, vreo două-trei zile.

Lăsă acele cuvinte suspendate în aer.

— În acele momente groaznice, mi-am spus că dincolo de albastrul cerului nu e nimic. Nimic. Şi ştii...

— Da?

— Dintr-un anumit punct de vedere, mi-am găsit liniştea.

— Pacea copiilor, adăugă Nataşa.

— Sau a celor răi. Îmi amintesc de un psalm care spune: „Cei răi nu au griji, căci nu cred în Rai”.

— Carvalho?

— Ăsta sigur nu se teme de Judecata de Apoi! Dar această pace este o ispită a

Diavolului, Nataşa.

— Ce v-a adus credinţa înapoi?

— Oh, un fleac. Un călugăr neînsemnat, care făcea treburile casnice. M-a văzut abătut şi asta l-a întristat. Nu vorbiserăm niciodată unul cu celălalt. Eu sufeream, iar el suferea în acelaşi timp cu mine. A fost un moment de împărtăşire, de pură caritate creştină. Mi-am spus că Hristos, la fel ca acest mic călugăr, a continuat să ne iubească până şi în singurătate şi îndoială.

La bazilică bătu ora unu.

— Dacă mai stăm mult pe loc, Nataşa, ne transformăm în statui de gheaţă.

Se îmbrăţişară.

— Deci ne întâlnim din nou pe 26 decembrie?

— Da, dar pentru a pregăti raportul nostru către Papă. Cronovizorul ne-a arătat, cred, suficient.

— Ai dreptate. Toată această afacere, în cele din urmă, se rezumă la schimbul unui zeu cu altul.

Pellegrino ridică din umeri.

— Să luăm partea bună, Nataşa. Aton, Yahvé, Allah sunt nume diferite pentru acelaşi zeu. Totul depinde de cât de multă încredere ai în ei.

Nataşa admira optimismul părintelui Ernetti. Vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Mă bucur să vă ştiu aşa, părinte!

5
7

Dom Alberto Carvalho chiar uitase sensul cuvântului „Crăciun”. Se plictisea groaznic citind un roman de succes, Numele trandafirului. În cele din urmă, lăsă cartea deoparte. Nu-i plăcea eroul, acest Guillaume de Baskerville care se credea mai inteligent decât toţi ceilalţi. Ura stilul afectat al cărţii şi cu atât mai mult pe autorul ei, Umberto Eco, cel care îi întorsese spatele cândva, când dorise să-l coopteze în proiectele sale teologico-politice, la fel ca pe alţi intelectuali de stânga.

Joaquin, omul lui de încredere, veni să-i anunţe o vizită:

— E cineva afară care vrea să vă vadă.

— Fii mai clar, Joaquin.

— Un individ solid, pare un aventurier. Spune că e prieten cu Gregory Parker.

— Cum îl cheamă?

— Mi-a spus doar prenumele, Arnaud.

— Habar n-am cine e. Lasă-l să intre.

Arnaud Deloffre intră. Joaquin avea dreptate, tipul ăsta trebuie să fi văzut multe la viaţa lui.

— Gregory nu este cu dumneavoastră? întrebă Dom Alberto.

— A rămas în Israel. Am fost parteneri, dar nu mai suntem.

— O neînţelegere?

— Puteţi s-o luaţi şi aşa.

> > > >

5
8

Arnaud se uită la Joaquin.

— Pot să vă vorbesc între patru ochi?

— Nu, el rămâne cu noi. Fiţi fără teamă, Joaquin reprezintă un alt eu. Dacă vreţi să îmi oferiţi alte fotografii, nu vă deranjaţi, nu mai am nevoie de ele.

— Am fost cu Gregory când a făcut pozele. Dar... nu s-a oprit la atât.

Arnaud îi povesti lui Carvalho despre furtul Chivotului Legământului din cub şi transferul acestuia într-un depozit din Negev.

Gregory Parker îşi însuşise Chivotul! Cu siguranţă, se gândi Carvalho, această poveste este plină de surprize.

— Şi mie de ce nu mi-a spus nimic Parker?

— Nu avea încredere în dumneavoastră. Gregory este un om cu principii.

Carvalho zâmbi subţire.

— Iar dumneavoastră nu?

— Mă interesează doar ceea ce îmi poate aduce bani. I-am reproşat că nu v-a vândut Chivotul, apoi discuţia a degenerat. Greg avea o armă, a trebuit să-mi iau tălpăşiţa.

— Unde este Chivotul acum?

— Ca să-i daţi de urmă, trebuie să vedeţi unde e Parker.

Carvalho stătu puţin pe gânduri. Existenţa Chivotului era cel mai bun răspuns la ceea ce îi făcuseră Papa şi nemernicul ăla de Cipriano. Era dovada de care avea nevoie pentru a arăta presei că fotografiile lui sunt autentice.

— Îmi trebuie acest Chivot, spuse.

Arnaud zâmbi.

— Eram sigur c-o să vă intereseze. Încredinţaţi-mi doi sau trei

oameni şi vă voi găsi Chivotul Legământului.

Ochii lui Dom Alberto cercetară chipul lui Arnaud Deloffre. Era un bandit, fără îndoială, însă avantajul bătăuşilor este că au un preţ. Ceilalţi, precum Parker, se încurcă în valori morale.

— Arnaud, veţi avea tot sprijinul meu. Şi o sută de mii recompensă dacă îmi aduceţi Chivotul. Dar, mai presus de toate...

— Da, Dom Alberto?

— Nu mă trădaţi. Oamenii mei vă vor supraveghea tot timpul. Şi nu sunt blândeţea întruchipată!

58

Din noul său sediu, barul Vechiului Palat de Iarnă din Luxor, Gunther Kircher se dădea de ceasul morţii pentru a rezolva enigma propusă de Gregory Parker: care ar putea fi sensul acelei inscripţii „de trei ori blestemat” a faraonului Akhenaton? Fusese cu siguranţă un text important, deoarece mai multe mărturii făceau aluzie la el. Prin urmare, trimisese prin fax tuturor cunoştinţelor sale o copie a textului gravat cu hieroglife pe stela lui Parker, întrebându-i dacă ştiau de alt fragment care să-l completeze pe al lui. Îi sună înapoi după aceea. „Nu, nu văd nicio legătură, îi răspunsese un vechi prieten austriac. Textul tău este ciudat. Evident, este o scriere a faraonului însuşi, dar atât de multe lucruri au fost distruse după moartea lui. Îmi pare rău, Gunther.”

Kircher închise. Era al dracului de enervant să te loveşti de un zid. Cum să mergi înainte? Gândindu-se la asta, căuta o soluţie. Cea mai bună.

Ieşi din hotel şi merse de-a lungul Nilului pentru a ajunge la templul lui Ramses al II-lea, aflat la cinci sute de metri distanţă. Intră în sanctuar ignorându-i pe cei de la ghişeu şi se îndreptă direct spre statuia din spatele clădirii. Îşi puse mâinile pe ea şi începu să se roage zeilor cu voce tare:

— O, zei ai Egiptului, este...

Se opri. Nu, nu se va ruga tuturor zeilor, sunt prea mulţi. Se va limita la unul singur. Dar care? Horus – şoimul? Sobek – crocodilul? Sekhmet cu chipul ei de leoaică? Îl alese pe Khepri, mai puţin popular, dar la fel de puternic. Era cumplit la vedere, cu capul lui de gândac, şi părea ieşit dintr-un film de groază

precum Invasion of the Bug-Man. Dar poate că ar fi mişcat dacă ar vedea că în sfârşit îl luăm în seamă? Gunther îl invocă cu voce tare:

— O, Khepri, ştii imensul respect pe care îl am pentru zeii Egiptului. Nu vin niciodată aici fără să le las o ofrandă. Astăzi, pe tine te invoc, doar pe tine. Te rog să mă ajuţi să găsesc ceea ce caut. Egiptologii pe care i-am consultat sunt

nişte tăntălăi, dar tu vei putea să mă scoţi din necaz. Iată oferta mea...

Scotoci în tunică. Plecase atât de repede încât nu se gândise la un cadou! Se blestema singur, în gând. În buzunarul pantalonului găsi un cuţit. Mai bine decât nimic.

— Am cumpărat acest cuţit din Elveţia, o, Khepri. Elveţienii sunt regii cuţitelor, este aproape nou. L-am pus aici pentru tine.

O voce şoptită îl întrerupse:

— Herr Doktor?

Era Selim, gardianul templului.

— Trebuie să închid, Herr Doktor.

— Foarte bine, Selim, plec imediat.

Se întoarse la Palatul de Iarnă. Portarul îi întinse un bilet. Un coleg francez, Benjamin Lenoir, îl ruga să-l sune. O făcu din camera lui.

— Benjamin? Gunther la telefon.

— S-ar putea să am ceva pentru tine, bătrâne. Nu îţi garantez nimic, dar poţi veni mâine pe la Centru?

— Mai întrebi! Ne vedem mâine, Benjamin.

Închise şi ridică privirea spre tavan.

— Mulţumesc, Khepri!

A doua zi, la prima oră, Gunther Kircher se prezentă la Centrul franco-egiptean din Karnak unde lucra Benjamin Lenoir. Biroul lui era plin de table de desen şi topografii. Egiptologii francezi se angajaseră să facă inventarul tuturor basoreliefurilor templului din Karnak, dorind să le mai şi restaureze pe unele dintre ele. Benjamin îi arătă un caiet gros.

— Am găsit mai multe fragmente de texte, copiate cu pană şi

cerneală, care le-ar putea completa pe ale dumneavoastră.

Gunther, interesat, începu să răsfoiască acel caiet.

— Nu te deranja, am fotocopiat fragmentele care te interesează.

— Mulţumesc, prietene.

Benjamin îi întinse foile.

— Te las, Gunther, am o treabă de terminat în seara asta.

Febril, Kircher se apucă să compare fotocopiile lui Benjamin cu cele ale fragmentului de tabletă dat de Gregory. Era ca un puzzle de fotocopii acoperit cu hieroglife. Se zbătu câteva ore, aranjând reproducerile într-o direcţie, apoi în alta, dar nimic nu se lega.

Spre sfârşitul dimineţii, Benjamin Lenoir veni după noutăţi.

— Să înţeleg că vei continua?

Expresia descurajată a lui Kircher spunea multe.

— Nu, fotocopiile pe care mi le-ai dat păreau să se potrivească, dar nu rezultă nimic.

Benjamin îi întinse un alt dosar.

— Uită-te şi prin ăsta. L-am găsit în arhivele noastre. Sunt vreo douăzeci de fotocopii.

Gunther examină noile fotocopii.

Puzzle-ul căpăta contur. Inscripţia „de trei ori blestemat” a lui Akhenaton deveni lizibilă în întregime.

Era uimitor.

— Visez, nu se poate, visez!

— Ai găsit ceva? întrebă prietenul său.

— Nu, nimic concludent. Mulţumesc oricum, Benjamin, voi căuta în altă parte.

— Păcat, am vrut să te ajut.

De data asta, Gunther hotărâse să fie prudent. El, care nu descoperise niciodată nimic într-o carieră întreagă de egiptolog, pusese în sfârşit mâna pe un text de primă importanţă. O scriere care schimba fundamental ideea pe care o aveau istoricii despre faraonul Akhenaton.

— Mă întorc la hotel, trebuie să predau camera înainte de prânz.

— Mult succes, prietene!

Gunther era nebun de bucurie.

Descoperirea asta avea să-i aducă ceea ce dorise mereu: admiraţia colegilor săi, conferinţe în toată lumea, articole în revistele de specialitate. În plus, trei mii de dolari!

59

În micul hotel din suburbiile Romei, Arnaud Deloffre lucra în prezent pentru Dom Alberto Carvalho. Unde ascunsese Parker Chivotul Legământului? Era evident că nu reuşise să-l scoată din Israel, un astfel de obiect ar fi fost imediat depistat de poliţia de frontieră. Dar unde să-l caute? Problema în această ţară este că hotelurile sunt la fel de numeroase ca autocarele. Şi dacă a închiriat un apartament? Ar fi ca şi cum ar căuta un ac în...

Îi veni o idee. Fotografiile.

Îl sună pe Dom Alberto.

— Da, Arnaud? Ceva nou?

— Încerc să-l găsesc pe Gregory. Aveţi cumva la îndemână fotografiile pe care vi le-a trimis?

— Nu, sunt într-un sertar. De ce?

— Puteţi să vă uitaţi pe ele puţin, vă rog?

— Le am în faţa mea. Ce vrei să ştii?

— Spuneţi-mi numele laboratorului care a developat fotografiile.

Dom Alberto examină plicul care conţinea pozele.

— Patterson Labs, Ierusalim, strada Mazaryk nr. 16.

— Mulţumesc. Îi sun, Gregory le-a oferit cu siguranţă o modalitate de a-l contacta.

— Înţeleg. Baftă!

Arnaud închise telefonul şi sună la Patterson Labs din Ierusalim.

— Bună ziua, vă sun din Roma. Acum câteva săptămâni, pe 28 noiembrie, aţi developat o serie de fotografii pentru domnul Gregory Parker.

— Tot ce-i posibil.

— Domnul Parker este jurnalist, fotografiile acelea sunt importante pentru el. Cu toate acestea, luând avionul înapoi spre Roma azi-dimineaţă, a descoperit că îi lipseau jumătate dintre negative. Crede că au fost confundate cu cele ale unui turist care şi-a fotografiat familia.

Angajatul fu sincer surprins.

— Chiar aşa?

— Domnul Parker nu şi-a dat seama de asta mai devreme pentru că s-a uitat doar pe fotografiile scoase pe hârtie. Dar, din moment ce lucrează pentru un ziar, are nevoie şi de negative.

— Evident.

— Domnul Parker se află acum în avionul spre Roma. Mi-a cerut să vă sun urgent înainte ca aceste negative să fie rătăcite.

— Sunt foarte surprins de acest lucru, domnule, deoarece toate negativele noastre sunt numerotate.

— Aţi putea să verificaţi, vă rog?

— Desigur.

Arnaud aşteptă câteva minute.

— Am verificat, domnule. Aveam şapte role de negative pe care le-am trimis, pe 29 noiembrie, prin curier special domnului Gregory Parker la...

Citi din registru.

— American Colony, în Ierusalimul de Est, camera 232.

— Sunteţi sigur?

— Absolut sigur, domnule...

— Nu contează, cu siguranţă este o neînţelegere, a spus Arnaud. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Şi închise. Avea adresa lui Gregory.

60

La scurt timp după ce se întoarse la Colony, Gregory găsi o telegramă din Cairo. Era de la Gunther:

„AM GĂSIT CEEA CE CĂUTAŢI. – STOP – DESCOPERIRE NEAŞTEPTATĂ. – STOP – FACE TREI MII DE DOLARI. – STOP – MĂ DUC SĂ MĂ ÎMBĂT PENTRU A SĂRBĂTORI EVENIMENTUL”.

Bravo, Gunther, îşi zise Gregory, chiar eşti cel mai bun!

Ajunse la Cairo cât mai repede posibil şi luă un taxi până la Institutul German. La intrare i se zâmbi înţelegător şi îi arătară direcţia spre 107.

În camera din spate a cârciumii, Gregory îl găsi pe Gunther cu un pahar de whisky în faţă. Din fericire, încă nu băuse prea mult.

— Domnule Gunther! Sunt eu, Gregory Parker.

— Ah, domnule Parker, spuse Kircher surprins. Aţi fost rapid.

Urmă un moment de tăcere. Kircher părea să se aştepte la ceva.

— Ei bine? întrebă Gregory nerăbdător.

— Întâi recompensa!

Avansul de douăzeci de mii de dolari pe care i-l dăduse Yoel

acoperea cu mult cheltuielile. Gregory scoase un plic din buzunar, dar când Kircher întinse mâna, nu îi dădu nimic.

— Informaţiile mai întâi.

Gunther ezită, apoi scoase mai multe documente din geanta de piele. Începu cu jumătatea tăbliţei pe care i-o dăduse Gregory.

— Aşa cum este, fragmentul e de neînţeles. De aceea am încercat să-l asamblez cu alte texte existente. Mi-a luat ceva timp, dar am ajuns să-l descifrez pentru că fragmentul celălalt a fost citat în mai multe scrieri copiate de egiptologi. Făcând diverse asamblări, am reuşit să reconstitui întregul. Şi iată rezultatul...

Îi întinse o foaie cu transcrierea.

— Domnule Gunther, îi aminti Gregory zâmbind, nu pot citi hieroglife.

— Ah da, e adevărat, o să vi le traduc. Nu ne-am înşelat, era într-adevăr o mărturisire.

Citi textul egiptean, traducându-l cuvânt cu cuvânt:

„Eu, Akhenaton, suveran al Egiptului de jos şi de sus, ajuns acum la capătul vieţii mele.”.

Două minute mai târziu, Gregory exulta. Această descoperire, aşa cum sperase, se dovedea a fi o armă redutabilă împotriva lui Carvalho.

— V-aţi meritat banii, spuse Gregory, dându-i plicul lui Gunther. Pot să păstrez foiţa asta?

— Da, mai am una.

Gregory o puse în buzunarul de la cămaşă.

— Acum că avem toate informaţiile, trebuie să reconstituim tăbliţa originală.

— M-am gândit la asta, domnule Parker. Lăsaţi-mi jumătatea

dumneavoastră de tăbliţă, cred că ştiu unde este cealaltă.

— Vă mai dau cinci mii de dolari, spuse Gregory, dacă faceţi rost de ea.

— Mă bucur de orice bănuţ, dar acest caz a devenit prea personal. Va fi încununarea întregii mele cariere de egiptolog!

61

În biroul său de la Vatican, Papa Ioan-Paul al II-lea privea cu atenţie casetele video pe care Nataşa şi Pellegrino le aduseseră din explorările în trecut. Când unul, când altul comentau imaginile şi treceau peste anumite pasaje pentru a ajunge mai repede la esenţial.

Papa rămase tăcut. La sfârşitul şedinţei, se retrase timp de câteva ore pentru a medita şi a se ruga în capela de lângă apartamentul papal. Nataşa telefonă în Israel pentru a-l informa pe superiorul ei din Mossad, Zvi Eizer. Pellegrino se duse să mediteze în Bazilica Sfântul Petru. Era atât de vastă, încât în fluxul de turişti care veneau şi plecau nu te băga nimeni în seamă.

Câteva ore mai târziu, cei trei s-au întâlnit din nou în biroul papal. Ioan-Paul al II-lea vorbi răspicat.

— Dacă am înţeles bine, evreii din vremea lui David l-au înlocuit pe Aton cu Yahvé. După aceea, cred că istoria este identică celei spuse în Sfânta Scriptură.

— Cam aşa ceva, aprobă Nataşa. După domnia lui Solomon, totul a revenit la normal.

Papa se ridică şi trase adânc aer în piept.

— Am putea lăsa lucrurile astfel...

Nataşa şi Pellegrino se uitară unul la altul şi aşteptară continuarea.

— Dar acest lucru este imposibil, adăugă Papa. În primul rând pentru că ameninţarea lui Carvalho încă există. Am recurs la un

truc pentru a-l descuraja, dar se va întoarce, nu vă îndoiţi de asta. Dacă va dezvălui ceea ce am aflat acum, va fi un şoc pentru milioane de credincioşi. Când vor descoperi că zeul lor nu este rezultatul unei revelaţii, ci al unui compromis politic de pe vremea lui David, mulţi îşi vor pierde credinţa.

— Ce mai putem face, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Dacă am fi CIA sau KGB, am trimite un criminal să-l reducă la tăcere pe Carvalho. Dar suntem la Vatican şi această cale este interzisă.

— Am putea lăsa Mossad-ul să acţioneze, sau CIA, sau ambele, sugeră Nataşa.

Papa scoase un strigăt de furie.

— Nu! Sfântul Scaun nu este mafia. Mă opun public. Vorbesc mai ales cu tine, Nataşa, pentru că eşti în contact cu Mossad-ul. Sunt sigur că Carvalho s-a pus la adăpost în cazul în care i s-ar întâmpla ceva rău. Dacă lumea ar afla că Papa a fost implicat în eliminarea sa, remediul ar fi mult mai crunt decât boala. Trebuie să găsim o altă soluţie.

Se ridică şi începu să se plimbe în sus şi în jos, cu mâinile la spate.

— Adevărata problemă este teologică, mai mult decât politică. Dacă Dumnezeu există, ceea ce cred în adâncul conştiinţei mele, cui i s-a revelat mai întâi? Evreilor, după cum spune Biblia? Dar maşinăria ta, părinte Ernetti, pare să arate că zeul unic a venit din Egipt. Deci i s-a revelat faraonului Akhenaton sub forma discului solar? Nu pot să cred. Dumnezeu nu este o stea. Nici Soarele, nici Luna!

— Dar cum s-o dovedim, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino. Când Carvalho va vorbi presei, toată lumea îl va crede.

Papa Ioan-Paul al II-lea se întoarse către ei şi le vorbi cu o ardoare care contrasta cu calmul său obişnuit. De data aceasta se hotărâse să spună lucrurilor pe nume.

— Întoarceţi-vă la cronovizor, părinte, Papa vă ordonă să faceţi asta! Revedeţi epoca faraonului Akhenaton, căutaţi originile acestui cult al lui Aton şi aduceţi- mi dovada că această pseudo-revelaţie a fost o mascaradă, o impostură. Altfel nu se poate!

Apoi se linişti, îşi şterse fruntea şi se aşează pe scaunul papal.

— Şi...

Ezită o clipă.

— ...şi dacă mai găsiţi ceva, prieteni, anunţaţi-mă.

— Contaţi pe noi, Sfinte Părinte, spuse Nataşa.

— Mulţumesc, doamnă, răspunse Papa cu o privire recunoscătoare. Avem acelaşi Dumnezeu dumneavoastră şi cu mine, sunt sigur că va face o minune.

loan-Paul al Il-lea fusese atât de vehement, încât Nataşa şi Pellegrino tăcură pentru o clipă.

— Pot să vă rog ceva, Sfinte Părinte? întrebă Pellegrino.

— Da.

— Eu şi Nataşa am anticipat dorinţa dumneavoastră şi vrem să începem o nouă incursiune în Egiptul lui Akhenaton, dar avem nevoie de un nou colaborator.

Papa se încruntă. Nataşa îi dădu mai multe detalii.

— Avem nevoie de un egiptolog care să vorbească fluent limba egiptenilor antici. Altfel, nu vom înţelege imaginile pe care le vom vedea. Mi s-a vorbit despre Dottore Battista del Drago, curatorul Muzeului Gregorian Egiptean.

Faţa Papei se lumină brusc.

— Îl cunosc, este un adevărat erudit. Angajaţi-l, dar nu-i spuneţi nimic despre Carvalho sau despre cub. Îl vom ruga să semneze un angajament de confidenţialitate. Îl voi suna imediat pentru a vă primi cât mai curând posibil.

62

Chiar şi pentru cei îndrăzneţi, unele poveri sunt greu de dus. Aşa se simţea Gregory Parker. Ideile i se învălmăşeau în cap. Mai întâi descoperirea cubului, cu consecinţele lui nebănuite, apoi dezvăluirea lui Gunther Kircher despre faraonul Akhenaton.

Abia întors de la Cairo, încercase să doarmă. Degeaba. Pe la ora patru dimineaţa, se trezi. Se hotărâse. Acum, că avea o armă serioasă împotriva lui Dom Alberto Carvalho, trebuia să se lămurească de partea cui era. Subconştientul lui o făcuse deja, dar mai rămânea să-şi pună acţiunile în concordanţă cu gândurile.

Se spălă rapid şi coborî să ia un mic-dejun îndestulat la restaurantul hotelului. Mintea continua să-i lucreze. Chiar dacă generalul Swaggart şi grupul lui Yoel Cohen s-ar fi luptat împotriva lui Carvalho, el nu se putea alătura lor. Aceşti vizionari, creştini sau evrei, mânuiau dinamita ca pe popice. Şi ei puteau da foc lumii pe negândite, asemenea lui Carvalho.

Se hotărî să le scrie şi să-i anunţe că renunţa la misiunea pe care i-o încredinţaseră. Le dădea banii înapoi, apoi s-ar fi dus şi i-ar fi spus totul curatorului Muzeului Israelului, Nataşa Yadin-Drori.

Doar ea îi inspirase încredere, era cu adevărat responsabilă. La scurt timp după ce vorbise cu Papa şi îi spusese de primul set de fotografii, îl căutase la consulatul Regatului Unit din Ierusalim. Dar Gregory nu răspunsese, se temea de o avalanşă de reproşuri. De data aceasta, avea să înţeleagă repede, mai ales dacă i-ar fi adus acel obiect extraordinar: Chivotul Legământului.

Plăti camera şi plecă la Negev. După o oră de mers cu maşina, parcă în curtea principală a unui mare chibuţ unde stătuse în

timpul primei sale vizite în Israel.

— Simon Benchetrit este aici?

— Vedeţi în pivniţă, îi răspunse cineva.

Simon era o veche cunoştinţă, un ţăran francez din regiunea Digne, care emigrase în Israel şi acum producea vin cuşer în Negev. Gregory nu înţelesese niciodată cum vinul poate fi cuşer, dar atâta timp cât acest lucru era scris pe etichetă, clienţii religioşi îl beau cu încredere. Cu trei săptămâni înainte, de teamă să nu i se fure Chivotul, Gregory îl împachetase cu grijă într-o ladă de vin pe care i-o încredinţase.

— Salut, Simon!

— Bună, Greg.

— Am venit să-mi iau lada înapoi.

— Urmează-mă.

Simon îl conduse în hambarul unde o ascunsese.

— O iei cu tine?

— Da, o pun în maşină.

— Lasă-mă să te ajut, e grea.

Simon avea muşchi lucraţi îndelung în munca la câmp. Puse lada în portbagaj, în timp ce Gregory se scotocea prin buzunare.

— Mulţumesc pentru ajutor, prietene. Iată suta de dolari pe care ţi-am promis-o.

— Cu plăcere. Ce ai în cutie?

— Simon, dacă ţi-aş putea spune, nu m-ai crede!

6
3

A doua zi după conversaţia lor cu Papa, Nataşa şi Pellegrino merseră la Muzeul Gregorian Egiptean. Înainte de asta, părintele trecuse pe la biroul secretarului de stat, care redactase un angajament de confidenţialitate pentru curator.

— Spuneţi-i să semneze ambele copii şi să păstreze una. Condiţiile sunt foarte dure, dar Papa insistă să ţină secretul în ceea ce priveşte cronovizorul.

— Ce riscă? Excomunicarea? întrebă Pellegrino râzând.

— Mai rău decât atât, răspunse secretarul de stat, foarte serios.

Muzeul Egiptean Gregorian era unul dintre cele douăsprezece muzee situate între zidurile Vaticanului. După ce se legitimară la recepţie, Nataşa şi Pellegrino merseră să se întâlnească cu interlocutorul lor în sala principală de expoziţie. Acesta îi întâmpină cu un gest larg.

— Nu seamănă deloc cu un savant bătrân şi ramolit, comentă Nataşa cu voce joasă, e deja un punct câştigat.

Battista del Drago avea într-adevăr farmecul şi alura rafinată a unui aristocrat italian. Era un bărbat frumos, cu părul creţ grizonant şi ochi zâmbitori. Trecuse de cincizeci de ani, dar nu-i dădeai. Seamănă puţin cu Marcello Mastroianni, se gândea Nataşa.

— Sunteţi doamna Yadin-Drori, nu-i aşa? Iar dumneavoastră, părintele Ernetti? Vă mărturisesc că dacă Papa însuşi nu m-ar fi sunat, aş fi crezut că este o glumă proastă. Chiar puteţi vedea trecutul pe ecranul unui televizor?

6
4

Spusese asta cu voce tare, fără să-şi facă griji faţă de vizitatorii din muzeu. Nataşa îi făcu semn să fie mai discret.

— Oh, scuze!

Şi continuă cu voce joasă:

— Deci e adevărat, puteţi?

Părintele Ernetti îi făcu semn că da.

— Da, dar nu trebuie să strigaţi acest lucru în gura mare.

Lui Battista încă îi venea greu să creadă acest lucru.

— Dar este minunat, maşinăria dumneavoastră va reînnoi tot ceea ce ştim despre Egiptul antic!

Părintele Ernetti încercă să-i tempereze entuziasmul.

— Mă tem că nu veţi putea dezvălui ceea ce vedeţi, domnule curator, şi asta pentru o perioadă destul de îndelungată.

Îi întinse angajamentul de confidenţialitate. Profesorul Battista îl citi şi îşi dădu ochii peste cap.

— Asta e! Eu, care sunt vorbăreţ din fire, chiar trebuie să-mi ţin gura.

Şi semnă ambele exemplare.

— Cum vă pot ajuta, dragii mei prieteni, şi ce căutaţi în Egipt?

— Suntem interesaţi de domnia lui Akhenaton şi de revoluţia sa teologică.

Battista făcu o grimasă.

— Akhenaton, Nefertiti, Ramses al II-lea, ăştia sunt cei care fascinează publicul atunci când vorbim despre Egiptul antic. Dar există atât de mulţi alţi suverani mai puţin cunoscuţi care sunt la fel de interesanţi.

— Fără îndoială, dar alegerea noastră are motive întemeiate, răspunse Pellegrino. Nu pot intra în detalii, îmi pare rău.

— Bine. Urmaţi-mă.

Battista îi conduse într-o cameră alăturată. Pe o masă erau expuse machete fidel reconstruite ale mai multor temple egiptene. Arătă spre una dintre ele.

— Aici se află o reconstituire a templului din Karnak, cea pe care o vor vizita toţi turiştii când vor ajunge în Luxor. Dar când Akhenaton a urcat pe tron, a pus să se construiască un alt templu, chiar lângă el. Şi l-a dedicat noului său zeu, Aton.

— Am fost de mai multe ori la Luxor, spuse Nataşa, şi nu am văzut niciodată acest templu.

— Pentru că a fost distrus în timpul contrarevoluţiei care a urmat morţii lui Akhenaton şi...

Se aplecă spre ei şi şopti:

— Spuneţi că maşinăria poate vedea în trecut?

Nataşa dădu din cap că da. Curatorul era la fel de nerăbdător ca un copil.

— Deci acest templu. dacă am merge să-l vedem?

64

Odată ce Chivotul a fost pus cu grijă în portbagajul maşinii sale Pajero, Gregory o luă din nou spre Ierusalim. Intenţiona să meargă la Muzeul Israelului şi să vorbească urgent cu Nataşa. O va conduce în parcare şi îi va arăta ce se află în portbagaj. Apoi putea sta de vorbă cu ea.

La doar câţiva kilometri de chibuţ, auzi un pocnet sec. Maşina părăsi drumul, dar Gregory reuşi s-o stăpânească limitând pagubele. Coborî şi aruncă o privire.
Pneul de la roata din stânga spate era distrus. Înjură printre dinţi şi deschise portbagajul ca să scoată cauciucul de rezervă, dar o voce ameninţătoare îl opri:

— Nicio mişcare, Gregory.

Arnaud era înarmat cu o puşcă de asalt. El mi-a spart cauciucul, se gândi Gregory.

— Ar fi trebuit să mă omori, Greg.

Un Jeep frână cu zgomot. Din el coborâră trei bărbaţi. Parker se blestemă cât de nesăbuit fusese. Arnaud era formidabil. Ar fi fost mai bine, într-adevăr, să-l elimine. Îl împuşcase pe Tom din reflex, ca să se apere, nu-i trecuse prin cap să-l omoare şi pe Arnaud, de data asta cu sânge rece.

— Ia să vedem ce ai în portbagaj.

Îl chemă pe Lucca, singurul dintre brazilieni care înţelegea engleza.

— Spune-le celorlalţi să nu-l scape din ochi pe Gregory.

Ţeava unui revolver era lipită de gâtul lui Gregory, cât timp Arnaud inspecta portbagajul.

6
5

— Bun, lada e încă aici. Apoi scotoci în buzunarele lui Gregory.

— Ce-i cu hârtia asta?

Era o fotocopie a hieroglifelor reconstituite de Gunther. Păstrase un exemplar, dar nu spuse nimic. Arnaud nu insistă şi băgă foaia în buzunar.

— Cum de m-ai găsit, Arnaud?

— Un pic de isteţime, asta-i tot. Am aflat unde stai, te-am urmărit şi am aşteptat momentul potrivit. Vestea bună pentru tine este că nu va trebui să te torturăm pentru a mărturisi unde ai ascuns Chivotul.

— Şi vestea proastă?

— Trebuie să te întâlneşti cu Dom Alberto Carvalho. Şi pot să-ţi spun că e cam supărat pe tine.

Le ordonă celorlalţi să-l lege şi să ducă lada în Jeep. Dădu cu piciorul în cauciucul spart.

— Lucca, schimbă cauciucul, pune-l pe prietenul nostru în spate şi urmează-ne.

— Unde mă duci, Arnaud? întrebă Gregory.

— La plajă.

6
5

Curatorul Luigi Battista nu intrase niciodată în clădirea inaccesibilă a Arhivelor secrete ale Vaticanului. Străbătând nenumăratele coridoare, rămase uimit de cantitatea incredibilă de documente clasificate aşezate pe rafturi. Trecură printr-o încăpere în care erau păstrate lăzi de toate mărimile. Unele păreau foarte vechi.

— Acestea sunt cutii cu documente?

— Nu ştiu, răspunse Pellegrino. Doar Papa e autorizat să le deschidă. Vaticanul este un loc plin de enigme, domnule curator.

— Spuneţi-mi Luigi, părinte. Şi tu, Nataşa.

Când Pellegrino a deschis uşa de la camera cronovizorului, Luigi a rămas cu gura căscată.

Aparatul se afla în standby, dar cele câteva elemente luminoase aflate în activitate în semiîntuneric, adăugate la bâzâitul permanent care umplea încăperea, făceau atmosfera foarte intimidantă, aproape deranjantă.

— Parcă am fi într-un film.

— Să sperăm că al nostru va avea un final fericit, şopti Pellegrino îngrijorat.

— Vă preocupă ceva, părinte?

— Cu ajutorul tău, Luigi, vom lămuri situaţia.

Battista nu înţelegea despre ce vorbeşte, dar era fascinat.

6
6

— Mă simt de parcă aş fi într-o navetă spaţială.

— Nu te lăsa impresionat, toată această complexitate nu se reduce decât la o

maşinărie cu multe butoane.

— Ce-ar fi să ne apucăm de treabă? sugeră Nataşa.

— Ce pot să fac ca să vă ajut?

— Păi, spuse Pellegrino, care sunt coordonatele geografice ale acestui faimos templu al lui Aton de la Karnak?

— Coordonatele?

Battista ezită.

— Pentru ca aparatul să-l poată vizualiza, avem nevoie de latitudinea şi longitudinea locului pe care îl vizităm.

Battista nu ştia ce să-i răspundă.

— Din păcate, acest templu a fost complet distrus după moartea faraonului.

Nataşa interveni:

— Era lângă actualul templu din Karnak, nu-i aşa?

— Da, chiar în spate.

— Păi, atunci, propuse Nataşa, vom merge la Karnak. Părintele Ernetti va plana lin spre templul lui Aton.

Luigi era complet pierdut.

— Cum adică „va plana”?

Îl văzu pe Pellegrino pornind aparatul, în timp ce Nataşa răsfoia un ghid împrumutat de la bibliotecă.

— Am găsit! Templul din Karnak este situat la 25° 43' 06" nord, 32° 39' 30" est.

— Şi data?

Luigi înţelese că vorbeau cu el. Răspunse puţin tulburat:

— Propun anul 1350 î.Hr. În linii mari, este începutul marii reforme religioase a lui Akhenaton. Puteţi programa şi o anumită zi?

— Sigur.

— 23 aprilie, în zori.

— Ai un motiv anume?

— Da, o să vedeţi de ce.

Câteva secunde mai târziu, marele templu din Karnak apăru pe ecran, ca filmat de sus.

— Incredibil! se entuziasmă Luigi. Astăzi, oraşul Karnak este o ruină impresionantă, dar cândva a fost o minune arhitectonică.

Pellegrino manipula cu dexteritate pârghia de ghidare care îi permitea să străbată peisajul.

— Văd celălalt templu, strigă Luigi. E mai mare, de-a dreptul uriaş!

Templul lui Aton, nou-nouţ, era într-adevăr imens. Situat la est de templul din Karnak, fusese orientat spre răsărit. Într-o curte vastă cu porticuri, se puteau vedea două statui uriaşe purtând efigia tânărului suveran şi a soţiei sale, Nefertiti. Luigi profită de ocazie pentru a face câteva comentarii. Era în elementul lui.

— La scurt timp după urcarea sa pe tron, Akhenaton a decretat că nu mai avea decât un singur zeu, dar atât de puternic încât nici nu putea fi privit în faţă: Aton, discul solar.

— Faraonul a luat decizia singur? întrebă Pellegrino.

— Fără îndoială. Si nu mă întrebaţi de ce, nu ştiu.

— Bănuia că îşi va face mulţi duşmani?

> > >

— S-a lovit inevitabil de obiceiurile oamenilor şi de puterea preoţilor, care s-au văzut lipsiţi de autoritate. Însă Akhenaton nu a dat înapoi, era un bărbat încăpăţânat. Iar soţia lui, Nefertiti, era la fel de îndârjită ca şi el.

— Era la fel de frumoasă precum o arată bustul rămas? întrebă Nataşa.

— Chiar mai mult decât atât, aşteaptă puţin.

— Deocamdată nu văd pe nimeni.

— Aveţi încredere în mine. Potrivit textelor, faraonul şi soţia sa veneau în fiecare dimineaţă să-i aducă un omagiu zeului Aton la răsăritul soarelui. Pe 23 aprilie, soarele răsare în Luxor exact la ora 5:20. Cât e ceasul? Pellegrino se aplecă peste tabloul de bord.

— Cinci şi şaptesprezece minute.

— În trei minute vor fi acolo.

— Nu ştiam că egiptenii aveau ceasuri, observă Nataşa.

— Bineînţeles că aveau! Ştiai, draga mea, că una dintre primele clepsidre a fost instalată aici, în templul din Karnak. Era din alabastru, o minune de precizie. Vechii egipteni erau oameni foarte punctuali. Uita-te pe ecran, sosesc chiar acum!

6
6

Jeep-ul lui Arnaud, urmat de Pajero, traversa deşertul Sinai îndreptându-se spre sud. Arnaud cunoştea trucurile care făceau posibilă trecerea fără incidente a graniţei israelo-egiptene. Ajunseră în sudul extrem al peninsulei, în micul oraş Şarm el-Şeih, care devenise din nou egiptean.

Intrară în parcarea unui mare hotel. Fără niciun menajament îl scoaseră pe Gregory din maşină şi îi smulseră căluşul. Foarte slăbit de călătoria prin deşert, însetat, Gregory îl recunoscu cu greu pe omul care venea spre el.

— Filho da puta! [1]

Insulta fu urmată de o palmă răsunătoare.

De data aceasta, Gregory Parker era foarte speriat, căci furia lui Carvalho era cea a unui nebun. Episcopul se îndreptă spre Jeep. Arnaud îi arătă cufărul în care era Chivotul.

— El e...

Mângâie obiectul tremurând de emoţie, apoi săltă capacul. Cele două tăbliţe mari de piatră din fotografii erau acolo.

— Această relicvă este o surpriză, nu mai au ce să spună. Felicitări, Arnaud, te- ai ţinut de cuvânt, nu vei regreta!

Apoi închise capacul, se întoarse la Gregory Parker şi se răsti la el:

— De ce nu mi-ai spus nimic despre Chivot?

Gregory rămase tăcut.

6
7

— Şi de ce te-ai dus de mai multe ori în Egipt, la Institutul German? Nu nega, Arnaud te-a urmărit!

Din nou, tăcere. Fu rândul lui Arnaud să intervină. Îi arătă lui Carvalho textul hieroglific reconstruit de Gunther Kircher.

— Nu ştiu dacă este importantă, dar avea această hârtie la el.

Carvalho aruncă o privire pe text.

— Ce-i asta? îl întrebă pe Gregory.

Nu-i răspunse, nu voia să pună în pericol şi viaţa lui Kircher. Carvalho îl plesni din nou, apoi se întoarse către Arnaud.

— Omul îţi aparţine, Arnaud.

Îi şopti ceva la ureche.

— Contaţi pe mine, spuse Arnaud, care îi dădu un ordin lui Lucca:

— Du-l înapoi în Pajero!

Gregory se văzu din nou înghesuit în propriul portbagaj timp de treizeci de minute. Când vehiculul se opri, se aflau pe un heliport.

— Urcă! ordonă Arnaud.

Parker fu târât în elicopter. Avea încă mâinile legate. Apoi Arnaud se aşeză la manşă şi îi spuse lui Lucca:

— Du-te şi anunţă-l pe Dom Alberto că vin cu el.

Tură motorul.

— Unde mergem? întrebă Gregory, temându-se de răspuns.

— Ordinele lui Carvalho sunt să te supun „corvezii lemnului”. Ştii ce înseamnă asta?

— Habar n-am.

— Un mercenar mi-a spus că în timpul războiului din Algeria, când doreau să dea un bun exemplu rebelilor, suiau câte un şef din Frontul de Eliberare Naţională într-un elicopter şi îl lăsau să cadă deasupra unui sat. Ce rămânea din corp producea un efect sigur asupra localnicilor.

Elicopterul decolă. Gregory închise ochii. Arnaud chiar avea de gând să facă asta? Îi cercetă chipul, care era în continuare încruntat. În timp ce zburau peste crestele colorate ale deşertului, se simţea ca un condamnat dus la locul execuţiei. Dacă voia să spună o rugăciune, acum era momentul. O făcu în gând, dar fără prea multă convingere. În cele din urmă, pilotul se întoarse către prizonierul său.

— Deşertul Chour, îl ştii?

— Viitorul meu mormânt?

— Poţi să-l priveşti şi aşa.

1. „Pui de lele!” (portugheză, în original) (n.tr.).

6
7

În laborator, manipulând cu pricepere pârghia de ghidare, părintele Ernetti se apropia de suveranii egipteni: Akhenaton şi Nefertiti, două figuri legendare.

— Din fericire, templul lor e făcut doar din coloane, a explicat Pellegrino, căci cronovizorul nostru nu poate străpunge zidurile.

— Este o caracteristică a templelor închinate lui Aton, a explicat Luigi. Zeul lor fiind identificat cu soarele, nu construiau un acoperiş care să-l împiedice să treacă. Voi i-aţi închide uşa lui Dumnezeu?

— Doamne, că urât mai e! exclamă Nataşa.

Exclamaţia sa era sinceră şi nu lipsită de adevăr. Se simţi stânjenită când văzu zâmbetele lui Pellegrino şi Luigi.

— Avea, într-adevăr, un fizic destul de... particular, comentă Luigi.

Akhenaton purta o cască înaltă şi era cu pieptul gol. Faţa lui exagerat de îngustă şi lungă, cu bărbia ascuţită, contrasta cu buzele cărnoase, şoldurile largi şi pântecul proeminent. Craniul părea tras spre spate, ca al unui dolicocefalic. Gâtul era nesfârşit de lung şi ochii, pe jumătate închişi, păreau locuiţi de un vis interior.

— Când au descoperit statuile lui Akhenaton, mulţi egiptologi s-au îndoit de asemănarea lor, crezând că arta acestei perioade a distorsionat în mod deliberat trăsăturile feţei, la fel ca expresionismul modern. Maşinăria dumneavoastră demonstrează că statuile respectau adevărul. Este uimitor!

— Suferea de vreo boală?

6
8

— S-au dat mai multe diagnostice, precum o tulburare endocrină sau o boală genetică rară numită sindromul Marfan sau sindromul Barraquer-Simons. Nu uitaţi, căsătoriile consanguine erau obişnuite în rândul faraonilor, un teren

propice pentru bolile ereditare.

Umbra templului lăsă loc luminii aurii a zorilor, iar chipurile regelui şi reginei se luminară şi ele, ca într-un fel de transă. Faraonul începu să cânte un imn religios, apoi regina i se alătură.

— Ce spun? întrebă Nataşa.

— Se roagă la discul solar.

— Vrei să-ţi spun ce cuvinte rosteşte ca să le poţi traduce? întrebă părintele Ernetti.

— Nu este nevoie, răspunse Luigi, toate aceste rugăciuni sunt cam la fel. Celebrează splendoarea şi puterea zeului.

Nataşa se apropie de ecran.

— O puteţi mări pe Nefertiti?

— Voi încerca.

— Am crezut mereu că regina era mai înaltă, spuse Nataşa.

— Ceea ce o face să pară mică este înălţimea soţului ei, care e disproporţionat de înalt.

Nataşa vedea că frumuseţea acestei femei era fascinantă, aproape ireală.

— E uluitoare de-a dreptul!

Spre deosebire de bustul expus în muzeul din Berlin, regina nu-şi ascundea părul lung sub o tocă rigidă. Ecranul alb-negru reda părul aşa cum era în realitate, un negru ca de abanos, cu reflexe albăstrui.

— Ce cuplu ciudat, observă Nataşa. Un asemenea contrast...

— Nefertiti nu era doar frumoasă, comentă Luigi, ci avea şi un caracter puternic. Uitaţi-vă la ea.

Regina părea să pună în rugăciunea ei o fervoare şi mai

puternică decât cea a

soţului său.

— Nefertiti credea cu adevărat că acest nou zeu, Aton, era zeul unic. Unii egiptologi au vorbit despre aceşti soţi ca despre nişte fanatici mistici, sublinie Luigi.

— Chiar aşa? se miră Pellegrino.

— Trebuiau să fie astfel pentru a impune întregului Egipt adoraţia unui nou zeu, atât de diferit de tot ce cunoşteau ei. În plus, au interzis toate celelalte culte.

— Cum se poate interzice o credinţă? întrebă Pellegrino indignat.

Luigi făcu un gest fatalist.

— Prin folosirea armei clasice a dictatorilor: cenzura. Akhenaton şi Nefertiti au închis toate celelalte temple şi au forţat clerul să plătească tribut noului zeu.

— E un aspect al lui Akhenaton care îl face mai puţin atractiv, spuse Pellegrino.

— E adevărat. În Occident, el trezeşte mult interes, întrucât îl vedem ca pe inventatorul monoteismului, dar era la fel de autoritar ca Napoleon!

Nataşa începea să-l găsească pe Luigi Battista simpatic. Nu era blocat, ca mulţi egiptologi pe care îi cunoştea, în idei convenţionale.

— Aceasta este partea întunecată a monedei monoteiste: dacă adevărul este unul, vai de necredincioşi. Şi vă spun...

Coborî vocea de parcă i-ar fi fost frică să nu fie auzit de personajele de pe ecran.

— Da? şopti Nataşa, amuzată.

— Nefertiti a fost mai rea decât el. Nu vă lăsaţi înşelaţi de

frumuseţea ei, era cu adevărat despotică.

— Oamenii nu se vor schimba niciodată, se tângui părintele. În loc să convingă, reprimă.

— Akhenaton şi Nefertiti le-au spus oamenilor că, odată cu ei, se deschide o nouă eră pentru Egipt, precizează Luigi. Şi au dovedit-o.

— Cum?

— Au abandonat fosta capitală Teba pentru a construi una nouă în mijlocul deşertului: Akhet-Aton, Cetatea Soarelui.

CETATEA SOARELUI

6
8

Deşertul Chour, la graniţa de sud-vest a Canaanului, era unul dintre cele mai aride locuri de pe planetă, unde nu supravieţuiesc decât scorpioni, şopârle şi şerpi. Gregory se pregăti pentru inevitabil. Într-un minut sau două, trupul lui chinuit avea să-şi găsească odihna pe o stâncă.

Brusc, aparatul pierdu din altitudine şi ateriză fără probleme într-un loc aproape selenar. Când Arnaud deschise uşa cabinei, aerul fierbinte îi lovi direct în faţă.

— Hai, cară-te!

Gregory îi arătă mâinile şi picioarele legate.

— Cum?

— Cară-te, îţi zic, repetă Arnaud cu o voce ameninţătoare.

Gregory se rostogoli, aşa cum putu, din cabină.

— Ai de gând să mă împuşti?

— Nu. Acum câteva săptămâni, mi-ai cruţat viaţa. Voi face şi eu la fel.

Gregory îşi aminti că Arnaud fusese soldat. Mai avea încă o umbră de onoare. Extraordinar.

Arnaud îi aruncă o butelcuţă cu apă şi cheia cătuşelor.

— Dacă scapi din acest nenorocit de deşert, înseamnă că Dumnezeul tău englez ţine cu tine. Noroc!

6
9

Porni motorul şi urcă spre cer.

Gregory se târî până la cheie şi reuşi să-şi elibereze mâinile, apoi picioarele. Îi era sete. Luă butelcuţa cu apă lăsată de Arnaud şi înghiţi o gură de apă călduţă care îi permise să-şi recapete forţele. În pofida tuturor aşteptărilor, era încă în viaţă. În mijlocul deşertului, sub un soare arzător, cu apă cât să reziste doar timp de câteva ore.

Se ridică şi se uită în jur.

În depărtare, spre sud, se zărea dunga albastră a mării. Merse în direcţia opusă, spre nord. Cu puţin noroc, avea să dea peste o patrulă israeliană, una dintre acelea care încă supraveghea partea de nord a deşertului, de când Sinaiul fusese redat Egiptului, în anul precedent, în schimbul unui acord de pace.

Îşi scoase cămaşa, rupse o bucată, îşi încropi un turban şi se acoperi, cu chiu cu vai, cu restul de pânză. Pietroaiele mari îi încetineau mersul.

Se gândi la generalul Swaggart şi la partenerul său, Yoel Cohen. Bine că la Ierusalim erau cu ochii pe el în permanenţă, iar aici nu se găsea nimeni să-l salveze! Fără îndoială că-i pierduseră urma. Gândurile îi năvăleau în minte de parcă ar fi vrut să-l blocheze pe cel care-i spunea să stea întins la pământ şi să-şi aştepte moartea.

Îşi aminti de acel film vechi, Cele zece porunci, şi de scena în care Moise (Charlton Heston), abandonat ca el în acelaşi deşert de Ramses al Il-lea (Yul Brynner), mersese până la epuizare, înainte de a se prăbuşi în praf. Ajunsese în Ţara Madianului, în regiunea Muntelui Sinai, unde fiicele lui Jethro îi dăduseră de mâncare şi de băut. Din păcate, nu se afla într-un film. Măcar exista vreo oază în acest colţ pierdut de deşert?

E uimitor să descoperi cum viaţa se agaţă de corp până la ultima suflare. Deşertul nu-l cruţa. Se sufoca de căldură în timpul zilei, iar când se lăsa noaptea tremura de frig. Se ghemui în scobitura unei stânci şi dormi timp de câteva ore, cuprinzându-se cu braţele pentru a se încălzi. A doua zi, în zori, îşi reluă marşul spre nord. Soarele redevenea, mult prea repede, globul de foc care fusese cu o zi înainte. Rătăci astfel două zile. Flămând,

deshidratat, simţea că-l părăsesc puterile. Chiar dacă ştia că această slăbiciune îi poate fi fatală, se prăbuşi într-o crăpătură din stâncă şi închise ochii.

— Cine eşti?

Întrebarea fusese pusă în ebraică, în arabă, apoi în engleză. Soldatul îi dădu şi o lovitură uşoară. Însoţitorul său, precaut, îşi îndreptă arma M16 spre el. Gura îi era atât de uscată, încât fu foarte greu să răspundă:

— Englez... turist... pierdut...

Un turist englez pierdut în deşert? Soldaţii nu l-au crezut. L-au legat şi l-au ridicat în picioare. Unul dintre soldaţi îi dădu să bea nişte apă, încetişor. Apoi lau urcat în spatele vehiculului blindat şi au plecat la drum. În timp ce unul conducea, celălalt vorbea la telefon.

— Unde mergem?

— Beer Şeva, răspunse soldatul.

Înapoi de unde am plecat, se gândi Gregory în timp ce ochii i se închiseră şi căzu într-un somn adânc.

Şi-a venit în fire într-o cameră fără ferestre. Se ridică cu greu şi bătu cu pumnul în uşa celulei. Spuse că-i era sete. Câteva minute mai târziu, un soldat îi aduse o tavă cu ceva de mâncare, extrem de frugal. Mâncă lacom tot ce era pe ea.

În mod ciudat, ore întregi nu venise nimeni să-l vadă. Ceru să discute cu un ofiţer, dar i se spuse să aştepte. Aşa că aşteptă. Treptat, şi pentru că mâncase cât de cât, îşi recapătă puterile. Ar fi vrut să se bărbierească, avea o barbă de câteva zile, dar

gardienii lui păreau să aibă instrucţiuni clare să-l ţină deocamdată ascuns.

La sfârşitul zilei, uşa celulei se deschise. Un bărbat mic, chel, îmbrăcat într-o cămaşă gri şi pantaloni de pânză groasă, îi vorbi în engleză.

— Vă căutăm de ceva vreme, domnule Parker.

Privirea lui trăda o hotărâre neclintită.

— De unde îmi ştiţi numele? întrebă Gregory.

— De la vizita dumneavoastră la Templul lui Solomon, fotografia e în toate secţiile de poliţie.

— Cine sunteţi?

— Mă numesc Eizer, Zvi Eizer. Şi lucrez pentru Mossad.

6
9

Entuziasmat de prima sa întâlnire cu cronovizorul, profesorul Battista se întorsese la muzeu pentru nişte documente. Găsi pe birou un bilet de la Papă, care dorea să-l vadă.

Se duse imediat la Sfântul Părinte.

— Deci, dottore, ce părere ai despre maşina timpului?

— Este cea mai extraordinară invenţie a acestui secol, Sfinte Părinte. O adevărată şansă pentru un istoric. Datorită ei, vom verifica tot ce ştim despre Egiptul antic.

— Mă bucur că participi la această aventură, Luigi.

loan-Paul al Il-lea şi egiptologul se cunoşteau de multă vreme. Luigi era încrezător.

— Părintele şi Nataşa sunt oameni încântători, dar nu prea înţeleg ce caută.

— Tot ce pot să-ţi spun, prietene, este că Nataşa şi Pellegrino au o misiune care trebuie să rămână secretă. Şi pentru tine, din păcate!

Doctorul dădu din cap.

— Trebuie să-i ajut să găsească ceva despre care nu am habar. Nu e uşor ceea ce îmi cereţi, răspunse el păstrându-şi zâmbetul.

Faţa Papei deveni gravă.

— Pentru că miza este imensă. Pot conta pe tine, dottore Battista?

— Desigur, Sfinte Părinte, dar parcă mi-aţi dat să citesc un

7
0

roman poliţist ascunzându-mi începutul şi sfârşitul!

T
I

A doua zi dimineaţă, Nataşa şi Pellegrino îl văzură pe Luigi sosind cu mai multe cărţi în braţe. Întinse o hartă pe masă.

— Acesta este Egiptul din timpul dinastiei a XVIII-a, de pe vremea lui Akhenaton.

Indică un punct de pe malul Nilului.

— La sud, este Teba, capitala, unde se află templele din Karnak şi Luxor. La patru sute de kilometri spre nord, urmând Nilul.

Arătă un alt punct, în mijlocul deşertului.

— Akhet-Aton, „orizontul lui Aton”. Acesta este numele pe care faraonul l-a dat noii sale capitale. În Egiptul modern, este Tell el-Amarna.

— A mai rămas ceva din el? întrebă Nataşa, interesată.

— Aproape nimic. Totul a fost distrus după moartea faraonului, oraşul a fost abandonat. Dar din moment ce avem maşinăria.

— Îmi trebuie coordonatele geografice ale oraşului, zise părintele.

— Încercaţi 27° 38' 00" nord, 30° 55' 00" est.

— Vreţi vreo dată anume?

— Ultima dată când l-am văzut pe faraon a fost în 1350. Să-i dăm timp să-şi ridice capitala. Să spunem. 1346 î.e.n.

Ceea ce văzură pe ecran îi lăsă fără cuvinte. O aglomerare

T
I

imensă, de un alb imaculat, părea să se predea fără împotrivire focurilor sacre ale zeului Soare,

Aton.

— Cetatea Soarelui! spuse Luigi pe tonul unui jongler, prezentând mulţimii minunea minunilor.

Oraşul era străbătut în centru de un bulevard larg paralel cu Nilul, mărginit de temple, zone rezidenţiale, străzi comerciale, palate înconjurate de grădini.

— Ce de lume! se miră Pellegrino. De unde vin toţi aceşti oameni?

— De peste tot. Unii erau adepţi ai noului zeu, alţii veneau din oportunism, pentru a se da bine pe lângă noul regim.

— Şi în celelalte oraşe ale Egiptului? întrebă Nataşa.

— În alte părţi, oamenii nu mai ştiau ce să creadă, mai ales că preoţii nu ezitau să protesteze faţă de brutalitatea reformei religioase.

Luigi le indică un punct de pe ecran.

— Părinte, aţi putea să măriţi imaginea pe acest cartier?

Pellegrino mări în direcţia indicată.

— Aici e cartierul artiştilor. Iar atelierul pe care îl vedeţi este cel al lui Thutmose, sculptorul care a realizat bustul reginei expus în muzeul din Berlin.

— Îi ştim şi numele? se întrebă Pellegrino.

— Da, situl Amarna a fost excavat meticulos de generaţii de egiptologi. Sculptorul a fost unul dintre notabilii Curţii.

Pellegrino deplasă cronovizorul pentru a avea o imagine deasupra clădirii. Lui Luigi îi veni deodată în minte o idee amuzantă.

— Aţi putea să priviţi pe fereastră?

— Voi încerca.

Pellegrino coborî „camera” la înălţimea ferestrei. Nu existau geamuri.

Văzu o siluetă aşezată care părea să pozeze pentru sculptor. Din păcate, spre deosebire de ceea ce sperase Luigi, nu era Nefertiti cu celebrul ei con albastru, ci un bărbat în vârstă, cu burtă:

— Nu câştigi de fiecare dată, spuse Pellegrino.

Deplasă cronovizorul şi exploră restul oraşului.

— La acea dată, explică Luigi, oraşul Akhet-Aton avea cincizeci de mii de locuitori, ceea ce era mult pentru un oraş egiptean.

— Unde locuia faraonul? a întrebat Pellegrino.

— La capătul nordic al sitului, pe care arheologii îl numesc „Palatul Fluvial Nordic”.

Reşedinţa privată a suveranului era un veritabil paradis cu multe specii exotice, unde animalele trăiau liber. Adorarea Soarelui era legată de respectul pentru natură, adăugă Luigi. După cum puteţi vedea, cei care se închinau zeului Aton erau nişte ecologişti avant la lettre.

— Poţi să-L iubeşti pe Dumnezeu în timp ce îţi tiranizezi poporul, spuse Pellegrino pe un ton dezamăgit. Şi casele alea din jurul palatului ce reprezintă?

— Acelea sunt casele puţinilor privilegiaţi ai regimului. Akhenaton şi Nefertiti aveau nevoie de aliaţi, astfel că erau foarte generoşi cu cele mai influente familii.

O mulţime numeroasă se adunase pe bulevardul principal care traversa oraşul.

— Ce se întâmplă? întrebă Nataşa.

— E plimbarea zilnică a regelui, răspunse Luigi. Faraonul credea că este singurul reprezentant al lui Aton pe Pământ, dar un zeu trebuie venerat. De aceea, în fiecare dimineaţă, străbătea oraşul de la nord la sud. Îl vedeţi?

Pe micul ecran alb-negru al cronovizorului, se văzu carul aurit al faraonului, tras de doi cai albi. În faţa echipajului suveranului, un sclav dădea drumul porumbeilor.

— Ce spectacol! comentă Nataşa.

Carul se opri în faţa unui palat de pe bulevard. Akhenaton intră solemn în clădire.

— Unde se duce? Mulţimea pare să se aştepte la ceva.

— S-a oprit la palatul reginei. Este un ritual zilnic, regele merge să se unească cu soţia sa.

— Simbolic? întrebă Pellegrino.

— Nu, de ce?

70

Dom Alberto examină Chivotul din toate unghiurile.

Pentru moment, îl pusese pe o masă din apartamentul imens pe care îl ocupa la ultimul etaj al unui hotel de lux din Şarm el-Şeih.

— Minunat! şopti el în timp ce-l privea pe toate părţile.

Însă preţiosul obiect suferise stricăciuni. Pe alocuri, vopseaua se dezlipise şi lemnul fusese zgâriat. Relicva biblică nu fusese făcută pentru a suporta astfel de tratamente, ar fi trebuit să fie transportată la casa lui din Italia şi păstrată într-un seif. Dar cum s-o scoată din Egipt fără să fie prins? Vorbi despre asta cu Joaquin.

— Aş putea s-o iau cu mine şi să merg pe traseele contrabandei cu droguri. Cunosc canalele, trebuie doar să plăteşti preţul.

Carvalho acceptă. În mâinile lui Joaquin, Chivotul va ajunge la Roma în stare bună. Apoi examină hârtia acoperită cu hieroglife pe care Arnaud o găsise în buzunarul lui Gregory Parker.

Şi asta ce-o mai fi? se întrebă el.

Cineva notase „sinteză”, cu un stilou. Poate de aceea Gregory vizitase de mai multe ori un institut din Cairo. Meciul e atât de strâns, se gândi Carvalho, încât niciun detaliu nu trebuie trecut cu vederea. Prin urmare, se hotărî să consulte un specialist. Luă telefonul şi sună un prieten de la universitate care se oferi să-l contacteze pe un egiptolog de la Departamentul de Antichităţi Egiptene.

— În niciun caz! Aş dori pe cineva care să ştie să-şi ţină limba.

— Atunci, îl rog pe profesorul Tadeusz Marian, e polonez. El întotdeauna are nevoie de bani.

7
1

Carvalho reuşi – plătind gras – să-l invite pe profesorul Marian la Şarm el-Şeih. Trimise după el pe unul dintre şoferii săi brazilieni.

Odată ajuns acolo, oaspetele se chinui îngrozitor să coboare din maşină. Călătoria îl epuizase. Tadeusz Marian era un bărbat în vârstă, cu un aer mai degrabă morocănos. Se sprijinea într-un baston pentru a merge.

— Vă mulţumesc că aţi acceptat să veniţi, domnule profesor! Sunt părintele Carvalho. Urmaţi-mă, textul pe care am să vă rog să-l descifraţi se află în apartamentul meu.

Profesorul răspunse fără să zâmbească:

— Mă duc întâi să trag un pui de somn, ne vedem pe urmă.

Se duse la recepţie, unde i se dădu cheia camerei.

Dom Alberto se uita la el şi nu-i venea să creadă, nu-i plăcea aroganţa acestui om.

Două ore mai târziu, profesorul bătu la uşă.

— A, domnule profesor, sper că v-aţi odihnit.

— Nu mai am vârsta călătoriilor, mormăi el.

— Să nu exagerăm, Cairo nu este chiar atât de departe de Şarm el-Şeih!

Profesorul aruncă o privire în jur.

— Aerul condiţionat este prea puternic. Nu pot lucra în frigul ăsta.

Era prea mult pentru Carvalho.

— Tadeusz, vrei bani?

Profesorul fu surprins să i se vorbească cu atâta familiaritate.

— Da, dar...

Carvalho îi arătă un plic doldora de dolari.

— Bun, atunci treci la treabă fără să mai faci atâtea nazuri şi bagă în buzunar dolarii. În caz contrar, te întorci la Cairo pe jos!

Profesorul îşi schimbă imediat comportamentul.

— Ce... ce text trebuie să traduc? întrebă el, intimidat de această brutalitate neaşteptată.

Dom Alberto aruncă hârtia pe masă în faţa lui. Tadeusz Marian o studie o clipă.

— Este un text din timpul dinastiei a XVIII-a, nu-i aşa?

Carvalho nu ştia nimic despre dinastiile egiptene, dar îşi spuse că, dacă Gregory Parker făcuse mai multe călătorii la Cairo pentru a recupera această scriere, înseamnă că era importantă.

— Tu trebuie să-mi spui.

— Înţeleg.

Tadeusz Marian se încruntă.

— Ceea ce am citit este. neobişnuit. Îmi dai un creion şi hârtie, te rog?

Dom Alberto i le aduse.

Bătrânul profesor începu să reconstituie textul, cuvânt cu cuvânt. Apoi se întrerupse şi se uită neîncrezător la Carvalho.

— E o glumă?

— De ce spui asta? mârâi Carvalho.

— Pentru că nu are sens! zise indignat Tadeusz Marian.

— Tradu tot textul.

— Întâi banii, răspunse celălalt, precaut.

Carvalho îi întinse plicul.

— Ei?

— E o scrisoare. Sau mai degrabă o mărturisire, scrisă de însuşi faraonul Akhenaton.

— Citeşte-mi-o!

Câteva minute mai târziu, nemişcat, Carvalho îl asculta pe profesorul Marian repetând:

— Acest text este o farsă, nu-i aşa?

După câte se părea, era o bombă cu ceas. Dacă Parker plecase în Egipt, se gândi el, ar putea fi doar pentru a găsi originalul. Desigur, fusese o nouă stratagemă, ca şi în cazul fotografiilor false, pentru a-i zădărnici planurile. Se uită la ceas. La ora aia, Arnaud scăpase deja de Parker.

De data asta, îşi spuse, am reacţionat prea repede, ar fi trebuit să-l silesc să vorbească înainte de a-l executa. Mi-a mai rămas o singură sursă: să-l interoghez pe egiptologul pe care l-a consultat la Cairo.

— Ţi-am pus o întrebare, insistă Tadeusz, redevenind nesuferit.

— Joaquin! Du-l înapoi la staţia de autobuz pe amărâtul asta, mi-a ajuns.

7
1

Pe parcursul zilei, Luigi Battista le arătă Nataşei şi lui Pellegrino alte aspecte ale vieţii de zi cu zi a egiptenilor din mândra capitală a lui Akhenaton. Văzură bărci care descărcau încărcături grele în port, uneori chiar mirodenii care soseau din îndepărtata Somalie; îl văzură pe rege făcând dreptate, aşezat pe tron, într-una dintre curţile palatului, inundate de lumina sacră a soarelui. Îi observară pe el şi pe regină, alături de copiii lor, mâncând pui fript sau îmbrăcându-se în haine de ceremonie[1].

Momentul cel mai solemn a fost când suveranii, urmaţi de copiii lor, au intrat în marele templu al lui Aton, ridicat în centrul oraşului.

— Era cel mai mare lăcaş de cult construit în Egipt, explică Luigi.

La fel ca în cazul templului lui Aton din Karnak, mai multe curţi se înlănţuiau una după alta, separate prin stâlpi. Procesiunea se opri în cele din urmă într-o incintă unde erau ridicate patru statui uriaşe ale faraonului şi ale reginei sale.

— Se văd de peste tot! spuse Nataşa.

— Chiar aşa, confirmă Luigi. Cultul personalităţii era o componentă inseparabilă a noii religii a lui Aton. Pe lângă Akhenaton şi Nefertiti, Stalin şi Mao erau nişte amatori!

Cei doi suverani îşi oferiră jertfele lui Aton, doi porumbei sugrumaţi de curând. Apoi faraonul îşi întinse solemn braţele, imitat de Nefertiti.

— Ce fac?

— Se închină zeului Soare.

7
2

Pellegrino începu să citească pe buze cuvintele rostite de faraoni.

Luigi închise ochii şi traduse aproape instantaneu:

„ O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăieşti dintru începuturi,

Eşti frumos, mare, strălucitor.

Razele tale îmbrăţişează pământul până la capătul lumii,

Tu care eşti Rege şi ne stăpâneşti pe deplin. ”

Nataşa şi Pellegrino se uitară unul la altul. Era acelaşi text pe care îl găsiseră gravat pe tablele Chivotului Legământului. Nataşa dori să se asigure.

— Aceste cuvinte sunt imnul lui Aton?

— Bună observaţie, răspunse Luigi. Se spune că însuşi faraonul l-ar fi compus. E un fel de Pater Noster al noii religii. Ştiaţi că în Psalmul 104 din Biblie sunt nişte cuvinte aproape identice?

— Nu ştiam, răspunse Pellegrino, pe jumătate surprins de ceea ce descoperise cronovizorul la Ierusalim.

— Asemănările sunt foarte ciudate, adăugă Luigi, de parcă psalmistul evreu ar fi fost inspirat, nu se ştie cum, de religia lui Aton în compunerea rugăciunii. Asta v-ar putea părea şocant, părinte Ernetti...

— Oh, zise Pellegrino, făcând pe fatalistul, nimic nu mă mai surprinde!

Când ceremonia se încheie, regele şi regina traversară un pod acoperit care le permise să traverseze drumul principal. Se opriră la un balcon. Mulţimea de dedesubt îi aclama.

— Se spune că în fiecare zi, comentă Luigi, cuplul regal apărea la

acest balcon, care se numea „balconul apariţiei”.

— Se pare că erau foarte populari în rândul oamenilor, remarcă Pellegrino.

— Nu uitaţi, adăugă Luigi maliţios, că deseori îşi încheiau apariţiile aruncând pumni de monede de aur în mulţime!

Nataşa îşi turnă o ceaşcă de ceai.

— Cine este adevăratul zeu, Aton sau faraonul?

— Ambii. Teocraţia lui Akhenaton a dus la o adoraţie absolut delirantă a familiei regale.

Un gardian bătu la uşă. Un apel urgent de la Tel Aviv pentru Nataşa.

— Trebuie să fie Zvi! exclamă Nataşa. Mă duc să răspund!

Şi ieşi.

— Cine este acest Zvi? îl întrebă Luigi pe Pellegrino. Soţul ei?

— Nu chiar, mai degrabă cineva cu care lucrează.

Răspunsul laconic al părintelui Ernetti îl făcu pe Luigi să creadă că atinsese anumite aspecte secrete ale misiunii lor. Nu insistă. După câteva minute, Nataşa apăru în cadrul uşii şi-i făcu semn lui Pellegrino să vină lângă ea. Vorbeau în şoaptă.

— Trebuie să mă întorc la Tel Aviv, părinte. L-au găsit pe Gregory Parker.

— Este o veste destul de bună, nu-i aşa?

Nataşa se îndoia.

— Are să ne spună ceva grav.

1. Toate aceste scene ale vieţii cotidiene sunt vizibile pe un perete al actualului muzeu din Luxor.

7
2

Deşi Papa loan-Paul al Il-lea avea un fizic de luptător, în adâncul sufletului era pesimist şi fragil. Era o modalitate de a fugi de soartă? Cu siguranţă că nu, deoarece Sfântul Părinte nu era superstiţios. Superstiţia, spunea el, este o rămăşiţă a idolatriei. Credem în mod eronat că Îl putem influenţa pe Dumnezeu, dar Dumnezeu este liber. Libertatea Lui este cea care ne sperie şi, uneori, ne salvează. Nu, Karol Wojtyla se aştepta întotdeauna la ce era mai rău întrucât observase că, din punct de vedere statistic, se întâmpla des!

Spre deosebire de secretarul său de stat, nu credea că Dom Alberto Carvalho fusese învins definitiv. Ţinea în mâinile sale un secret formidabil. Strategii de la Vatican greşiseră crezând că şmecheria fotografiilor retuşate ar fi suficientă pentru a-l determina să renunţe. Carvalho va găsi altceva, dar ce?

Răspunsul la întrebare veni câteva minute mai târziu, când cardinalul Cipriano bătu la uşă. Părea jenat.

— Sfinte Părinte, un bărbat a adus un mesaj personal pentru dumneavoastră. Cred că este un trimis al lui Carvalho.

Pe Ioan-Paul al II-lea îl străbătu un fior.

— Să iau plicul sau să-l trimit înapoi?

— Nu scapi de necazuri închizându-le uşa, răspunse Papa. Adu-mi plicul.

În aşteptarea întoarcerii secretarului de stat, Papa începu să tremure, ca în timpul crizelor de angoasă care îl făcuseră să sufere atât de mult în adolescenţă. Câteva minute mai târziu,

7
3

Cipriano îi întinse plicul. Întrebă dacă ar trebui să plece.

— Nu, rămâi, Cipriano. Plecarea ta nu va schimba nimic din ceea ce urmează să se întâmple.

Era un plic mare, identic cu cele anterioare trimise de Carvalho. Înăuntru se afla doar o fotografie, însă cât se poate de explicită.

Carvalho ţinea într-o mână ziarul La Stampa, apărut cu o zi înainte, pentru a confirma data.

Cealaltă mână se sprijinea pe Chivotul Legământului.

7
3

Încă de la începutul dimineţii, generalul Swaggart era furios. Aflase şi el, de la informatorul său din Vatican, că Dom Alberto Carvalho era acum în posesia Chivotului. Papa, i s-a spus, fusese devastat. Iar Yoel nu răspundea la telefon!

De câteva ore, generalul suna la Institutul Sfântului Templu, dar nimeni nu ridica receptorul. Era ceva neobişnuit. Doar Ierusalimul nu se transformase brusc în deşert african, existau telefoane!

Părea, totuşi, că de data asta situaţia îi scapă de sub control. Îşi resimţea infirmitatea cu atât mai insuportabilă. Cum să stai imobil într-un scaun cu rotile atunci când totul dă impresia că se spulberă? Se mişca înainte şi înapoi împingând căruciorul când la dreapta, când la stânga, de parcă aceste deplasări minuscule i-ar fi putut calma nervozitatea.

— Domnule general, îi spuse secretarul său, aveţi un apel de la Ierusalim.

— Dă-mi telefonul şi poţi pleca.

— În sfârşit! Yoel, telefonul tău sună în gol de ore întregi. Unde ai fost?

— Eram în regiunea Sinai, nu puteam să vă sun. Situaţia este gravă, domnule general.

— Ce se întâmplă?

— I-am pierdut urma lui Gregory Parker.

— Ce vrei să spui cu „pierdut”? spuse Swaggart furios.

7
4

— Evaporat în natură. L-am căutat peste tot, chiar şi într-o parte a deşertului.

— Dă-mi detalii, Yoel. Cum s-a întâmplat?

— L-am supravegheat discret. Când s-a întors a doua oară de la Cairo, Parker s-a întâlnit cu un ţăran într-un chibuţ de lângă Beer Şeva. L-am interogat pe ţăran, dar n-a vrut să ne spună nimic. Cred că a ascuns Chivotul la acest om în timpul călătoriilor sale în Egipt. De atunci a dispărut. De aceea vă sun abia acum, domnule general.

Lui Swaggart îi era frică să înţeleagă prea bine şi prea mult. Deveni concis, de parcă ar fi vorbit cu un subordonat, nu cu asociatul lui.

— Îţi voi spune eu ce s-a întâmplat. A fost răpit de oamenii lui Carvalho şi probabil că acum este mort. Pentru că Papa a primit o nouă fotografie a episcopului, pozând lângă Chivotul Legământului.

Yoel era uluit.

— De data asta, Yoel, ai fost sub orice critică!

— Aşa e.

Ce să zic, admite, se gândi generalul. De parcă asta ar putea schimba ceva. Doar dacă...

— Mai avem o resursă: egiptologul, pe Gunther Kircher. Dacă Parker s-a dus să- l vadă din nou la Cairo, înseamnă că Kircher a găsit ceva. Poate e vorba de celălalt fragment de tăbliţă pe care îl căutăm. Avem nevoie de el, Yoel, doar aşa vom dispune de un argument solid împotriva lui Carvalho.

— O să-l găsesc.

— Contactează-l. Vei merge cu unul dintre oamenii mei.

— Cu cine, domnule general?

— Un texan, un profesionist. Ţi-l trimit cu primul avion.

Lui Yoel nu-i pica bine, dar generalul avea dreptate, situaţia devenea foarte periculoasă.

7
4

Treaba lui Zvi Eizer la Mossad era să afle şi să acţioneze. În timp ce o aştepta pe Nataşa pe aeroportul din Tel Aviv, rezumă situaţia în felul său.

Unu: Papa a greşit total. Având în vedere situaţia, ar fi fost necesar să scape de Carvalho. Un agent al Mossad-ului s-ar fi ocupat cu blândeţe de asta, serviciul era obişnuit cu astfel de misiuni. Însă Papa refuzase, chiar îl chemase pe prim- ministrul Menahem Begin, pentru a-şi da cuvântul că nu va încerca nimic. Begin a acceptat, dar nu era stilul lui. Rezultatul: cu o zi înainte, cardinalul Cipriano îl sunase, panicat, să-i spună că Alberto Carvalho era acum în posesia Chivotului. Frumos rezultat!

Doi: o patrulă israeliană îl găsise pe Gregory Parker pe jumătate mort în deşert. Zvi ştia de la Nataşa că englezul intrase în contact cu Carvalho şi acoliţii săi. Evident, relaţia lor se deteriorase. Ar putea Parker să le ofere informaţii pentru a remedia situaţia? Deocamdată, prizonierul refuza să vorbească.

Trei: explorarea trecutului cu ajutorul cronovizorului se încheiase, potrivit Nataşei, cu un „schimb între Yahvé şi Aton” sub domnia lui David, care putea să-i supere pe credincioşi, evrei şi creştini deopotrivă. Acesta este motivul pentru care Papa dăduse ordin să se continue ancheta în Egipt. Voia să afle mai multe despre faraonul Akhenaton şi, dacă era posibil, să demonstreze că revoluţia sa teologică a fost doar o ispită. Zvi îşi dădu ochii peste cap. Pe lângă faptul că a fost naiv cu Carvalho, Papa mai credea în Moş Crăciun?

— Zvi, sunt în spatele tău!

7
5

— Ah, bună, Nataşa. Mă gândeam la toată tărăşenia asta şi nici măcar nu te-am auzit venind.

— Spune-mi despre Parker. Unde e?

— L-am transferat la închisoarea din Abu Kabir, într-o celulă izolată. Este de acord să coopereze, dar numai în prezenţa ta. Crede că doar tu poţi să-l înţelegi.

Nataşa ridică din umeri.

— Să-i facem jocul, Zvi, s-ar putea să ştie ceva util.

Şeful Mossad-ului se urcă la volan şi porniră în trombă spre Tel Aviv.

— L-ai lăsat pe prietenul tău în faţa cronovizorului?

— Da, lucrează la începuturile domniei lui Akhenaton. Până acum, nu am aflat nimic decisiv. Spune-mi, cum ai pus mâna pe Parker?

— Din întâmplare, în deşertul Sinai. O patrulă Ţahal l-a găsit într-o stare destul de proastă. Din momentul închiderii Puţului lui Warren, soldaţii aveau descrierea lui şi s-au grăbit să-l identifice.

— Nu avea nimic asupra sa?

— Doar cămaşa de pe el. Şi mai am o veste proastă. Cardinalul Cipriano m-a sunat de la Vatican: Papa a primit o fotografie cu Carvalho ţinând mâna pe Chivotul Legământului.

Nataşa scăpă o înjurătură care îl şocă pe Zvi Eizer. Apoi adăugă:

— Minunat mod de a începe ziua, Zvi. Nimic altceva?

— Nu. Welcome home, dear! [1]

— Ajungem, spuse responsabilul de la Mossad. Dă-mi actele.

După câteva formalităţi la postul de control, o rugă pe Nataşa să aştepte într-o cameră închisă.

Când Gregory intră, îi fu greu să-l recunoască pe englezul şarmant cu care se întâlnise la muzeu. El îi ghici surpriza pe chip.

— Am o barbă de patru zile, doamnă. Nici măcar nu am putut să fac un duş!

— Problemă de securitate, spuse Zvi.

— Oh, nu am de gând să mă sinucid, m-am apropiat destul de mult de moarte în deşert. Sincer, nu mi-a plăcut.

Nataşei îi venea să-i ardă o palmă şi să-i şteargă zâmbetul ăla seducător de pe chip. Imbecilul ăsta îi pusese pe toţi într-o situaţie de nesuportat, dar simţea că mai are de jucat o carte.

— Domnule Parker, nu mi-aţi ascultat sfatul, v-aţi dus să căutaţi sub Muntele Templului şi aţi pus în mişcare o maşinărie infernală. Sunteţi conştient de asta?

Gregory lăsă privirea în jos ca un adolescent.

— Nu mi-am imaginat niciodată că voi face o asemenea descoperire, doamnă. Cine şi-ar fi imaginat? Am vrut doar să onorez memoria unchiului meu şi să termin ceea ce a început.

Decise să-şi pună pionii la bătaie.

— De ce i-aţi arătat fotografiile lui Dom Alberto Carvalho?

— Ştiam c-o să plătească scump pentru ele, aveam nevoie de bani ca să organizez o expediţie. L-am luat drept un colecţionar de curiozităţi arheologice, dar mi-am dat seama repede că era nebun.

— Vă înşelaţi, domnule Parker, Carvalho nu e nebun.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Gregory surprins.

— Drumurile noastre s-au intersectat acum câţiva ani. Carvalho este un megaloman care suferă de iluzii de grandoare. Şi paranoic, cu siguranţă. Dar nebun, nu. Ştie ce face şi face ce spune.

— Planurile lui mi s-au părut atât de periculoase, continuă Gregory, încât am regretat foarte repede că i-am dat pozele.

— Cât priveşte fotografiile, răspunse Nataşa, serviciile secrete ale Papei au găsit o soluţie. Ceea ce complică totul acum este că episcopul Carvalho deţine Chivotul.

Gregory avu o mişcare de surpriză. Zvi, care asculta fără să spună nimic, decise să intervină:

— Domnule Parker, cum aţi intrat în posesia Chivotului?

În mod spontan, Nataşa şi Zvi îşi împărţiseră rolurile. El era dur şi tăios, în timp ce ea era mai înţelegătoare. Era nevoie măcar de atât pentru a-l pune la punct pe acest englez arogant.

— Sunt foarte conştient, domnule, că am declanşat fără să vreau o catastrofă...

— Răspundeţi la întrebarea mea!

— Când m-am întors la cub pentru a mai face o serie de fotografii, ştiam că armata israeliană va sigila subteranul. Aşa că am luat Chivotul; era acum sau niciodată.

— Si v-aţi dus să i-l vindeţi lui Carvalho? exclamă Zvi, consternat.

— Nu, se apără Gregory. Când am înţeles cine este Carvalho, am bătut în retragere. Complicii mei nu au fost de acord şi m-au ameninţat cu o armă. Unul dintre ei i-a dat Chivotul lui Carvalho; apoi m-a abandonat în deşert.

— Domnule Parker, reluă Nataşa, cunoaşteţi destulă arheologie pentru a înţelege de ce este periculos Chivotul.

— Din cauza a ceea ce conţine?

— Nu numai. Chivotul este făcut din lemn. Prin urmare, poate fi datat cu carbon 14 şi autentificat. Asta îi va permite lui Carvalho să-şi valideze povestea şi fotografiile.

Gregory oftă din rărunchi în timp ce îşi îngropa faţa în mâini. Plângea.

— Când vă spun că totul s-a întors împotriva mea!

Nataşa aruncă o privire spre Zvi. Tânărul ceda nervos? Gregory îşi şterse lacrimile şi ridică privirea.

— Doamnă. am o soluţie pentru dumneavoastră.

Parker se uită atent la Zvi Eizer, care lua notiţe.

— Aş vrea să vorbesc despre asta doar cu dumneavoastră, faţă în faţă.

— Zvi? întrebă Nataşa.

Gregory îşi dădu seama că Nataşa şi agentul Mossad se cunoşteau.

— Avantajul la vârsta mea este că nu mai ai prea multe orgolii, îi scăpă lui Zvi, când se ridică de pe scaun. Dacă discuţia între patru ochi ne poate permite să avansăm, foarte bine. Dar înainte de asta...

Îl legă pe Parker de un picior al mesei.

— Pentru siguranţa ta, Nataşa. Şi stai la un metru distanţă, te rog.

1. „Bine ai venit acasă, draga mea!” (engleză, în original) (n.r.).

7
5

Un apel telefonic de la cardinalul Cipriano îl informă pe părintele Ernetti că Alberto Carvalho era în posesia Chivotului Legământului.

— Un necaz nu vine niciodată singur!

— Un motiv bun să grăbiţi ancheta, părinte, pentru că timpul se scurge.

Pellegrino i se alătură lui Luigi Battista, căzut pe gânduri.

— Pot să vă vorbesc deschis, părinte?

Nici cu neliniştile nu stăm mai bine, se gândi preotul.

— Vă ascult, Luigi.

— Nu sunt prost, văd că scopul acestui laborator nu este doar informaţia istorică. Acum doamna Yadin-Drori s-a întors urgent în Israel şi dumneavoastră înşivă păreţi foarte îngrijorat. Ce se întâmplă? Şi ce rol joc eu în toată povestea asta?

Pellegrino îl atinse pe braţ cu afecţiune.

— Luigi, sunt obligat să păstrez secretul. Îţi voi spune mai multe cât de repede voi putea. Deocamdată, avem încă nevoie de ajutorul tău.

Battista era din ce în ce mai intrigat, dar aventura i se părea incitantă şi voia să meargă mai departe.

— Ce mai vreţi să aflaţi?

— Cum s-a încheiat domnia lui Akhenaton?

7
6

— Ca să spun adevărul, nimeni nu ştie. Cronicile sunt foarte confuze, iar egiptologii formulează cele mai improbabile ipoteze. Cert este că perioada a fost haotică.

— Hai să vedem. Ce dată sugerezi?

— Încercaţi anul 1338 î.e.n., acesta este momentul în care situaţia se deteriorează.

Primele imagini au arătat un oraş aproape gol, măturat de vântul deşertului. Gunoiul zăcea pe străzi. Pellegrino şi Luigi descoperiră urmele unei distrugeri.

— Ce s-a întâmplat aici? Se pare că toată lumea a dispărut.

— Nu toată lumea. E o adunare în stânga ecranului, observă Luigi.

Erau vreo sută de oameni, iar în faţa lor un preot părea să ţină un discurs. Pellegrino obţinu un plan general.

— Preoţii vechii religii rezistă. Puteţi să vă apropiaţi, părinte, ca să citim pe buze?

Nu fără dificultate, părintele Ernetti repeta cuvintele pe care reuşise să le înţeleagă, în egipteana veche. Luigi traducea.

— Spune că faraonul a adus nenorocire pe pământ, că zeii s-au îndepărtat de Egipt.

— De ce această întorsătură? se întrebă Pellegrino.

— Noua religie este foarte prost asimilată de oameni. Preoţii au semănat dezordine, iar armatele duşmane, hitiţii, de exemplu, se adună la graniţe.

Mulţimea începu să se împrăştie. Sosiţi din mai multe părţi în grupuri mici, soldaţi înarmaţi cu bâte îi împrăştiau pe nemulţumiţi. Cei care se împotriveau erau fie bătuţi, fie târâţi la închisoare.

— Dacă aşa se petreceau lucrurile în capitală, adăugă Luigi, imaginaţi-vă dezordinea din celelalte oraşe, din Teba sau Memphis. Şi încă nu s-a întâmplat ce era mai rău.

— Mai rău? Ce vrei să spui?

— Cea mai teribilă ciumă din lumea antică!

7
6

În închisoarea din Abu Kabir, Nataşa era acum singură cu Gregory.

— Vă ascult, domnule Parker.

— O întrebare, înainte de asta. Lucraţi pentru Mossad?

Nataşa se crispă.

— Sunt curator la Muzeul Israelului, dar dacă ţara mă cheamă, nu dau înapoi. Iar aventura dumneavoastră sub Muntele Templului a făcut multe pagube, domnule Parker.

— Singurul meu gând este să-mi repar greşelile, spuse Gregory.

— Atunci să nu mai pierdem timpul, se enervă Nataşa.

— Când am explorat subteranul la prima mea vizită, am avut senzaţia că mă urmăreşte cineva. Şi-a făcut simţită prezenţa la scurt timp după aceea, era vorba de un membru al Institutului Sfântului Templu.

Nataşa închise ochii cu un oftat.

— Oh, nu, nu ei din nou!

— Îi cunoaşteţi?

— Toată lumea îi cunoaşte. Nu sunt numeroşi, dar fac mult zgomot. Vor să construiască un al treilea templu în Ierusalim.

— Au făcut echipă cu un grup de creaţionişti americani, îi spuse Gregory.

7
7

Îi povesti călătoria sa la Dallas, întâlnirea cu generalul Swaggart şi expediţia sa la Cairo. Îi mărturisi şi despre tăbliţa care conţinea confesiunea lui Akhenaton.

Nataşa era din ce în ce mai interesată.

— Gunther Kircher, egiptologul cu care am vorbit, crede că a elucidat misterul acestor rânduri ale faraonului. A reuşit să le transcrie verificându-le cu alte texte.

— Unde este această transcriere?

— În mâinile lui Carvalho, din păcate. Gunther mi-a dat o copie pe care au găsit- o când m-au percheziţionat.

Nataşei îi veni din nou să-l pălmuiască, de tăntălău ce era, dar se abţinu.

— Ce spune acest text, domnule Parker?

— Ceva uimitor. Cu puţin timp înainte de a muri, faraonul i-a mărturisit marelui său vizir că adorarea zeului Aton era...

Restul propoziţiei se pierdu într-o şoaptă, de parcă ar fi fost un secret de stat:

— .o stratagemă politică.

— Ce?

Nataşei nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Recunoaşte că a folosit noua religie pentru a-şi elibera ţara de sub dominaţia preoţilor care deveniseră stat în stat. Cultul lui Aton nu a fost rezultatul revelaţiei divine, aşa cum îi făcea pe oameni să creadă, ci o manevră deliberată împotriva preoţilor. Akhenaton n-a fost un vizionar, ci un manipulator.

— Îmi vine greu să admit acest lucru, obiectă Nataşa, faraonul n-a mers atât de departe.

— Gunther mi-a tradus această scriere cuvânt cu cuvânt, doamnă. Cu noul său zeu şi noua sa capitală, faraonul a monopolizat toate puterile, ceea ce i-a permis să guverneze ca monarh absolut timp de cincisprezece ani.

— Atunci de ce a lăsat în scris această mărturisire?

— Pentru că simţea că moare. Îşi dădea seama că iniţiativa lui îi cufundase ţara în haos, dar nu mai avea puterea fizică să redreseze situaţia. Aşa că i-a dezvăluit stratagema marelui său vizir, care i-a fost complet devotat. A vrut, astfel, să-şi ajute succesorul să restabilească liniştea iniţiind întoarcerea la vechea religie. Totul este dezvăluit în această celebră tăbliţă.

Papa voia un miracol, se gândi Nataşa, iată unul. Probabil că Dumnezeu nu are nimic de-a face cu asta, dar trebuie să recunoaştem că vestea pică la timp.

— Unde este primul fragment, cel dat de Yoel Cohen?

— I l-am lăsat lui Gunther Kircher ca să găsească mai uşor piesa lipsă.

— Avem nevoie de ambele fragmente! se aprinse Nataşa. Altfel nimeni nu ne va crede, vor spune că noi am inventat această pseudo-mărturisire a lui Akhenaton. Egiptologul dumneavoastră ştie unde este cea de-a doua bucată?

— Presupune că este în depozitele Muzeului din Cairo.

— Atunci trebuie să ne grăbim.

Bătu în uşă. Paznicul o întrebă din ochi ce anume voia.

— Spune-i lui Zvi Eizer să vină.

Odată ce Zvi a fost pus la curent, fata i-a propus să meargă împreună la Cairo.

— Dacă reconstruim tableta, vom avea o armă decisivă împotriva lui Carvalho. Mărturisirea lui Akhenaton va dovedi că noua sa religie a fost doar o manevră politică.

— Cu condiţia să puneţi mâna pe fragment înaintea lui Carvalho, obiectă Zvi.

— Deocamdată, spuse Gregory, are doar transcrierea pe care

mi-a furat-o. Nu ştie că sunt două fragmente de tăbliţă, dar va afla asta dacă-l determină pe Kircher să vorbească.

— Atunci trebuie să-l suni pe egiptolog şi să-i spui să fie atent.

— O să am grijă de asta, zise Gregory. Are încredere în mine, ne va ajuta.

Nataşa fu surprinsă de acest „ne va ajuta”. Schimbă o privire cu Zvi.

— Mă tem că rolul dumneavoastră se termină aici, domnule Parker.

— Aceasta este şi părerea mea, adăugă Zvi.

Gregory o imploră din priviri pe Nataşa.

— Vă rog, ajutaţi-mă, doamnă. Trebuie să mă răzbun pe Carvalho şi pe nenorocitul ăla de Arnaud. Am să vă fiu de folos. Lăsaţi-mă să vă însoţesc!

Părea sincer şi avea privirea cuiva gata să facă orice pentru a-şi repara greşelile. La fel ca întotdeauna, Nataşa avu încredere în intuiţia sa şi decise să-l convingă şi pe Zvi.

— Părintele Ernetti este la Roma şi ar fi bine să mă însoţească cineva. Nu putem implica un alt agent în caz, din motive evidente de discreţie. Dar tu decizi.

Agentul Mossad-ului se uită scrutător la Gregory.

— Chiar ai certitudinea că putem avea încredere în el?

— Cred că da.

— Foarte bine, spuse Zvi. Voi da ordine.

— Spune-mi de unde pot suna, adăugă Nataşa, trebuie să-l pun la curent pe părintele Ernetti cu ultimele noutăţi. Apoi vom pleca la Cairo.

7
7

O gardă elveţiană veni să-l vadă pe Pellegrino în laborator.

— Un apel din Israel, părinte.

Era Nataşa.

— Bună ziua, părinte. Luigi este cu dumneavoastră?

— Nu, a rămas în laborator.

— Chemaţi-l şi pe el, am noutăţi şi informaţii importante care ne pot ajuta. Vom avea nevoie de abilităţile lui.

Când Luigi intră în cabină, Pellegrino rugă garda elveţiană să se îndepărteze şi puse receptorul pe masă.

— Nataşa, am pus telefonul pe difuzor. Luigi este lângă mine. Te ascultăm.

— Luigi, a spus Nataşa, am decis să vă punem la curent, pentru că situaţia s-a schimbat. Tot ceea ce urmează să vă dezvălui este strict confidenţial.

— Te poţi baza pe mine, spuse Luigi, din ce în ce mai intrigat.

Fata îi spuse întreaga poveste metodic, reducând-o la esenţial, până la detaliile finale.

— Iată unde ne aflăm. Acum trebuie să acţionăm. Mâine, plec în Egipt cu Gregory pentru a recupera primul fragment al tabletei şi a încerca să-l găsesc pe al doilea. Trebuie să ne grăbim, Carvalho va avea cu siguranţă aceeaşi idee ca şi noi.

7
8

— Şi noi, zise părintele Ernetti, cu ce te putem ajuta?

— Cred că ar trebui să folosiţi cronovizorul pentru a veni cu un plan B. Dacă Alberto Carvalho ajunge înaintea noastră, toate eforturile vor fi în van. Va distruge tableta şi nu vom mai avea cu ce să-i ţinem piept.

— Ai dreptate, avem nevoie de un plan B. Vom explora toate aspectele trecutului lui Akhenaton pentru a găsi alte dovezi ale manipulării pe care a practicat-o.

— Vom fi mai puternici. Şi în cele din urmă vom găsi o modalitate de a-l învinge pe Carvalho.

— Ca acum şaisprezece ani, Nataşa!

Avură un râs complice.

Cu toate acestea, Ernetti nu se simţea prea liniştit s-o vadă plecând în Egipt cu Gregory Parker.

— Ai grijă, Nataşa, să nu te încrezi în nimeni şi mai ales în acel hoţ de englez.

— Voi fi bine apărată, părinte, nu vă temeţi. Păstrăm legătura.

Şi închise.

Luigi fu uluit de povestea pe care tocmai o auzise.

— Într-adevăr este greu de crezut această poveste. Uneori ne putem îndoi de sănătatea mintală a lui Akhenaton, dar cum ne putem imagina că a inventat acest cult al lui Aton drept instrument de manipulare? Şi regina? Fervoarea ei părea atât de sinceră!

Părintele Ernetti se îndepărtă câţiva paşi. Era şi el tulburat. Anii de preoţie şi activitatea sa de psihiatru-exorcist îi dăduseră posibilitatea să deosebească de la prima vedere adevărata credinţă de maimuţărelile fariseilor. Luigi avea dreptate, regina, cel puţin, era animată de o credinţă autentică. Dar în ce zeu?

Pentru că acum se ivea o nouă problemă. Dacă adevăratul zeu nu s-a revelat nici în Ţara Sfântă, nici în Egipt, de unde a venit?

Luigi se uita fix la el, aşteptând o decizie.

Să le luăm pe rând, se gândi Pellegrino. Întâi, urgent e un plan B şi apoi să revenim mai în detaliu la viaţa lui Akhenaton.

— Luigi, să ne reluăm investigaţia. Vreau să ştiu când şi în ce condiţii a murit faraonul.

7
8

Noile imagini surprinse de cronovizor erau înfiorătoare: capitala lui Akhenaton ardea. Nu era un incendiu accidental, ci se ardeau casele victimelor ciumei. În anumite cartiere, locuitorii aprinseseră ruguri unde aruncau cadavrele bolnavilor. În altă parte, jefuitorii vandalizau casele. Nu mai exista autoritatea care menţinea ordinea, întregul oraş părea cuprins de haos.

— Uite, spuse Luigi, au scos vechii idoli.

Nu toţi fuseseră distruşi, contrar a ceea ce ceruse legea faraonului. Meşterii, comercianţii, mica populaţie ţărănească îi păstraseră şi îi ascunseseră în aşteptarea unor zile mai bune. Horus cu cap de şoim, Anubis cu bot de şacal, Amon-Ra cu pălăria lungă cu pene, Toth şi ciocul lui de ibis, Bastet cu chip de pisică; fiecare căuta ajutor la zeii din trecut, în acest bestiar sacru familiar.

— Nu se mai ascund, zilele lui Akhenaton sunt numărate.

— Măcar mai trăieşte? întrebă Pellegrino.

— Să mergem la palatul regal, sugeră Luigi.

Părintele Ernetti mută imaginea la balconul palatului.

— E acolo.

Faraonul părea în agonie. Îl întinseseră pe un pat. Un preot curăţa bubele albicioase pe care le avea la axile şi la vintre, altul îi dădea să inspire fumigaţii emanate dintr-o cană în care ardeau plante de tot felul.

— Cum se vindecau de ciumă în acele vremuri, Luigi?

— Prin resemnare şi implorarea zeilor. Medicina nu putea lupta

cu o bacterie, nu avea mijloace. Unii norocoşi se bucurau de o imunitate naturală, ceilalţi cedau.

Un tânăr aflat lângă Akhenaton îşi pusese coroana dublă şi pieptarul faraonului.

— Îl poţi identifica pe băiatul ăsta? întrebă părintele Ernetti.

— M-am întrebat cine e imediat ce l-am văzut. Pe un basorelief din epocă, arheologii au descoperit doi faraoni aşezaţi pe tron. Se presupune că, atunci când nu a mai fost în stare să conducă, Akhenaton a numit un co-regent pe nume Semenkhare. Fără îndoială că acest tânăr este cel care îl veghează.

— Un favorit?

— Posibil. Sau un fiu pe care l-ar fi avut cu o concubină.

— Şi cu Nefertiti ce s-a întâmplat?

— Este unul dintre marile mistere ale istoriei. A dispărut din cronici de parcă sar fi evaporat.

— A murit de ciumă?

— Nu ştim nimic. De ani de zile, egiptologii se frământă cu privire la această dispariţie ciudată. Ar fi minunat dacă aparatul dumneavoastră ne-ar aduce în sfârşit răspunsul. Pot să vă fac o propunere?

— Desigur.

— Înaintaţi în timp cu vreo două săptămâni. În starea în care este, Akhenaton nu va mai trăi mult timp. Înmormântările sunt momente în care se reuneşte întreaga familie.

Pe baza documentaţiei pe care o adusese de la muzeu, doctorul Battista îl ajută pe Ernetti să găsească ziua exactă a morţii lui Akhenaton. Ştiind anul şi luna, cercetau trecutul, căutând ziua potrivită.

O nouă imagine apăru pe ecranul cronovizorului: cadavrul faraonului cu faţa întoarsă spre oraşul în flăcări. Akenaton, întins pe un pat, era înconjurat de preoţi.

— Trupul faraonului a fost scos pe balcon, comentă Luigi. Din cauza mirosului şi a fricii de contaminare. Aceşti preoţi sunt preoţi-îmbălsămători.

— Deci o să-l mumifice, spuse părintele Ernetti. Cât timp durează?

— Cam patruzeci de zile.

— Să mergem direct la înmormântare, a sugerat Pellegrino. Asta ne interesează.

Cu ajutorul cronovizorului, s-au deplasat o lună şi jumătate mai târziu, când sarcofagul regelui era urcat pe un car tras de boi.

— Presupun că-l vor transporta pe faraon într-o necropolă. Ştiţi unde e?

Luigi părea să aibă mintea în altă parte.

— Oh, nu foarte departe, la vreo cinci km de oraş. Dar...

Ceva îl nedumerea pe curator.

— E vreo problemă, doctore?

— Nimic. Să-i urmăm.

Procesiunea, precedată de o cohortă de bocitoare, se îndrepta solemn către necropola regală. Carul care transporta sarcofagul era urmat de familia regală, de numeroasele sale soţii şi de nobilii apropiaţi regelui.

— Îl văd pe Semenkhare, noul faraon, dar nu şi pe Nefertiti, spuse Pellegrino.

— Ceva mă îngrijorează, mormăi Luigi. Au adus jumătate din armată ca să însoţească cortegiul funerar.

Într-adevăr, convoiul era impresionant, format din sute de călăreţi, arcaşi şi infanterie.

— Şi ce dacă? Faraonul şi familia regală trebuie protejate, nu?

— Da, dar oraşul rămâne fără apărare. Părinte, aţi putea avansa cu o oră?

Pellegrino se conformă.

— Lăsaţi cortegiul, întoarceţi-vă în capitală. Am un presentiment.

Cronovizorul arăta capitala pe jumătate pustie. Observară mişcări de trupe.

— Vedeţi? jubilă Luigi. Restul armatei înconjoară palatul regelui.

— Vă gândiţi la o lovitură de stat?

— Se pare că da. Am văzut şi o maşinărie de război.

— Iată şi responsabilul pentru toate acestea, cel care a pus totul la cale. Sau mai degrabă cea...

O femeie, îmbrăcată în soldat, ţinea frâiele carului. Pellegrino făcu ochii mari.

— Nefertiti?

— Ea însăşi, confirmă Luigi. A profitat de înmormântarea regelui pentru a se întoarce cu grandoare.

Înconjurată de gărzile de corp, regina intră în palat.

— Când cortegiul se va întoarce din necropola regală, vor avea cu toţii o surpriză: regina Nefertiti a preluat puterea cu forţa!

7
9

Yoel Cohen aştepta pe aeroportul din Cairo.

— Îl veţi recunoaşte din prima, Tyler este cu siguranţă mult mai înalt decât media, îi spusese generalul Swaggart.

Avusese dreptate. În ciuda numelui său, Tyler Buchinsky era un texan pursânge, care avea aproape doi metri. Statura şi mâinile mari ar fi fost îngrijorătoare, dacă nu ar fi avut acel zâmbet permanent – adevărată reclamă la pasta de dinţi, se gândi Yoel – pe care îl afişa în toate împrejurările.

De îndată ce trecu de vamă, Yoel îi făcu semn cu mâna şi apoi rezumă situaţia, dar Tyler nu era atent, generalul îi spusese deja ce trebuia să ştie, nu-i plăceau complicaţiile. Propuse să meargă fără întârziere după Gunther Kircher. Yoel se uită la ceas, era aproape ora unsprezece.

— Nu putem aştepta până mâine-dimineaţă?

Tyler nu răspunse.

Eşuaseră. Gunther petrecuse toată seara în barurile din Cairo. Câştigase trei mii de dolari. Nu era o avere, dar însemna ceva pentru o săptămână de muncă. Informaţia meritase. Ce avea să facă cu aceşti bani? Nu era un om care să economisească. Şi pentru ce, Dumnezeule mare? Pensia modestă îi era suficientă, locuia singur. De mult timp visa să meargă în Islanda. Imaginile pe care le văzuse îl vrăjiseră şi nu semănau deloc cu Egiptul. Gheţari, frig aspru, munţi de lavă, plaje cu nisip negru, cascade şi hering marinat cu portocale la micul-dejun. Un vis!

Ieşi clătinându-se din Pub 107 şi se îndreptă spre casă, aflată la

vreo două sute de metri distanţă. Se lăsase noaptea, cartierul era aproape pustiu. Deschise uşa de la intrarea în imobil şi urcă la primul etaj...

Uşa îi fusese spartă. O deschise cu grijă.

— E cineva?

Bărbatul din faţa lui avea cel puţin doi metri înălţime. Ţinea un pistol în mână. Kircher se blestema în gând, avea cei trei mii de dolari la el. Adio, Islanda!

Cu toate acestea, intrusul nu-i ceru banii. Îl târî afară şi-l băgă cu forţa într-o maşină parcată în faţa clădirii.

— Go, Yoel! [1] strigă namila.

Maşina porni în viteză.

— Ce vreţi de la mine? întrebă Gunther speriat. Nu sunt un om bogat.

Niciun răspuns. Colosul continua să privească în spatele lui. Ceva îl îngrijora. Cu toate farurile aprinse, o altă maşină îi ajunse din urmă. Şoferul vină la dreapta. O tamponare. Maşina lui Yoel lovi un tomberon şi se răsturnă cu roţile în sus. Gunther era buimac, ceilalţi doi fără viaţă. Din cealaltă maşină ieşiră două umbre care îl traseră pe Gunther afară. Era prea mult pentru bătrânul arheolog, care îşi pierdu cunoştinţa.

Gunther Kircher îşi veni în fire pe fotoliul din sufrageria lui. În jurul său, se agitau trei bărbaţi. Cineva bătu la uşă. În mod ciudat, era îmbrăcat ca o faţă bisericească. Şi mai ciudat, i se adresă lui Kircher pe un ton binevoitor:

— Aţi putea spune mulţumesc, Herr Doktor. V-am scos dintr-o mare încurcătură.

Gunther îşi pipăi buzunarul, banii erau încă acolo.

— Nu vrem banii dumneavoastră, domnule Kircher, vrem doar să vă punem câteva întrebări. Unde este originalul mărturisirii lui Akhenaton pe care l-aţi descifrat?

Ştiu totul, se gândi Kircher. Gata cu exclusivitatea mea!

Încercă s-o facă pe prostul.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Episcopului îi pieri zâmbetul.

— Destul!

Imediat, unul dintre bodyguarzii lui îi dădu o palmă zdravănă care îl doborî la pământ. Gunther îşi duse mâna la gură. Sângera.

— Mi-aţi rupt un dinte!

— Nu eşti decât o brută, Joaquin, spuse Carvalho cu un aer de reproş. Chiar l-ai rănit.

Un altul îl prinse pe Gunther de guler şi îl aruncă la loc în fotoliu.

— Unde se afla tăbliţa asta?

— Am avut acces doar la copii, monseniore. Vă jur.

Torţionarul veni să-i mai ardă una. Carvalho îl reţinu.

— Stai, Lucca. Cu cât v-a plătit Parker, domnule Kircher?

— Trei mii de dolari

— Atâta bănet doar pentru o informaţie? Voi fi mai generos decât el, Herr Kircher, vă ofer şase mii. Este o afacere bună, nu?

Gunther se întrebă dacă nu cumva trăia un coşmar.

— Dar dacă nu veţi face ce vă spun, adăugă Carvalho, vă las în mâinile celor trei băieţi ai mei. Aţi văzut că ştiu să tragă.

Kircher îşi recunoştea câteva calităţi, dar cu siguranţă nu şi cea a

curajului. Cât despre acceptarea suferinţei prin refuzul de a vorbi, asta mergea pentru eroii din filme. El nu era un erou.

— Dacă vă spun ceea ce ştiu, mă lăsaţi în pace?

— Da, şi veţi avea şi şase mii de dolari în buzunar.

Gunther se gândi că ziua nu se terminase atât de rău până la urmă.

1. „Porneşte, Yoel!” (engleză, în original) (n.r.).

8
0

Luigi Battista jubila.

— Vă daţi seama, părinte, că vom scoate la lumină o parte necunoscută din istoria Egiptului antic? Niciunul dintre evenimentele la care am asistat nu este relatat în cronicile vremii.

Pellegrino era pierdut în gânduri.

— Mă gândeam la acel tânăr sărac, Semenkhare, pe care faraonul l-a pus pe tron. Îmi imaginez că nu va domni mult.

— Pun pariu că a fost executat imediat ce s-a întors alaiul, în acelaşi timp cu rudele lui Akhenaton.

Părintele Ernetti părea nedumerit.

— Este ceva ce nu înţeleg, Luigi. Faraonul Akhenaton a murit, iar reforma sa religioasă a fost un eşec. De ce această lovitură de stat din partea reginei Nefertiti?

— Probabil pentru a preveni orice întoarcere. Priviţi...

Regina se adresa oamenilor. Cu această ocazie, îmbrăcase haina de mare preoteasă a lui Aton.

— Predică, îi îndeamnă să-şi păstreze credinţa.

— Dar toate astea nu au sens! exclamă Pellegrino. Ştie că zeul ales de soţul ei nu era decât un truc politic, o divinitate falsă. Şi totuşi, îşi asmute adepţii în numele acestui zeu-fantomă.

— Aveţi dreptate, e greu de înţeles, recunoscu Luigi.

— Doar dacă.

— Vă gândiţi la altă ipoteză?

— Nu ştiu, Luigi, trebuie să aflu mai multe.

În zilele care au urmat, capitala reginei Nefertiti a fost păzită şi controlată cu o mână de fier. Soldaţi nenumăraţi străbăteau oraşul, ca pe vremea lui Akhenaton. Dar de data aceasta erau înarmaţi cu săbii şi suliţe, nu cu simple beţe de lemn.

— Lucrurile devin tensionate, observă Pellegrino. La fel este şi în celelalte oraşe ale ţării? Memphis, Teba?

Cronovizorul le dădu imagini cu Teba. În vechea capitală domnea agitaţia şi cohorte de soldaţi patrulau prin oraş.

— După câte se pare, conducătorii pregătesc oamenii pentru un război civil, remarcă Luigi.

— Mai rău de atât, un război religios, preciză Pellegrino.

Ici şi colo, preoţi în tunici lungi şi capete rase stârneau mulţimea expunând efigii ale vechilor zei.

— Când a murit Akhenaton, explică Luigi, marele vizir Ay şi-a ţinut promisiunea. S-a mutat la Teba şi a proclamat întoarcerea la zeii de altădată. L-a luat cu el pe Tutankhaton, tânărul fiu al lui Akhenaton. I-a devenit tutore.

— Preoţii şi-au luat revanşa...

> > >

— Cu acordul lor, Ay a pus copilul pe tron şi l-a redenumit Tutankhamon: vechiul zeu Amon l-a înlocuit pe zeul Aton. Dar bietul băiat avea doar nouă ani.

— Deci regentul Ay este la putere?

— Teoretic. Pentru că adevăratul om puternic al noului regim este generalul Horemheb, şeful armatei. O persoană foarte dură, un adevărat soldat. El este cel care va conduce lupta împotriva uzurpatoarei: fosta sa suverană, Nefertiti.

8
1

La ora zece dimineaţa, abia ajuns la Cairo, Gregory l-a sunat pe Gunther Kircher. De la primele cuvinte, a înţeles că s-a întâmplat ceva.

— Mergem direct la el, i-a spus Nataşei.

S-au suit într-un taxi care i-a dus în cartierul Zamalek.

— Crezi că Alberto Carvalho a sosit înaintea noastră?

— Ştia, mă tem, că am luat legătura cu un egiptolog. Kircher este încă în viaţă, măcar atât.

Uşa apartamentului lui Gunther, a cărui broască fusese spartă, rămăsese întredeschisă. Ameţit de la loviturile primite şi cam băut, neamţul dormise pe jos.

— Gunther, eu sunt, Gregory Parker.

— Ah, Gregory...

Kircher o privi bănuitor pe Nataşa.

— Nataşa lucrează cu mine, Gunther. Poţi avea încredere în ea.

— Cu atât mai bine. Ajută-mă să mă ridic, te rog.

Îl aşezară într-un fotoliu din sufragerie. Se ţinea de falcă. Sângera.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, au venit aseară. În primul rând, un tip înalt, cu accent american, care a încercat să mă răpească, dar ne-a lovit o

maşină. Era condusă de trei tipi care m-au adus înapoi aici. Era şi un preot, un ticălos.

Bătrânul izbucni în lacrimi.

— E în stare de şoc, spuse Nataşa, i-au rupt dintele. O să văd ce găsesc în baie.

Nu era mare lucru, doar nişte aspirină, pe care i-o dădură. Fata îi pansă rănile, în timp ce Gregory făcea o cafea tare.

— Ce au vrut?

— Tipii aia? Să le spun unde este originalul mărturisirii lui Akhenaton. Cât despre american, habar n-am.

— Cu siguranţă este cineva trimis de Swaggart, îi spuse Gregory Nataşei, ceilalţi sunt ai lui Carvalho.

— Deci ştiu despre asta? întrebă Nataşa.

— Carvalho vrea tăbliţa ca s-o distrugă, spuse Gregory, a înţeles că obiectul ăsta îi dădea peste cap toate planurile.

Încercă să-l facă pe Kircher să vorbească.

— Ce le-ai spus, Gunther?

Bătrânul nu răspunse. Gregory repetă întrebarea.

— Ai dezvăluit unde este tăbliţa? Cea a mărturisirii faraonului?

— Le-am vorbit despre depozitele muzeului din Cairo, aşa cum v-am spus şi vouă. Dar, ştii, asta e doar o presupunere.

Nataşa nu mai avea răbdare.

— Şi celălalt fragment?

— Da, adăugă Gregory, fragmentul pe care ţi l-am lăsat, Gunther?

Kircher arătă cu mâna spre un dulap.

— În cufărul meu cu amintiri.

În sufrageria lui se afla, de fapt, un dulap de sticlă în care

bătrânul păstra câteva dintre descoperirile sale. Fotografii cu expediţii, lămpi cu ulei, vase de lut şi bucata de tăbliţă.

Gregory se repezi şi o luă.

— Uite-o! Mulţumesc lui Dumnezeu!

I-o întinse Nataşei.

— Pentru a vă câştiga încrederea, doamnă.

— Aş fi cerut-o eu, dar apreciez că vine de la dumneavoastră.

Puse tăbliţa cu grijă în rucsac.

— Din fericire, spuse Gregory, Carvalho nu ştie că mărturisirea lui Akhenaton se compune din două fragmente. Va căuta originalul pentru a-l distruge şi va găsi doar celălalt fragment, în cel mai bun caz.

— Dar dacă îl distruge, spuse Nataşa, primul fragment îi va fi inutil. Deci trebuie să i-o luăm înainte.

— Să mergem la Muzeul din Cairo, hotărî Gregory, restul îl vom afla mai târziu. Şi tu vii cu noi, Gunther!

Muzeul Egiptean din Cairo se afla în Piaţa Tahrir, la vreo treizeci de minute cu taxiul. Ca să scurteze demersurile vizitei, Nataşa îl sună pe cardinalul Cipriano, care anunţă la muzeu vizita lor. Când ajunseră, curatorul le veni în întâmpinare.

— Sunt doctorul Hassan. Urmaţi-mă, depozitele sunt la subsol.

Au coborât două etaje şi au ajuns la un şir de încăperi mari în care erau depozitate o mulţime de obiecte etichetate.

— Avem în depozit un număr mare de tăbliţe din vremea lui Akhenaton. Ce căutaţi mai exact?

Kircher îi arătă textul hieroglific pe care îl alcătuise.

— Tăbliţa care ne interesează este o scriere a faraonului adresată marelui său vizir. Iată textul...

În timp ce examina transcrierea lui Kircher, doctorul Hassan tresări surprins.

— Şi dumneavoastră?

— De ce întrebaţi asta?

— Chiar în această dimineaţă, nişte domni mi-au arătat acelaşi text. Cel care mia vorbit era un episcop brazilian.

— Acest text ne aparţine, îl asigură Nataşa, iar oamenii ăia ni l-au furat.

Curatorul făcu ochii mari.

— Dar ce este atât de important în această tăbliţă?

— Ar dura prea mult ca să vă explicăm. Tableta este ruptă în două. Deţinem o jumătate şi căutăm cealaltă jumătate pentru a reconstitui originalul.

— Vă voi da acelaşi răspuns ca şi episcopului: analele noastre menţionează existenţa acestui fragment, dar nu-l avem. Îl veţi găsi însă într-un oraş din Egiptul de Sus, în Nag Hammadi.

Gregory se apucă să-şi noteze.

— Nag cum?

Nataşa ştia numele acestui oraş.

> > >

— Nag Hammadi. În 1945 au fost găsite acolo nişte papirusuri copte datând din vremea lui Hristos.

— Pe lângă papirusuri, mai există şi acest fragment de tăbliţă, adăugă curatorul. Era pus într-o cutie sigilată. La acea vreme, reprezentanţii Muzeului din Cairo au încercat să-l cumpere, dar autorităţile din sat au refuzat. Dacă vreodată.

— Cum ajungem la Nag Hammadi? întrebă Gregory.

Curatorul părea şocat de graba asta.

Nataşa îi explică:

— Scuzaţi-ne, domnule doctor, chiar este urgent.

— Înţeleg. Luaţi avionul spre Luxor, Nag Hammadi se află în nord-vest, la aproximativ o sută de kilometri distanţă.

— Mulţumim foarte mult!

— Să mergem la aeroport, spuse Gregory.

8
2

În acea dimineaţă, Roma era aproape pustie. Şi pe bună dreptate: era 1 ianuarie 1981. În ciuda frigului, părintele Ernetti simţise nevoia să iasă la aer curat. Ajunsese la Colosseum, aproape gol la acea oră matinală. Pierdut în gânduri, păşea pe potecile largi şi circulare. Oare această anchetă nu avea să se mai termine niciodată? Avea o senzaţie de blocaj în toată povestea asta egipteană, care devenea din ce în ce mai opacă. Simţea că se sufocă.

— Părinte Ernetti!

Era Luigi Battista care îi dăduse întâlnire la nivelul primului rând de tribune.

— Nu mă aşteptam să veniţi atât de curând, dottore!

— Am avut aceeaşi idee ca şi dumneavoastră. La această oră, fără multă lume, amfiteatrul este o splendoare.

Observă chipul tras al preotului.

— Toată povestea asta vă ţine treaz noaptea, nu-i aşa?

— Am şi motive, nu?

— Aveţi veşti de la Nataşa?

> > >

— M-a sunat aseară. Erau lângă Luxor. Dar Carvalho nu trebuie să fie departe, i- am reamintit să fie atentă.

Luigi clătină din cap.

— Aceste două investigaţii încurcate... Parcă aş fi într-un film!

8
3

Pellegrino îl luă pe Luigi de braţ.

— Vino să vezi, prietene.

Sprijinindu-se pe grila de protecţie, arătă cu mâna amfiteatrul.

— Acum nouăsprezece secole, pe vremea lui Nero, aici au murit creştini. Au fost daţi la fiare sau transformaţi în torţe vii, dar nu au ezitat. Au murit ca martiri, pentru credinţa lor.

Battista nu înţelegea unde voia să ajungă preotul.

— Nefertiti şi adepţii ei, de asemenea, se pregătesc pentru martiriu. La fel ca primii creştini, vor să-şi apere credinţa împotriva întregului Egipt reunit.

Interlocutorul lui tot nu pricepea. Preotul îi explică:

— Ce vreau să spun este că nu te sacrifici pentru politică! Regina şi cei care o urmează cred cu adevărat în acest zeu, Aton. Poate că soţul ei l-a folosit în scopuri politice, dar cred că ideea a existat înaintea lui.

— Şi cine credeţi că a adus-o în Egipt?

— Spune-mi de unde a venit Nefertiti...

Curatorul începu să înţeleagă.

— După dumneavoastră, ea ar fi la originea tuturor?

— Probabil, altfel povestea asta n-ar avea niciun sens.

Luigi îşi strecură mâinile în buzunare ca să se încălzească. Se gândea.

— E ciudat, nu sunteţi primul care crede asta.

— Chiar aşa?

— Unii egiptologi au sugerat că Nefertiti nu era egipteană. Numele său în egipteana antică înseamnă „Frumoasa a venit”. Aşa au dedus că regina a venit din altă parte.

Nerăbdător, părintele avea senzaţia că se apropie de răspuns.

— De unde, Luigi, de unde?

— S-a vorbit despre Mitanni, o regiune a Siriei de astăzi, dar poate că familia ei avea origini şi mai îndepărtate, din nordul Asiei Mici.

Părintele se hotărî într-o fracţiune de secundă.

— Să ne întoarcem la cronovizor, repede!

Grăbi pasul cu Luigi după el.

— Părinte, de ce este atât de important?

Pellegrino se opri o clipă.

— Pentru că acum căutăm adevărata patrie a unui singur zeu, de aceea. Dacă nu din Ţara Sfântă sau din Egipt, atunci de unde vine?

— Ce întrebare ciudată! se miră Battista.

— Da, Papa s-ar supăra să mă audă spunând-o într-un mod atât de brutal. Dar cred că e o chestiune arzătoare, Luigi. De unde este Nefertiti? Şi de unde vine Dumnezeu?

UN ZEU NECUNOSCUT

8
3

În semiîntunericul laboratorului, Luigi Battista şi părintele Ernetti scrutau cu atenţie ecranul cronovizorului.

— O vedeţi acolo? E Nefertiti!

Preotul se întoarse şi mai mult în trecut, când Akhenaton era doar un adolescent, moştenitorul faraonului Amenhotep al IlI-lea. Ecranul arăta palatul regal. În curtea în care se adunaseră demnitarii, regele primea cu mare fast o fată tânără de vreo treisprezece ani.

— O recunoaşteţi? insistă Luigi.

Ea era. Nefertiti era însoţită de un bărbat şi o femeie care păreau a fi părinţii săi.

— Tatăl ei guvernează Mitanni, o regiune care corespunde nordului Irakului de astăzi. Numele mamei este Juni. Îşi oferă fiica faraonului Amenhotep al IlI-lea, ca alianţă între cele două popoare. Va face parte din haremul lui[1].

Părintele Ernetti era uimit.

— Deci Nefertiti s-a căsătorit mai întâi cu tatăl lui Akhenaton?

— Da. Şi când fiul va ajunge la tron, va moşteni haremul tatălui său, deci şi pe Nefertiti.

Atenţia îi era distrasă de un detaliu din imagine.

— Părinte, apropiaţi-vă de tânără. Uitaţi-vă la colierul ei, la medalionul pe care îl poartă la gât.

Pe un mic pătrat de aur era gravată o imagine: un cerc din care radiau raze care se terminau cu nişte mâini micuţe.

8
4

— Acest simbol va fi mai târziu cel al zeului Aton. Cercul reprezintă soarele

care îşi revarsă razele benefice asupra Pământului, explică Luigi. Şi uitaţi-vă la mama lui…

Purta acelaşi medalion.

— Asta este dovada că, surprinzător, cultul Aton nu a apărut în Egipt, ci a venit din Mesopotamia. Şi poate chiar de mai departe.

Pellegrino era foarte interesat.

— Avansăm, Luigi, avansăm. Aveţi şi alte informaţii despre cultele din Mitanni?

— Trebuie să mă întorc la muzeu, să consult un specialist.

— În timp ce vă faceţi investigaţia, voi încerca să înţeleg cum de această adolescentă ar fi putut fi fermentul noii religii. Ne vedem mâine-dimineaţă?

— Ne vedem mâine. Succes la vânătoare!

Odată Luigi plecat, părintele făcu, la fel ca întotdeauna, mici salturi în timp. Faraonul Amenhotep al IlI-lea era bătrân. Haremul său, format din numeroase concubine de toate vârstele, exista doar ca simbol. Pellegrino nu avu probleme în urmărirea tinerei Nefertiti. Frumuseţea ei, care creştea de la an la an, o izola şi o diferenţia de celelalte femei, care erau geloase.

Într-o zi, putu s-o observe, singură, în grădinile rezervate haremului. În picioare, cu ochii închişi, cu braţele întinse, cu faţa la soare, se ruga. Un băiat tânăr, nu cu mult mai mare decât ea, veni s-o caute. Era înalt, slab, aproape un bărbat. Faţa lui, mai presus de toate, era uşor de recunoscut. Era viitorul Akhenaton. Se apropie de Nefertiti şi stătură de vorbă îndelung.

Un alt salt în timp, de data aceasta în curtea palatului, arăta că moştenitorul tronului, aparent adept al noii credinţe, îşi câştigase fideli printre fiii nobililor şi curtenilor. Toţi purtau la gât acelaşi medalion gravat cu efigia Soarelui binefăcător.

Micul grup îndrăznise, în acea zi, să se roage zeului Aton chiar în incinta marelui templu din Karnak! Un sacrilegiu de netolerat pentru preoţii lui Amon-Ra, zeul dominant al religiei egiptene. Avertizaţi de slujitori, preoţii se repeziră cu mături şi beţe şi îi alungară fără milă pe aceşti tineri provocatori, care fugiră râzând. Pellegrino zâmbi, recunoscând bătălia eternă a generaţiilor, chiar şi în Egiptul antic. Tinerii îl aleseseră pe Aton pentru că era mai „modern”, lăsând cultul lui Amon-Ra pe seama bătrânelor bărbi din generaţia precedentă. În Italia şi Franţa, la un cu totul alt nivel, avusese loc acelaşi fenomen în mai 1968. Dar această nouă favoare a zeului Aton dădu idei viitorului faraon...

1. Conform acestei teorii, tatăl se numea Tushratta, împăratul regiunii Mitanni. Tânăra Nefertiti se numea Tadukhipa.

8
4

Nataşei şi tovarăşilor ei le luă vreo două ore să ajungă în Egiptul de Sus. Din fericire, drumul de-a lungul Nilului era în stare bună. Nag Hammadi se afla pe malul stâng, trebuia doar să traversezi un pod.

— E mai mare decât un sat, a observat Gregory când ajunseră.

Oraşul, care avea patruzeci de mii de locuitori, îşi câştigase prosperitatea din industria trestiei-de-zahăr. Locuit în cea mai mare parte de copţi, îşi trăise ora de glorie în 1945, când muncitorii descoperiseră vasul care conţinea manuscrisele celebre de la Nag Hammadi.

— Chiar şi în arheologie, comentă Kircher, există mode. Descoperirea de la Nag Hammadi a fost foarte importantă, dar eclipsată doi ani mai târziu de cea a sulurilor de la Marea Moartă.

— Ce era în vas? întrebă Gregory.

— Treisprezece manuscrise în limba coptă, datând din secolul al IV-lea d.Hr. Unul dintre ele, Evanghelia lui Toma, trebuia să reproducă literal cuvintele lui Hristos, fără interpretarea oferită de Evanghelii. O discuţie fără menajamente cu Isus, într-un fel.

Ajunseră într-o piaţetă. Ţăranii îi priveau suspicioşi. Gunther, care vorbea fluent limba, dori să vadă pe cineva dintre oficialităţi, dar localnicii erau precauţi.

— Trebuie să-i înţelegi, explică Kircher, copţii sunt adesea persecutaţi de vecinii lor musulmani. Sunt ataşaţi de cultul creştin ortodox, dar slujba o ţin în arabă. Se află între două culturi, ceea ce nu este chiar o situaţie confortabilă.

8
5

— Stai, Gunther, zise Nataşa, o să cumpăr ceva, le va da încredere.

Pe o măsuţă, un negustor vindea ceramică imitând celebrul vas din 1945. Fata cumpără unul cu ajutorul lui Kircher, care negocie preţul. La un moment dat,

negustorul îi indică o direcţie. Kircher, mulţumit, se întoarse către prietenii săi.

— Suntem sfătuiţi să mergem la mănăstirea Saint Pacâme, la opt kilometri de oraş. Aici au fost găsite papirusurile din 1945.

S-au întors la maşină. Nataşa avu o scurtă conversaţie în ebraică.

> > >

— Agenţii Mossad-ului i-au reperat pe Carvalho şi pe acoliţii săi în Cairo, spuse Nataşa. După părerea mea sunt în zonă, dar cum Dom Alberto nu vorbeşte araba, cred că are dificultăţi în a se face înţeles.

— Ar fi putut să angajeze un ghid.

— Nu cred, brazilienii ăştia se bazează doar pe ei înşişi. E puterea şi slăbiciunea lor.

Kircher se apropie apoi de Gregory şi îi şopti la ureche:

— L-ai văzut pe tipul ăsta?

Îi arătă un personaj deosebit de înalt, care părea să fie interesat de meşteşugurile locale.

— E un turist.

— Chipul lui îmi spune ceva.

Nataşa auzi conversaţia.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— Gunther vede spioni peste tot, spuse Gregory râzând.

— Vorbeşti prostii! L-am mai văzut undeva, insistă Gunther.

Avea dreptate. Ascuns în spatele ochelarilor de soare, texanul Tyler Buchinsky îi privea îndepărtându-se.

8
5

— Am găsit! anunţă Luigi când sosi a doua zi la laborator.

Întinse hârtiile pe masă.

— Există o inscripţie păstrată în depozitele Muzeului de Arheologie din Varna, în Bulgaria. E foarte puţin cunoscută şi nu a fost niciodată expusă. I-am cerut unui coleg asiriolog să mi-o traducă. Textul spune că Juni, mama lui Nefertiti, se trăgea dintr-un popor care a trăit demult, în regiunea Mării Negre. Acest popor se închina unui zeu unic şi foarte puternic, al cărui simbol semăna cu cel de pe medalioanele pe care le-am văzut: un soare ale cărui raze se termină cu nişte mâini micuţe.

— Când spui „demult”, la ce interval de timp te referi?

— Cu câteva mii de ani în urmă, când au apărut primele civilizaţii. Inscripţia vorbeşte despre şapte mii cinci sute de ani...

— Ce ştim despre acest popor?

— Nimic, a fost pur şi simplu şters brusc de pe faţa Pământului. Inscripţiile evocă un cataclism, un potop care i-ar fi înecat pe locuitori.

— Ca în povestea din Biblie?

— Cu mii de ani mai înainte! Juni, mama lui Nefertiti, poate fi descendentă din supravieţuitori, care s-ar fi împrăştiat în tot Orientul Mijlociu.

Părintele Ernetti era cu totul nedumerit.

— Deci zeul unic s-ar fi revelat în primul rând unui popor pe care apoi l-ar fi anihilat printr-un potop? Dar ce joc joacă.

8
6

Se opri brusc. Urma să spună: „Ce joc joacă Dumnezeu?”. Nu, Domnul are motivele Lui, se gândi el, chiar dacă ni se par uneori obscure!

— În inscripţie se mai spune că soţul lui Juni a distrus aceste simboluri solare, care au proliferat în ţara lui ca o epidemie. Dar mama şi-a convertit fiica, iar ea, la rândul ei, i-a convins pe alţii, odată ajunsă la curtea egipteană.

— Vă confirm, spuse Luigi. Cultul lui Aton s-a răspândit foarte repede printre tinerii privilegiaţi ai regimului, era un fel de modă.

Pellegrino se duse la cafetieră şi schimbă filtrul, apoi puse o doză foarte generoasă de cafea măcinată.

— Beţi o cafea cam tare, părinte!

— Mă ajută să gândesc.

Cât timp fierbea apa, îşi schiţară un scenariu.

— Haideţi în anul 353, sugeră Luigi. Este anul morţii bătrânului faraon Amenhotep al III-lea...

Tatonând, surprinseră imagini ale cortegiului funerar. În frunte se aflau noul rege şi soţia sa.

— Începând de atunci, explică Luigi, totul s-a schimbat. Ajuns pe tron, fiul moşteneşte haremul tatălui, la rândul său se căsătoreşte cu Nefertiti., după care îmbrăţişează şi cauza ei. Ulterior îşi schimbă numele şi devine Akhenaton: „Cel care este benefic pentru Aton”.

— Chiar a crezut în acest zeu?

— Greu de spus. Mai presus de toate, a văzut în Aton o ocazie minunată pentru a scăpa de preoţii care prădau regatul. Voia să guverneze singur, la fel ca Caesar sau Bonaparte.

Ecranul cronovizorului îi arăta pe preoţii din Amon-Ra alungaţi din templele lor, lipsiţi de toată averea pe care o furaseră din vistieria regală.

— Dar Nefertiti, spuse părintele Ernetti, are un alt plan. Numai Aton o interesează. Vrea să fie apostolul noului zeu, aşa cum a fost Sfântul Pavel al creştinismului.

— Ăsta e secretul acestui cuplu ciudat, continuă Luigi, alianţa nefirească dintre un manipulator şi un mistic. El îl foloseşte pe zeul Aton pentru a-şi instala dominaţia politică, ea pentru a-şi răspândi credinţa.

Regele şi regina au fost văzuţi defilând într-un car în noua lor capitală, apoi sărbătorind cultul lui Aton în imensul lor templu.

— În câţiva ani, continuă Luigi, nimic nu mai mergea bine. Akhenaton constată că poporul egiptean nu-şi accepta noul zeu. Dornic să evite o revoltă generală, are în vedere o întoarcere la vechea religie, de parcă ar fi considerat că gluma a durat suficient.

— Dar se confruntă cu un obstacol: soţia lui. Nefertiti nu este de acord.

Cronovizorul o arătă pe regina Nefertiti arestată de poliţia faraonului şi dusă într- o fortăreaţă izolată, la câţiva kilometri de capitală.

— Akhenaton, care îi cunoştea puterea de convingere, o îndepărtează de tron, spuse Luigi.

— Acesta este momentul în care sunt loviţi de ciumă. Când simte că moare, faraonul îşi scrie mărturisirea şi îi cere marelui său vizir Ay să grăbească contrareforma religioasă, întoarcerea la vechii zei ai Egiptului.

— Dar ciuma este mai rapidă. După moartea lui Akhenaton, Nefertiti este eliberată de adepţii ei şi declanşează o lovitură de stat în numele singurei zeităţi care contează pentru ea: zeul unic Aton.

Cafeaua care curgea în cafetiera părintelui Ernetti era ca o

răsplată.

— Vrei o ceaşcă, Luigi?

— Cu plăcere, părinte.

— Acum am sentimentul că această poveste confuză se lămureşte cât de cât.

— Sunt de acord, recunoscu Luigi. Dar avem o altă problemă...

— Care?

— Dacă Dumnezeul unic nu s-a revelat oamenilor nici în Ţara Sfântă, nici în Egipt, ci unui popor necunoscut din regiunea Mării Negre, ne aflăm în faţa unei noi enigme: cine este acest popor ales?

Pellegrino clătină din cap.

— N-am nici cea mai mică idee, Luigi.

— Aveţi de gând să vorbiţi cu Papa despre asta?

— Nu până nu terminăm cu Carvalho. Dar când toată treaba se va termina, da, îi voi spune despre asta.

— Aveţi dreptate, să le luăm pe rând.

Părintele Ernetti se întoarse din nou la cronovizor.

— Luigi, aş vrea s-o urmărim pe Nefertiti imediat după lovitura ei de stat.

— De ce?

— Mi-a trecut prin minte o idee, o idee cam nebunească.

Luigi izbucni în râs.

— Din nou? Dar ştiu că nu aveţi linişte, părinte Ernetti!

Lui Pellegrino, însă, nu-i venea să râdă.

— Dacă ţi-aş spune ce am în gând, Luigi, nu m-ai crede. Îţi vei da seama singur.

8
6

După ce ieşi din Nag Hammadi, Land Cruiser-ul condus de Gregory ajunse în faţa mănăstirii Saint Pacâme, o clădire cam dărăpănată şi austeră, perforată toată de ferestruici.

— Lăsaţi maşina la o distanţă rezonabilă, spuse Kircher, să nu-i speriem.

— Am înţeles.

Intrară pe aleea care ducea la poarta principală. Locul părea pustiu şi tăcut.

Kircher trase de sfoara unui clopoţel, apoi bătu de câteva ori la uşa principală.

— Nimic. Ori s-au încuiat pe dinăuntru, ori nu e nici ţipenie.

Kircher lipi urechea de uşă.

— Vine cineva. Îndepărtaţi-vă, vă rog, lăsaţi-mă pe mine.

Parker şi Nataşa se întoarseră la maşină.

> > >

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă ea.

— Ne tutuim de acum? întrebă Gregory amuzat.

— E greu de găsit cuvintele potrivite în timpul unei vânători de oameni.

— Ai mare dreptate.

— Cât te-ai dus după maşină, cu Kircher, am cumpărat ce am găsit în aeroport. Sucuri, chipsuri, dulciuri egiptene.

8
7

Deschise o cutie de fursecuri. Gregory luă câteva.

— Amândoi am parcurs un drum lung, spuse el. Lucrurile au început prost

atunci la muzeu.

— Propunerea ta era atât de bizară încât m-am simţit încolţită. Nu ai idee câţi iluminaţi vin să ne vadă. Unul dintre aceşti nebuni mi-a adus odată un os despre care zicea că e al lui Adam, primul om! Îl găsise în grădina lui. În plus, propunerea ta era cam periculoasă...

— Recunosc că am fost stângaci. Înainte de a fi curator la muzeu, ce făceai? Eşti unul dintre „supravieţuitori”?

În Israel, „supravieţuitorii” erau cei care, la fel ca Nataşa, scăpaseră de persecuţii şi crescuseră în chibuţ.

— Bună observaţie. Am venit din Ucraina când aveam şapte ani, apoi am învăţat să plantez varză şi să lupt în armată, ca mulţi alţii.

— Atunci ai devenit arheolog?

— Muncind din greu. Dar tu?

— Am făcut studii universitare, dar am visat şi să fiu arheolog.

— În memoria unchiului tău?

— Ai înţeles.

Făcură câţiva paşi în tăcere, tulburaţi. Apoi o întrebă:

— Cum ai ajuns la Muzeul Israelului?

— Am avut pile. Golda Meir şi Yitzhak Rabin m-au prezentat directorului!

— Pe bune?

— Am început prin a studia Manuscrisele de la Marea Moartă. Restul e noroc.

— Ai uitat de colaborarea cu Mossad-ul, adăugă el răutăcios. Şi probabil de alte lucruri.

— Eşti prea curios, Gregory.

— Sunt interesat de tine, Nat. Pot să-ţi spun Nat?

Ea se uită la el, nedumerită.

— Flirtezi cu mine sau mă tragi de limbă?

— Ambele.

— Rămâne pe altă dată, Kircher ne cheamă.

La poarta mănăstirii îi aştepta un bătrân, zâmbind silit.

— Vi-l prezint pe părintele Chiril, stareţul mănăstirii, explică Gunther Kircher. Intraţi, are să ne povestească ceva.

Pătrunseră într-o cameră răcoroasă, cu podeaua acoperită complet cu covoare groase orientale. Au fost invitaţi să se aşeze. Fără să spună un cuvânt, părintele Chiril făcu un ceai.

— Aici locuitorii încă trăiesc ca în secolul trecut, comentă Kircher, îşi dau timp pentru toate. Încercaţi să vă stăpâniţi nervozitatea.

— Mai ales tu, Gregory, şopti Nataşa, o să-l bagi în sperieţi.

— Promit să mă calmez.

La ceai, stareţul le vorbi în araba egipteană. I-a întrebat care era motivul vizitei lor. Kircher i-a prezentat pe el şi pe tovarăşii săi drept egiptologi. Îi arătă fragmentul pe care îl aveau.

— Căutăm bucata lipsa a acestei tăbliţe, părinte. Am reconstituit partea care lipseşte.

Îi arătă şi textul. Părintele stareţ o examină, apoi i se adresă lui Kircher în arabă.

— Spune că nişte bărbaţi au venit aici acum câteva ore cu

acelaşi motiv.

— Au cumpărat celălalt fragment? întrebă Nataşa îngrijorată.

— Nu, a tradus Kircher, pentru că fragmentul nu mai e aici de multă vreme.

— Această jumătate de tăbliţă este povestea celui care l-a văzut pe omul care a văzut ursul, şopti Gregory, aplecându-se spre Nataşa.

— Taci şi ascultă.

— Când l-au găsit ţăranii, continuă stareţul, era păstrat într-o cutie de fier marcată cu sigiliul lui Seth, semn care aduce ghinion.

— La fel ca şi cel de pe cutia în care a fost păstrat primul fragment, îi şopti Gregory Nataşei.

— De aceea n-au vrut să-l vândă reprezentanţilor Muzeului din Cairo. Sfatul satului s-a întrunit şi a decis să returneze cutia de fier la locul său de origine, în vechea capitală a faraonului Akhenaton.

— Deci e acolo, şopti Nataşa, la Tell el-Amarna.

— Stai că nu s-a terminat, spuse Kircher. Ascultă-i povestea...

8
7

Când părintele Ernetti şi profesorul Battista au reluat firul poveştii egiptene, văzură două armate mari înfruntându-se în deşert.

— În dreapta, comentă Luigi, este cea a generalului Horemheb, care vine de la Teba. Vrea să restabilească vechea ordine. În stânga, cea a lui Nefertiti.

— Se pare că Horemheb se aşteaptă la o rezistenţă puternică, observă părintele Ernetti.

— O cunoaşte pe Nefertiti, trebuie să ştie că regina este hotărâtă şi înconjurată de ofiţeri vrednici.

— O problemă încă nerezolvată, atunci?

— Din câte văd, raportul de putere este încă în favoarea lui Horemheb. El a reunit două corpuri mari de armată, divizia lui Amon şi divizia lui Ptah. Fiecare are cinci mii de oameni, fără să mai luăm în calcul regimentele de mercenari şi cohortele de sclavi care asigură administrarea. Nu vor aduna o astfel de armată decât pe vremea lui Ramses al Il-lea, o jumătate de secol mai târziu. Deci, da, Horemheb se aşteaptă la o rezistenţă foarte puternică.

— Dacă îmi amintesc bine, nu există ziduri de apărare în jurul Akhet-Aton?

— Acesta este lucrul cel mai îngrijorător. Armatele se vor întâlni în câmp deschis, ca în bătăliile lui Napoleon. Ceea ce înseamnă o mulţime de pierderi omeneşti.

8
8

— Presupun că nu există nicio urmă a acestei ciocniri în cronicile istoricilor?

— Niciuna, suntem pe un teritoriu total necunoscut. Nici măcar nu vă pot spune cine va fi învingătorul.

La căderea serii, armata lui Horemheb şi-a ridicat tabăra în faţa impunătoarei capitale a lui Nefertiti.

— Nu se luptau noaptea?

— Niciodată în Antichitate. Noaptea este făcută pentru dormit, chiar şi pentru soldaţi.

— Sar direct la ziua de mâine, atunci.

— Să nu fie prea mare saltul, părinte, nu vreau să pierd startul.

Entuziasmul aproape tineresc al lui Luigi începea să-l enerveze pe părintele Ernetti. La urma urmei, chiar dacă evenimentele ar fi avut loc cu treizeci şi cinci de secole în urmă, mii de soldaţi muriseră acolo.

— Cu tot respectul, Luigi, îţi reamintesc că nu suntem la cinema.

— Iertare, părinte, dar ceea ce vedem este atât de extraordinar, spuse Luigi cu sfială.

Tocmai se iviseră zorii. Cele două armate se priveau în tăcere. Deodată, salve de săgeţi întunecară cerul, atât de multe se trăgeau de ambele părţi. Mulţi soldaţi fură doborâţi. Atunci carele lui Horemheb se repeziră înainte. Fiecare era condus de doi bărbaţi. Unul ţinea frâiele, în timp ce celălalt mânuia suliţa.

— Nefertiti nu are care?

— Nu, dar are o cavalerie excelentă. Uitaţi-vă la ei...

Luigi, fascinat, privea ca la spectacol.

Lovind cu săbiile, călăreţii lui Nefertiti, iuţi şi mai uşori, făceau ravagii.

— Ah! E pe cale să câştige, cred.

— Aşteptaţi până când Horemheb dă semnalul infanteriei sale!

Luigi avea dreptate. Infanteriştii erau puzderie. Imposibil de rezistat unui

asemenea val uman.

— Cum poţi suporta un asemenea spectacol? întrebă Pellegrino, scârbit.

— Austerlitz şi Waterloo au fost mult mai rele, părinte. Şi ce să mai zicem de Hiroshima?

— Bine, hai să vedem ce s-a întâmplat a doua zi!

Luigi înţelese cu regret că părintele Ernetti nu voia să asiste la mai mult.

A doua zi, sute de morţi umpleau câmpul de luptă. Fuseseră atât de multe pierderi de ambele părţi încât nu era uşor să-ţi dai seama cine era învingătorul. Luigi estima, totuşi, că numărul mare de soldaţi ai lui Horemheb prevalase asupra armatei reginei Nefertiti.

— Se întâmplă ceva, observă părintele.

Soldaţii lui Nefertiti se dădeau la o parte pentru a lăsa să treacă un car de război. Era condus de regina însăşi. Se îndrepta direct spre armata adversă. Lui Pellegrino nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— La urma urmei, nu va ataca armata lui Horemheb singură?

— Nu, Nefertiti este curajoasă, dar nu nebună.

Soldaţii inamici se dădeau la o parte, impresionaţi. Opri carul în faţa cortului generalului Horemheb. Imediat, paznicii călare îi blocară drumul.

Horemheb ieşi din cort şi îngenunche în faţa reginei.

— Se ucideau unul pe altul cu voioşie, dar aveau maniere în Egiptul antic, remarcă Pellegrino.

— Puteţi mări imaginea cât mai mult, părinte? Am impresia că Nefertiti îi va propune lui Horemheb un târg.

— Voi încerca să citesc pe buze.

— Ar fi minunat.

Acest lucru a fost posibil deoarece scena se petrecea în plină zi, iar cronovizorul oferea imagini în prim-plan ale celor doi conducători.

— Nefertiti... după cum am înţeles... se predă, traduse Luigi.

— Aşadar îşi recunoaşte înfrângerea.

Luigi nu terminase.

— Aşteptaţi puţin! Acceptă să depună armele cu o singură condiţie: ca Horemheb să-i lase poporul să plece. Toţi orăşenii care cred în Aton vor fi liberi să se mute spre nord şi să îşi construiască acolo o aşezare în onoarea zeului.

Lasă-mi oamenii să plece! Deci asta a fost, se gândi Ernetti. Acesta este motivul pentru care mii de egipteni au emigrat în Canaan.

Horemheb fusese de acord. Soldaţii din ambele armate îşi aplaudară conducătorii. Războiul se terminase, dar Luigi îl privea lung pe Pellegrino.

— Cred că acum înţeleg, părinte.

— Ce înţelegi?

— Toate ingredientele sunt prezente: o ciumă în Egipt. Un popor care crede într- un zeu unic. O plecare în masă spre ţara Canaanului. Arată precum capitolul din Biblie despre Exod, doar că nu este despre evrei, ci despre egipteni.

— Ai febră, Luigi!

88

În mănăstirea Saint Pacâme, la lumina lumânărilor şi în jurul ceaiului tradiţional, părintele Chiril îşi începu povestea. Kircher traducea.

— În 1945, bunicul meu Moussah era şeful satului Nag Hammadi. Se hotărâse să aducă cutia de fier înapoi pe pământul din care provenea.

— La ce distanţă este Nag Hammadi de Amarna? întrebă Nataşa.

— Aproximativ trei sute de kilometri, spuse Kircher.

— Neexistând un drum propriu-zis, bunicul meu a hotărât să călătorească pe cămilă. A pregătit două animale. Primul pentru el, celălalt pentru apă, mâncare şi cutia de fier...

Într-o dimineaţă, în zori, Moussah a plecat spre Amarna. A călătorit mult timp, permiţându-şi, noaptea, doar câteva ore pentru somn. Mânca şi bea puţin pentru a fi sigur că va ajunge la capăt, aşa cum jurase.

Însă era bătrân. Trupul lui, pe care îl chinuise ani de zile cu munca grea pe câmp, nu mai era făcut pentru o călătorie atât de lungă. Într-o seară, când la picioarele lui se întindea Amarna, Musah a căzut de pe cămilă. Şi-a spus că acela era sfârşitul. Şi, resemnat, a aşteptat moartea.

Dar ceea ce s-a întâmplat a fost neaşteptat. Peisajul din jurul lui se schimbase. Era noapte, însă cerul nu era spuzit de stele, ci de un roşu-închis. Luna dispăruse. Unde se afla?

În Egipt, după toate probabilităţile, pentru că Nilul curgea

alături. Se apropie de mal. Apa era neagră ca o noapte întunecată. N-o mai văzuse niciodată aşa.

Un urlet sfâşie crepusculul.

Era strigătul unei fiare sălbatice, pe care nu reuşi s-o identifice. O umbră, pe malul celălalt, traversa desişurile. Era uriaşă. Bătrânul fu îngrozit.

O barcă părea să aştepte în apropiere, legată de un ţăruş înfipt în pământ. Oare era barca sacră ce avea să-l ducă în „Douat”, ţara zeilor şi a morţilor?

Străbătut de o intuiţie, înţelese că barca îl aşteaptă pe el şi pe nimeni altcineva, pentru că doar el avea o misiune de îndeplinit. A luat cutia de fier din spinarea cămilei şi a cărat-o pe mica ambarcaţiune. Nu existau vâsle. Pricepu că, în această barcă, era suficient să te laşi purtat de Nil.

Călătoria pe fluviu a durat mult. Tăcerea era aproape totală, întreruptă doar de zgomotul bărcii alunecând pe apa neagră. În ciuda orelor care se scurgeau, nu văzu zorii prea curând. Se cufundase oare în întunericul etern? Tremura.

Deodată, un strop îl trezi din toropeală. O formă înota la suprafaţa Nilului, lungă ca o anghilă. Se ridică brusc. Era un şarpe uriaş.

— Apophis!

În mitologia egipteană, era zeul forţelor răului şi al întunericului, întruchiparea haosului care căuta, în fiecare noapte, să anihileze fragilul edificiu al Creaţiei.

Şarpele părea să se uite la el de parcă ar fi vrut să-l înghită.

— Piei, Apophis! a strigat bunicul meu.

Şarpele a ezitat, apoi s-a scufundat înapoi în Nil şi a dispărut. Nenorocirea, de data aceasta, nu venise după el. Zeii, credea dânsul, aveau alte planuri.

A văzut apoi o formă pe mal, o siluetă umană. Barca, de parcă ştia ce face, se îndreptă direct spre ea. Un bărbat? Nu chiar. O creatură de formă umană, de trei metri înălţime, dar al cărei cap era de şacal. Era Anubis, păzitorul tărâmului morţilor. Prin

gesturi, l-a făcut pe Moussah să înţeleagă că trebuie să-şi lege cufărul în spate şi să-l urmeze. Bătrânul s-a supus şi amândoi s-au pierdut în noapte.

Trioul din jurul părintelui Chiril a ascultat întâmplarea ca pe o poveste pentru copii.

— Ce s-a întâmplat mai departe? întrebă Nataşa.

— Povestea se termină aici, răspunse părintele Chirii.

Gregory, Kircher şi Nataşa se uitară unul la altul, nedumeriţi.

— Dar... ce s-a întâmplat cu bunicul dumneavoastră? întrebă Gunther.

— Nişte beduini i-au dat apă şi i-au salvat viaţa. A delirat câteva zile, apoi şi-a venit în fire.

— Şi cutia de fier? întrebă Nataşa.

— Asta e partea cea mai extraordinară a poveştii. Bunicul meu mi-a spus că a dus-o la Amarna, într-un loc numit „camera micului prinţ”.

— Ce mic prinţ? întrebă Kircher.

— Nu ştiu mai multe. Dacă vreţi s-o găsiţi, trebuie să mergeţi acolo.

— Este cel mai bun lucru pe care îl putem face, a spus Nataşa. O ultimă întrebare, părinte Chiril.

Kircher traduse întrebarea.

— I-aţi spus episcopului care a venit să vă vadă povestea bunicului dumneavoastră?

— Nu. Întrucât nu ştia arabă, a vrut să-i spun toată istoria în engleză, dar eu nu vorbesc acea limbă. Aşa că a ridicat din umeri

şi a plecat, fără să ne salute măcar.

— Mulţumesc, părinte, spuse Nataşa, făcând o plecăciune.

Kircher băgă mâna în buzunar şi scoase o hârtie de douăzeci de dolari pe care i-o dădu părintelui stareţ.

— Pentru mănăstire, părinte Chiril.

Când erau afară, Kircher se indignă:

— Ce personaj grobian, acest Carvalho!

— Aşa este, dar faptul că nu vorbeşte şi nu înţelege araba ne convine. Acum ştim mai multe decât el.

— Lucruri extrem de vagi, obiectă Gregory.

— Cred că această poveste ar trebui luată în serios, spuse Nataşa. Bătrânul Moussah trebuie să fi avut o experienţă din aceea din apropierea morţii, precum cele povestite de oamenii care ies din comă. În Occident, martorii văd imagini ale lumii în care trăiesc: un tunel, o lumină, îngeri etc. Pentru bătrân, aceasta a fost o experienţă egipteană, el a proiectat acolo credinţele strămoşilor săi îndepărtaţi.

— Şi cu acea cutie de fier ce s-a întâmplat? întrebă Gregory.

— Sunt sigur că a adus-o înapoi la Amarna, aşa cum a spus el, dar era în transă.

Greg îl întrebă pe Kircher.

— „Camera micului prinţ” înseamnă ceva pentru tine, Gunther?

— Nimic deocamdată, trebuie să mergem la faţa locului.

— Să fim vigilenţi, spuse Nataşa. Ori Carvalho şi oamenii lui au renunţat, ori au ales o altă soluţie, mai lentă, dar eficientă: să vină pe urmele noastre.

8
9

— Luigi, ai terminat?

Curatorul, care îşi consulta documentele, completa în acelaşi timp şi o fişă cu nişte calcule complicate.

— Cred că am răspunsul. Potrivit celor doi şefi, ziua exodului este fixată pentru 6 martie conform calendarului nostru.

— Bine, o să încerc data asta.

Programă ziua pe aparat.

Se iviseră zorii. Bărbaţi suflând într-un soi de trompete străbăteau străzile principale ale oraşului.

— Probabil dau semnalul de pornire şi îi alertează pe toţi cei care au luat decizia de a pleca, a comentat Luigi.

Treptat, venind din toate direcţiile, grupurile s-au strâns pe bulevardul regal. Era o privelişte uimitoare. Mii de locuitori, cocoţaţi pe căruţe pline cu haine şi mobilă sau ducând nişte simple boccele, îşi părăseau plaiurile cu tot avutul. Cei mai bogaţi conduceau căruţe trase de măgari, alţii, pe jos, duceau în spate cât puteau. Unii îşi purtau chiar şi morţii mumificaţi, într-un soi de roabe.

— Dar sunt cu miile!

— Capitala a fost declarată „oraş blestemat” de către generalul Horemheb, explică Luigi. Trebuie evacuat şi purificat. Adepţii lui Akhenaton nu sunt foarte numeroşi, dar au credinţa sădită în ei. Preferă să plece în exil decât să-şi renege zeul, pe Aton.

9
0

Pe ecranul cronovizorului, se vedea cum locotenenţii lui Nefertiti îi adunau pe

pribegi în mai multe grupuri, în spatele unor fanioane de diferite forme. Fiecare divizie alesese un lider care se ocupa de aprovizionarea cu alimente şi apă. Burdufurile fuseseră umplute la fântânile din oraş, în aşteptarea traversării deşertului.

— Vedeţi, spuse Pellegrino, unii duc cu ei seminţe.

— Sunt seminţele speranţei, părinte.

Ultimii erau măgarii, cărând saci plini cu pocale şi vase preţioase.

— Vor avea nevoie de acel aur acolo unde merg. Cei mai lucizi nu îşi fac iluzii, ştiu că zilele care vor veni vor fi dificile. Aurul poate ajuta.

Pellegrino sări peste câteva ore. La începutul după-amiezii, o mulţime de câteva mii de bărbaţi şi femei se adunase la porţile oraşului. În faţa lor se întindeau vastele orizonturi ale deşertului arab.

— Cum intenţionează să treacă deşertul din Egipt, apoi pe cel din Sinai, cu toţi aceşti oameni?

— Nu ştiu, Luigi. Poate că aşteaptă un miracol?

Deodată, se observă o mişcare în mulţime. Sosise un car, înconjurat de mai multe gărzi călare.

— Uitaţi, este Nefertiti!

Era strălucitoare. Se opri în faţa oamenilor ei care o aclamară. Purta celebra tocă înaltă, reprodusă pe celebrul bust, şi era îmbrăcată într-o tunică amplă de in, care o acoperea până la tălpi.

— S-a îmbrăcat ca o preoteasă a lui Aton, spuse Luigi.

Nefertiti îşi întinsese braţele şi se ruga soarelui. Pellegrino descifră cuvintele fără dificultate:

O, Soare, care te ridici mândru în înaltul cerului,

Astru viu, care trăieşti dintru începuturi...

Recunoscu imnul lui Aton, pe care acum îl ştia pe de rost. Strofa fu preluată de mulţimea care se ruga spre soare. Apoi, Nefertiti îşi scoase haina de preoteasă şi toca, pe care le dădu unui slujitor. Rămase într-o tunică albă simplă, strânsă în talie, şi îşi puse pe cap tradiţionalul khat[1].

— În mod normal, numai bărbaţii poartă această scufie, remarcă Luigi, dar Nefertiti, după cum aţi văzut, nu se încurcă în prejudecăţi.

Regina biciui caii, care porniră în galop spre deşert, fără să-i mai conducă nimeni.

— Va merge pe jos, la fel ca oamenii ei, comentă Luigi.

— Un gest frumos, spuse Pellegrino. Ce femeie! Oricum, ştie să se facă populară!

Slujitorul îi întinse reginei un toiag lung de lemn. Nefertiti îl apucă şi făcu semn mulţimii să înainteze.

— Şi aşa începe exodul, spuse părintele Ernetti.

De data aceasta nu i-a mai fost frică de cuvinte[2].

Într-o oră, mulţimea de pribegi trecuse prin porţile oraşului. Lui Luigi Battista nu-i venea să-şi creadă ochilor.

— Şapte sute de kilometri! Aceste mii de egipteni vor străbate şapte sute de kilometri pe jos pentru a-şi putea adora zeul Aton în deplină libertate.

— Nu sunt doar egipteni, Luigi. Uită-te la hainele lor, sunt şi canaaniţi...

— Şi fenicieni, observă curatorul. Îi recunosc după scufiile evazate.

— Şi triburile habiru, strămoşii evreilor, cu tunicile lor în dungi. Vor merge împreună.

— Bine, dar toţi merg sub steagul zeului Aton.

Părintele Ernetti nu era deloc de această părere.

— După părerea mea, în spatele lui Aton se află acest zeu invizibil care s-a revelat oamenilor, în urmă cu şapte mii cinci sute de ani, în regiunea Mării Negre. Suflarea acestui zeu necunoscut este cea care îi împinge pe toţi înainte!

Dottore văzu în privirea părintelui o licărire de fervoare mistică. La urma urmei, era dreptul lui să vadă mâna lui Dumnezeu peste tot.

— Recunoaşteţi că este diferit de ceea ce spune Biblia.

— Cei care au scris Biblia au fost preoţi şi poeţi, nu istorici în sensul modern. Au fost inspiraţi de acest eveniment, deoarece au adaptat şi mitul Grădinii Edenului şi legenda babiloniană a Potopului, amestecând adevărul şi ficţiunea.

— Şi ea?

Luigi arătă spre figura trufaşă a lui Nefertiti care preceda mulţimea, ţinându-şi mândră toiagul. Îndrăzni să întrebe:

— Pentru dumneavoastră, Moise... e ea?

Părintele închise ochii şi nu mai spuse nimic. De data asta îi era greu să răspundă, dar Luigi insistă:

— Părinte, asta era „ideea dumneavoastră puţin nebunească”?

— Nu ştiu.

— Haideţi, mărturisiţi, zise Battista cam provocator, la asta vă gândeaţi de fapt?

Pellegrino se eschivă.

— Mâseh este un nume egiptean, dottore, nu sunt primul care o spune[III]. Poate că a fost unul dintre locotenenţii reginei, care mai târziu avea să preia comanda migraţiei.

Avansă această ipoteză fără convingere, dar Luigi nu se lăsă păcălit.

— Nu daţi înapoi de la ceea ce este evident, părinte Ernetti. Vă deranjează atât de mult să aflaţi că Moise a fost femeie?

Ideile se ciocneau în mintea lui Pellegrino. O parte din edificiul intelectual pe care îl moştenise din tradiţia sa iudeo-creştină era gata să se fisureze.

— Trebuie să continuăm să-i urmăm, să vedem ce se va întâmpla.

— În ce mă priveşte, opinia mea e clară, spuse Luigi. Inspiraţia pentru figura lui Moise a fost o femeie. Şi nu orice femeie, cea mai strălucitoare dintre toate!

1. Este vorba de o scufie purtată de nobilii Egiptului antic (n.tr.).

2. Dintr-o cu totul altă perspectivă, doi istorici francezi au propus ipoteza unui exod egiptean al susţinătorilor lui Akhenaton. Messod şi Roger Sabbah şi-au expus teoria în volumul Les Secrets de l'Exode (Secretele exodului, Ed. Jean Cyrille Godefroy, 2003).

III Sigmund Freud, în Moise şi monoteism, insistase asupra acestui punct şi concluzionase asupra originii egiptene a lui Moise. Rădăcina Mâseh se găseşte la anumiţi mari preoţi sau faraoni ai Egiptului, precum Thutmâsis, de exemplu.

90

Înainte de a pleca spre Amarna, Gregory făcu plinul la o benzinărie din Nag Hammadi. În timp ce Gunther dormea în maşină, Nataşa îşi făcu timp să-l informeze pe Zvi despre situaţia lor. Apoi studie harta.

— Amarna se află la trei sute douăzeci de kilometri. Există un singur drum, imposibil de ratat.

Kircher se dusese să cumpere bomboane de la benzinărie, în timp ce Nataşa remarcă pentru sine:

— Foarte copilăros omul ăsta!

Cineva din magazin îl urmărea pe Gunther. Era Arnaud Deloffre. Aştepta să-i vadă plecând pentru a se întâlni cu Dom Alberto şi brazilienii săi care stăteau în două jeep-uri parcate la umbră. Dom Alberto îi făcu un semn lui Arnaud. Era nebun de furie.

— Omul ăla din Land Cruiser, chiar în faţa noastră, nu... e Gregory Parker? Nu l-ai eliminat, aşa cum ţi-am ordonat?

Arnaud lăsă capul în jos, simţindu-se vinovat.

— L-am abandonat în mijlocul deşertului, se bâlbâi el, derutat. Chiar nu înţeleg cum a scăpat.

— M-ai dezamăgit, Arnaud. Şi femeia aia?

— N-o cunosc. Un arheolog, fără îndoială.

Voia să treacă peste asta.

— Ce facem, Dom Alberto? Îi urmărim?

— Ai răbdare, lasă-i să ia un avans.

T
I

Când soarele era sus pe cer, se putea vedea acest convoi de neînchipuit: Yoel Cohen şi Tyler Buchinsky, la volanul Jeep-ului lor, mergeau la câţiva kilometri în spatele celor două Jeep-uri ale lui Carvalho şi ale oamenilor săi, care, la rândul lor, urmăreau – cam la aceeaşi distanţă – Land Cruiser-ul condus de Gregory Parker.

— Vom interveni abia în ultimul moment, preciză Carvalho, dacă vor găsi ceva.

Yoel, la rândul lui, avea un plan identic.

— Tyler, nu te mişti până la semnalul meu.

— Da..., mormăi texanul, încercând cu greu să-şi întindă picioarele lungi pentru a adormi.

Două ore mai târziu, căldura deveni insuportabilă. Gregory se opri la o benzinărie, numită pompos „Oaza deşertului”. Cumpără un bax de apă îmbuteliată.

— Vreţi ceva?

Nataşa clătină din cap.

— Doar un sifon rece pentru mine, răspunse Kircher.

Gregory plăti şi merseră mai departe.

— Mai e mult până la Amarna? întrebă Nataşa.

— Cel puţin două ore.

Curând, cele două Jeep-uri ale lui Carvalho se opriră şi ele la Oaza deşertului. Brazilienilor le era foame.

— Nu vă plătesc să mâncaţi, se răsti Carvalho.

— Şefu', ne este foarte foame, protestară Lucca şi Henrique.

— O să mâncaţi din provizii.

— Banane? Sunt putrede, protestă Lucca.

— Trebuia să le alegeţi mai bine. La drum, Arnaud!

Şi convoiul porni din nou.

Douăzeci de minute mai târziu, Jeep-ul lui Yoel Cohen şi Tyler Buchinsky apăru şi el în faţa benzinăriei. Yoel decise să se oprească pentru prânz. Întrucât nu exista decât un singur drum, era imposibil să pierzi urma lui Parker şi a prietenilor săi. S-au dus să se aşeze undeva în capătul sălii. Căldura era atât de înăbuşitoare încât a trebuit să se deschidă două uşi pentru a se face măcar un pic de curent. Meniul – ca să spunem aşa – includea doar gustări libaneze. Yoel comandă două farfurii mari. Au sosit prea repede pentru a nu fi fost scoase direct din frigider. El nu era pretenţios, gustă din humus, pe care îl găsi comestibil. Dar Tyler privi cu prudenţă fiecare fel de mâncare, le adulmecă şi, în cele din urmă, scoase din buzunar un pachet de Beef Jerky Jack Links, cu carne uscată aromatizată din Texas, pe care o mestecă îndelung.

În acel moment, cele două Jeep-uri ale lui Carvalho au sosit din direcţia opusă. Sătul de protestele lui Lucca şi ale lui Henrique, Carvalho cedase în cele din urmă şi îi adusese înapoi la Oaza deşertului. Yoel aproape că se înecă cu humusul. Îl avea pe Dom Alberto Carvalho în persoană în faţa lui! În timp ce unul dintre brazilieni a comandat ceva, încercând să se facă înţeles de către patron în ciuda accentului său, Carvalho se duse la baie. Când

trecu pe lângă ei, îi salută pe Yoel şi pe prietenul lui cu un zâmbet larg.

— Turişti? întrebă.

— Da, Amarna... foarte interesant, răspunse Yoel.

Micul grup comandă la rândul său gustări. După ce patronul observă că Tyler nu se atinsese de farfurie, i-o luă din faţă şi i-o pasă fără scrupule lui Carvalho.

Yoel îi făcu semn lui Tyler să se ridice. Ceru nota de plată.

— Sper că nu vă speriem noi, domnilor, spuse Arnaud râzând.

— Nici vorbă, se scuză grăbit Yoel, trebuie să ajungem la Luxor înainte de căderea nopţii.

— Păi, atunci, drum bun!

Ieşiră din restaurant şi se urcară în maşină. În spatele celorlalte două Jeep-uri, parcate în faţa restaurantului, se afla un întreg arsenal la vedere. Tipii ăştia chiar credeau că porniseră la luptă.

— Tipi periculoşi, îi spuse Yoel lui Tyler.

Texanul ridică din umeri.

9
1

Când îşi reluară explorarea trecutului, Luigi şi Pellegrino descoperiră că drumul oamenilor din Aton către ţara Canaanului devenise un lung martiriu.

— Au plecat entuziasmaţi, dar nu s-au pregătit aproape deloc pentru traversarea deşertului. Şi sunt mii.

„Atonienii”, cum le spunea Luigi, luaseră cu ei provizii de apă şi mâncare, la fel ca o armată, dar acestea s-au dovedit a fi curând insuficiente pentru o asemenea mulţime. Pentru a-şi face o idee, Luigi se lansase în noi calcule.

— În trei zile au parcurs doar vreo cincizeci de kilometri. Mai trebuie să ajungă în nordul Egiptului, să treacă pe la sud de Memphis şi să traverseze deşertul Sinai. În acest ritm, cu siguranţă puţini dintre ei vor ajunge la destinaţie.

Călătorii îşi abandonaseră bagajele şi cărucioarele pe drum. Preţioasele mumii, pe care unele familii le luaseră cu ele, au fost lăsate pe nisip. Toată lumea păstra acum doar ceea ce era necesar pentru a supravieţui.

— Şi dacă sărim peste câteva luni, propuse dottore, şi ajungem direct la sfârşitul călătoriei?

Părintele Ernetti nu fu de acord.

— Vreau să urmăresc toate aventurile acestei traversări a deşertului, Luigi. Pentru mine, este mai mult decât o migraţie, este o bucată de istorie sfântă.

Luigi nu îndrăzni să-l contrazică.

— Atunci măcar să sărim peste zece zile. După calculele mele, vor fi în regiunea Suez. Vor trebui apoi să-şi aleagă drumul:

traseul nordic de-a lungul mării sau traseul sudic prin deşert. Primul este mai scurt, dar presărat cu fortăreţe egiptene. Al doilea este mai sigur, dar mult mai lung.

— Nefertiti va merge pe drumul cel mai scurt, a făcut o înţelegere cu Horemheb.

— Da. În principiu...

Datorită cronovizorului, Luigi şi Pellegrino urmară marşul atonienilor până la capătul de nord-est al deltei Nilului. De acolo au continuat spre nord de-a lungul coastei, dar efectivele se micşoraseră deja cu mai mult de o treime. Mulţi dintre adepţii lui Nefertiti, descurajaţi, dezertaseră. Regina şi ofiţerii ei mergeau în frunte. Garda regală nu a ezitat să scoată săbiile şi să-i împingă pe cei care îi încetineau pe alţii.

— Entuziasmul iniţial nu mai este suficient, observă Pellegrino. De data aceasta, recurg şi la represiune.

Într-o noapte s-a întâmplat o tragedie. O parte dintre căruţele în care transportau mâncarea au fost distruse de un incendiu.

— Un accident? întrebă Pellegrino.

— Sabotaj, mai degrabă, spuse Luigi, pentru a o forţa pe regină să se întoarcă.

Evaluarea a fost făcută rapid. Nu mai aveau aproape nimic de mâncare.

Şi totuşi, se gândi Pellegrino, ştiu că au ajuns la Ierusalim. Dar cum au făcut-o?

— Cred, sugeră Luigi, că vor încerca ceva.

Într-adevăr, cronovizorul o arăta pe Nefertiti făcând planuri cu ofiţerii ei.

— Nu ne uităm direct la ziua de mâine?

În zori, regina, călare, îşi pusese un coif de război şi ţinea o sabie în mână. În spatele său, se putea vedea ce mai rămăsese din propria armată: vreo douăzeci de care de război. Infanteria se rezuma la vreo sută de oameni înarmaţi.

— Dar ce fac? Ai vreo idee, Luigi?

— Cred că se pregătesc să atace un fort egiptean. Îl ştiu, i-am vizitat rămăşiţele în timpul unei călătorii de studii în urmă cu zece ani. Site-ul se numeşte acum

Teli Héboua. Erau silozuri şi grânare. Vor lua proviziile.

Asa se şi întâmplă. Bătălia fu violentă şi scurtă. Depăşiţi numeric, soldatii cetătii s-au predat curând, rezervele lor de hrană fiind jefuite de atonienii înfometaţi. Ofiţerii lui Nefertiti au organizat cât au putut transportul cărnii uscate, al apei şi cerealelor.

— Şi-au refăcut proviziile, a spus Pellegrino.

— Da, dar Horemheb va fi furios.

Patru zile mai târziu, de altfel, un detaşament al armatei egiptene se îndrepta direct spre atonieni.

— Nu au nicio şansă, spuse Luigi. Au o singură soluţie, să fugă.

— Dar unde? Sunt alungaţi înapoi spre mare.

— Nu e marea, părinte, e Lacul Serbonis[1].

— Şi cu ce schimbă asta lucrurile?

Luigi stătu puţin pe gânduri.

— Mă întreb...

Îşi răsfoi documentaţia.

— Ori mă înşel, ori această femeie, Nefertiti, este un adevărat geniu militar. Uitaţi.

Regina şi ofiţerii ei şi-au dus oamenii pe fâşia de plajă care închidea Lacul Serbonis. În faţă, armata trimisă de Horemheb se pregătea să atace. Soldaţii de pe carele de război stăteau cu suliţele îndreptate spre ei.

— Sunt cel puţin o sută de care de luptă, observă Pellegrino. Sunt pierduţi!

— Aşteptaţi urmarea, părinte.

La un semnal, soldaţii lui Horemheb atacară. În timp ce se repezeau înainte, caii ridicau nori mari de praf.

Apoi fu un întreg haos. Un car, apoi două se răsturnară. Ceilalţi se împiedicară de această barieră bruscă. Se auziră ţipete de groază.

— E ceea ce bănuiam, triumfă Luigi. Toată această zonă este o mlaştină uriaşă. Nefertiti i-a ademenit în nisipurile mişcătoare. Armata lui Horemheb este pierdută!

O mulţime de care egiptene au fost scufundate. Câţiva soldaţi au reuşit să ajungă cu greu pe pământ ferm. Această masă de care îngropate în nisipuri împiedica restul armatei să-şi continue atacul. Între timp, atonienii au fugit. Pe malul lacului, în faţa Soarelui care apunea, Nefertiti şi-a ridicat din nou braţele şi l-a invocat.

— Îi mulţumeşte zeului Aton pentru acest miracol, a spus Luigi.

— Nu, minunea vine de la Dumnezeu, şopti părintele Ernetti, de la adevăratul zeu.

— Pentru mine, părinte Ernetti, adevărata minune este îndrăzneala acestei femei!

Mai săriră o zi. Spre uimirea lor, văzură că Nefertiti şi oamenii ei mergeau spre sud, deci se întorseseră din drum.

— Poate că au renunţat, spuse Luigi.

Părintele Ernetti, care ştia restul, îi tăie avântul.

— Nefertiti ştia perfect că Horemheb va alerta toate garnizoanele aflate de-a lungul coastei. A ales aşadar să urmeze calea cea mai lungă, cea a deşertului.

— În halul în care sunt? se întrebă Luigi. Cum este posibil?

1. Astăzi Lacul Bardawil.

9
2

— Amarna, iată-ne! strigă Kircher.

Le luase mai mult de patru ore pentru a ajunge la Tell el-Amarna, vechea capitală a faraonului Akhenaton. Nataşa coborâse din Land Cruiser şi cerceta peisajul.

— Arată ca planeta Marte!

O porţiune de pietre se întindea până la orizont. Oraşul era situat în mijlocul deşertului, într-un vast cerc montan, mărginit la est de primele contraforturi arabe. Era un spaţiu gol imens. Fără vreo casă, fără vreo construcţie, doar câteva coloane ieşind din pământ.

— Un oraş fantomă în mijlocul deşertului.

— Da, este un caz unic în istorie, comenta Kircher, o capitală evacuată în câteva zile, acum aproape treizeci şi cinci de secole.

Făcu un pas înainte. Bătrânul părea surprinzător de agil odată ajuns pe teren propriu.

— Pentru moment, remarcă Nataşa folosind binoclul, nici urmă de Carvalho.

— Să fim vigilenţi.

— Este o mană cerească pentru egiptologi! exclamă Kircher. Uite, se văd clar fundaţiile trasate pe pământ, ca desenate de un arhitect.

— Ăsta este avantajul deşertului, confirmă Nataşa, păstrează totul.

— Gunther, vezi o „cameră a micului prinţ” pe aici? întrebă

9
3

Gregory.

— Nu vom găsi nimic acolo, spuse Kircher, pentru că nu există nimic. Cel mai înţelept ar fi să mergeţi la necropolă.

— Să găsesc ce? întrebă Nataşa.

— Prima înmormântare regală a lui Akhenaton. Micul prinţ este fiul regelui, nu?

Câteva minute mai târziu, ajunseră la poalele unei stânci.

— În stânga, explică Kircher, aveţi mormintele unor notabili. În dreapta este necropola regală. Mergem?

— Mergem, răspunse Gregory.

Urcară până la intrarea în peşteră. Două scări fuseseră săpate pe o distanţă de aproximativ treizeci de metri. Kircher începu coborârea în mormânt.

— Ai grijă la picioare!

Înaintau, luminând drumul cu lanternele.

— lată-ne.

O antecameră preceda camera mortuară regală propriu-zisă.

— Goală, se plânse Gregory.

Mumia şi mobilierul fuseseră mutate în grabă după evacuarea oraşului Akhenaton. Grijulii să nu le scape ceva, cei trei examinară fiecare colţ al camerei fără să găsească niciun indiciu legat de vreun mic prinţ.

— Mă duc să verific celelalte camere, se oferi Kircher.

Gregory începu să transpire.

— Cred că am rămas fără aer.

Nataşa îşi puse mâinile pe umerii lui.

— Uită-te la mine, eşti foarte palid. Cât timp a trecut de când nu

ai mai luat o masă adevărată?

— De când zăceam în blestemata aia de închisoare din Abu Kabir.

Fata scoase o batistă din buzunar şi îi şterse fruntea. Gregory se aplecă spre ea şi îi fură un sărut. Ea se uită la el, amuzată.

— Absenţa aerului te-a ameţit?

— Sigur e asta.

— Hei, ia veniţi încoace!

Kircher găsise ceva.

9
3

Atonienii mărşăluiau cu greu prin pustiul Sinaiului. Trecuseră deja două săptămâni lungi. Bărbaţi şi femei epuizaţi se prăbuşeau brusc, morţi de sete sau de epuizare. Nici măcar nu-i mai îngropau, nici nu-şi mai băteau capul să-i plângă, la fel ca în primele zile. Erau lăsaţi pradă fiarelor deşertului.

Noaptea, se adunau în grupuri mici în jurul unor focuri mari. Frigul deşertului era pătrunzător, iar ei erau îmbrăcaţi doar cu nişte simple tunici. Mulţi copii pieriră de frig.

Dimineaţa, Nefertiti şi preoţii lui Aton pândeau răsăritul. De îndată ce Soarele apărea la orizont, regina, în veşmânt de preoteasă, ridica braţele şi se ruga lui Aton Binevoitorul. Toţi oamenii repetau imnul şi apoi o luau de la capăt cu mărşăluitul.

— Această călătorie pare fără sfârşit. Cât mai au de mers? întrebă Pellegrino.

— Cam patru sute de kilometri pentru a ajunge la Kadesh Barnea[1], în Negev.

— Este inuman, oftă Pellegrino.

— Nu spuneaţi că e un miracol?

Urmăriră marşul egiptenilor în deşert făcând mici salturi în

timp pe cronovizor.

Într-o noapte au observat o agitaţie neobişnuită. Mărind câmpul vizual, au înţeles.

— Cred că... e vorba de nişte hoţi, spuse părintele Ernetti.

Soldaţii reginei înconjurară un grup de bărbaţi care furaseră carne şi burdufuri cu apă dintr-o căruţă de provizii. Au fost prinşi, după care toţi s-au întors la culcare.

A doua zi dimineaţă, după rugăciunea tradiţională către soare, Nefertiti decise să dea un exemplu în faţa oamenilor adunaţi. Cei unsprezece prizonieri de cu o zi înainte erau în genunchi, cu mâinile legate la spate. Unsprezece soldaţi stăteau în spatele lor. La un gest al reginei, hoţilor li se tăie capul. Apoi, mulţimea care asistase la execuţie se împrăştie.

Marşul fu reluat, dar toţi – şi mai ales cei mai tineri – dădeau semne reale de epuizare. Deodată, un bărbat îşi flutură braţele şi strigă ceva.

— Să ne apropiem puţin.

Pellegrino identifică un cuvânt, mereu acelaşi.

— Spune că a văzut apă.

— În acest colţ pierdut de deşert? Nu pot să cred.

— Şi dacă a fost vorba de un miracol?

Un grup se îndrepta în direcţia indicată. Garda reginei se pregătea să-i blocheze drumul. Dar Nefertiti a ordonat să-i lase să treacă.

— Probabil este un miraj, concluzionă Pellegrino resemnat.

— Regina o ştie, dar îi lasă să plece ca să aibă mai puţine guri de hrănit, zise Luigi.

Pellegrino mută imaginea pe grupul din faţa convoiului. Nefertiti mergea cu greu. Una dintre gărzile ei apropiate o ajuta. Degeaba. Se împiedică şi se prăbuşi.

— Pare epuizată, spuse Luigi.

— Are o voinţă de fier, dar este totuşi o fiinţă omenească, recunoscu Pellegrino.

Soldaţii sacrificară unul dintre ultimele care de luptă pentru a face din el un soi de lectică în care s-o instaleze pe Nefertiti. Ea refuză, dar ei insistară. Şi marşul se reluă, în plin soare.

— Dumnezeu nu ar fi adus-o până aici că s-o lase să moară în bătaia razelor soarelui, murmură părintele Ernetti. Ştiu că vor ajunge la destinaţie.

Luigi se uită la el, surprins.

— Ah, da? Şi de unde aveţi această certitudine?

Pellegrino nu-i putea spune lui Luigi ce descoperiseră în cubul lui Solomon. Papa interzisese ferm acest lucru.

— Cine o împinge înainte nu o va abandona!

1. Astăzi Nitzanei Sinai.

9
4

Nataşa şi Gregory ieşiră din dormitorul regal pentru a i se alătura lui Gunther, o jumătate de etaj mai sus. Zărise un rând de trei camere funerare mici.

— Aceste camere sunt dedicate prinţesei Makhétaton, fiica cea mare a lui Akhenaton şi a lui Nefertiti. Ea a fost prima care a murit din cauza epidemiei de ciumă. Uitaţi-vă la asta, spuse el, luminând cu torţa o frescă pictată pe perete. lată-i pe rege şi pe regină. Se înclină peste trupul fiicei lor plângând. Şi uitaţi-vă şi în lateral...

Era o moaşă care ţinea un copil în braţe.

— lată-l pe micul nostru prinţ, anunţă Kircher cu mândrie.

— Eşti sigur, Gunther?

— Da, din cauza evantaiului. Este un semn care dovedeşte statutul său regal. Nu eşti egiptolog timp de treizeci de ani şi ignori un astfel de detaliu. Şi uite, numele copilului a fost şters. Dar pot ghici cine este acest „mic prinţ”.

— Spune.

— Tutankhamon. Sau mai degrabă Tutankhaton, ultimul născut al lui Akhenaton.

— Să admitem, spuse Gregory. Dar unde este cutia de fier?

— Nu am răspuns la toate, se supără Kircher. L-am găsit deja pe micul prinţ. În rest, trebuie să căutaţi singuri!

Scotociră în fiecare colţ.

9
5

— În cazul în care cutia se află aici, trebuie să fie vizibilă, spuse Gregory.

Nataşa începea să se îngrijoreze.

— Dacă a luat-o cineva?

— Nu cred, răspunse Kircher, nimeni nu intră în aceste camere. Iar turiştii vizitează doar camera regelui.

Continuară să caute, febril, minute întregi.

— Am găsit ceva, anunţă Nataşa.

Pipăind unul dintre pereţi, descoperise un loc, lat de câteva zeci de centimetri, unde cărămizile nu mai erau îmbinate corect. Gregory luă un cuţit şi le dădu la o parte. O mică nişă fusese săpată în stâncă.

— Cutia este aici!

— Când a venit Moussah să o aducă înapoi, a comentat Kircher, a săpat o groapă în zid şi a închis-o cu cărămizile pe care le scosese.

În nişă era o cutie de metal gravată cu imaginea unei figuri pe jumătate animal, pe jumătate om.

— Semnul lui Seth. Este cutia pe care o căutam, se bucură Kircher.

Se chinuiră s-o deschidă. Era cam ruginită. Conţinea o jumătate de tăbliţă de piatră, gravată cu hieroglife şi spartă în mijloc.

— Gregory, adu-mi celălalt fragment, zise Nataşa, e în geanta mea.

Uni cele două fragmente. Se potriveau perfect.

— Aceasta este tăbliţa pe care o căutam, mărturisirea lui Akhenaton în întregime!

— Pune-o jos, să-i fac o poză.

— E de lucru pentru egiptologi pentru ani de zile! exclamă

Kircher entuziasmat. Akhenaton însuşi recunoaşte că şi-a păcălit poporul, soţia şi adepţii înainte de a muri! Textul este perfect...

Nu mai putea vorbi. Excitaţia sa nervoasă era atât de mare încât avea probleme cu respiraţia.

— Inima îi bate foarte repede, îi explică Nataşa lui Gregory, are un atac de tahicardie. Îl scot la aer. Îţi las cutia şi tăbliţele, adu-le tu.

— De acord, Nat.

Cu grijă, îl ajutară pe Kircher la întoarcere. Urcarea pe scări fu destul de obositoare, dar curând ieşiră la aer.

— Respiră, Gunther.

Arheologul respiră adânc.

— E mai bine?

— Da, dar mă simt foarte slăbit.

— Să mergem la maşină, am ce trebuie în spate.

Parcurseră împreună cei cinci sute de metri care îi despărţeau de Land Cruiser.

— Stai pe scaun. Îţi dau...

O voce se auzi în spatele ei:

— Nicio mişcare!

Arnaud Deloffre îi ameninţa cu o mitralieră. În spatele lui apăru silueta sinistră a lui Dom Alberto Carvalho.

9
5

Până şi cei mai loiali susţinători ai reginei Nefertiti păreau să fie supăraţi pe ea.
O învinovăţeau pentru plecarea grăbită din Egipt şi pregătirea insuficientă pentru călătorie. Descurajarea înlocuise exaltarea din primele zile. Un bătrân se urcă pe o căruţă şi stârni mulţimea.

> > >

Părintele şi Luigi descifrară cuvintele şi replicile care urmară.

— Regina şi mândria ei blestemată ne conduc la dezastru. Şi ce vom găsi în Canaan? Triburi ostile, adoratori ai zeilor cu chip de fiară, care vor avea un singur gând, să ne alunge sau să ne omoare.

— Stăpânim arta războiului, obiectă cineva.

— Dar trupele noastre s-au risipit. Cum vom rezista barbarilor?

— Aton va veghea asupra noastră! strigă un fanatic.

— Ai văzut unde ne-a dus? Dacă Aton e un zeu fals?

— Blasfemie!

— Să ne întoarcem în Egipt, a spus altul, vom implora iertarea faraonului şi îi vom cânta imnuri de laudă.

— Am făcut atâta drum prin deşert degeaba? Mai bine mor.

— Nu-ţi face griji, ţi se va întâmpla cât de curând!

Adunarea degenera în conflict. Nefertiti îşi trimise garda

personală care restabili calmul, însă toată lumea simţea că liniştirea asta era doar temporară.

— Nemulţumirea creşte, observă Luigi.

A doua zi, fără să spună nimănui, un nou grup se desprinse de ceilalţi şi se îndreptă spre sud. Imediat ce a fost anunţată, garda personală a reginei îi blocă drumul. Pentru a-i pedepsi pe disidenţi, Nefertiti îi privă de apă pentru o zi întreagă. Dar a doua zi, un alt grup s-a separat. De data asta nimeni nu i-a mai stat în cale.

— Vor muri acolo, spuse Luigi. Păcat.

În curând, Pellegrino şi Luigi numărară o duzină de dezertori. Nefertiti îi lăsă să se îndepărteze, însă ea coborâse din car şi îşi reluase mersul, ca să dea un exemplu. Însă începuse să scuipe sânge.

— Nu cred că este doar oboseală, conchise părintele Ernetti.

Un alt salt în timp le arătă că adepţii lui Aton au fost în mare măsură decimaţi. Erau de treizeci şi cinci de zile în deşert.

— După calculele mele, nu ar trebui să fie foarte departe acum, estimă Luigi, dar trebuie să traverseze cel mai fierbinte deşert din Peninsula Sinai.

Un ofiţer sosi călare şi ceru să vorbească cu regina.

Părintele îi citi pe buze.

— Spune că un cercetaş a găsit o oază la o zi de mers pe jos în regiunea Kadesh- Barnea.

Vestea se răspândi cu viteza fulgerului. Mulţi începură să alerge în direcţia indicată.

— Nefericiţii, vor muri înainte să ajungă, se întristă Pellegrino.

— Părinte, să mai sărim o zi, să vedem.

De data aceasta nu era un miraj, ci o adevărată oază de mici dimensiuni. Deşi izvoarele din Kadesh erau ca vai de lume, le-au permis totuşi oamenilor lui Nefertiti să-şi potolească setea.

Soldaţii care conduceau mulţimea făceau tot ce puteau pentru a menţine ordinea şi a stăvili goana spre apă. Ordinele reginei erau clare: să bea apă mai întâi copiii şi bătrânii. Un cordon de soldaţi separa mulţimea de apa salvatoare. Nemulţumiţii ridicară vocea şi se încăierară.

— Dacă Nefertiti nu reacţionează, spuse Pellegrino, vor sfârşi prin a o ucide.

— Nu vă faceţi griji, părinte, regina a înţeles asta.

De fapt, îi adunase în jurul ei pe ofiţerii fideli. Unul dintre ei părea să pună pe picioare un plan de acţiune.

— Ştii cine este omul ăsta? întrebă Pellegrino.

Ulciorul ştiinţei egiptologice care era Luigi Battista avu un răspuns şi acum.

— Cred că e vorba de generalul Pakharou, unul dintre cei mai prestigioşi generali ai lui Akhenaton; s-a alăturat taberei lui Nefertiti. Avea reputaţia de a fi un excelent soldat, dar era şi un bun psiholog. Cred că pun la cale ceva.

— Voi încerca să captez cuvintele.

— Vorbesc despre un miracol.

A doua zi, Nefertiti dădu ordin să se reia marşul spre Canaan.

Câţiva s-au ridicat în picioare, dar cei mai mulţi au refuzat să se supună.

— Lucrurile încep să se strice, observă Pellegrino.

— Doar dacă... uitaţi-vă!

Doi soldaţi veniră în fugă în tabără. Păreau copleşiţi, vorbeau despre un miracol. Un grup îi urma, cu regina în frunte. Se opriră în faţa a ceea ce părea un crater. Jos se aflau două tăbliţe de

piatră. Păreau să fi căzut din cer. Pe una dintre ele era un text gravat cu scriere hieroglifică. Nefertiti porunci să i se aducă tăbliţele. Le privi în tăcere, după care se ridică, întinse braţele şi îi mulţumi lui Aton. Apoi se adresă oamenilor.

— Ce spune?

— Că zeul Aton le-a trimis un mesaj. Aceste două tăbliţe poartă primele cuvinte ale imnului lui Aton. Nefertiti apucă una dintre cele două tăbliţe încă fierbinţi, o ridică la o lungime de braţ şi o arătă oamenilor, care o aclamară. „Descoperirea" providenţială avu efectul dorit. Le dădu putere celor care ezitau şi îi puse din nou pe picioare pentru a termina călătoria.

— Trebuia să mă fi gândit la asta, spuse Luigi, admirativ.

Regina îi rugă pe servitori să-i golească cutia de bijuterii, o cutie din lemn de salcâm lucrată cu delicateţe, având gravat numele ei. Înăuntru, puse cele două tăbliţe ale imnului lui Aton. Tâmplarii au ataşat inele prin care preoţii au trecut bare lungi de lemn. Apoi le ordonă să mărşăluiască în faţă purtând mesajul sacru al lui Aton.

— Părinte, exclamă Luigi, tocmai am asistat la naşterea Chivotului Legământului!

— Este miracolul pe care l-au aşteptat, răspunse Pellegrino.

— O minune? Un truc eficace, mai degrabă!

— Căile lui Dumnezeu sunt nenumărate, prietene.

Luigi îi zâmbi larg.

— Vă admir consecvenţa.

— Asta m-a ajutat să supravieţuiesc, Luigi. Acest ultim eveniment, în orice caz, le va da curajul şi forţa să ajungă în Canaan.

Nefertiti, din păcate, nu mai ajunse. Tusea devenise mai intensă.

— Nu este oboseală, ci ciumă, spuse Luigi. Uitaţi-vă la acele glande umflate de pe gâtul ei. Cred că a dus boala pe picioare mult timp. Dar a găsit forţă, în ciuda acestui fapt, să traverseze deşertul împreună cu poporul ei. Înainte ca oamenii să traverseze râul Iordan, regina a fost ajutată să ajungă la o ridicătură de pe care să poată vedea ţara Canaanului. Şi-a luat rămas-bun de la soldaţii săi fideli. A spus că vrea să moară singură, fără martori, sub privirea lui Aton. Şi-a transmis prerogativele generalului Pakharou, care avea să conducă oamenii pe acest nou pământ. Ştia că este inteligent şi înţelept, îi cunoştea şi talentele de soldat, care ar fi fost foarte necesare pentru a-i ajuta pe egipteni să-şi găsească un loc în Canaan.

Generalul îngenunche în faţa reginei sale şi acceptă această misiune, străduindu- se să-şi ascundă lacrimile. Apoi o servitoare aduse nişte haine. Nefertiti se îmbrăcă într-o rochie de in şi îşi puse pe cap toca înaltă, albastră. Se întoarse, îi salută pe toţi cu un gest larg, înainte de a dispărea în munţi.

— Totuşi a reuşit, conchise Luigi. Poporul său va putea să se închine liber zeului lor Aton în altă parte decât în Egipt.

Părintele Ernetti avu o altă părere.

— Pentru mine, a semănat o sămânţă mult mai preţioasă. Idolii sunt perisabili, Aton ca şi ceilalţi. Dar credinţa pe care o va răspândi pe acest pământ va fi indestructibilă.

— O credinţă într-un zeu necunoscut, născut cu şaptezeci şi cinci de secole în urmă?

— Deocamdată este încă secretul nostru. Voi vorbi cu Papa despre asta când va veni vremea.

9
6

Gregory ieşi din necropolă având cutia de fier în braţe. Era atletic şi sănătos, dar aerul rarefiat îl făcea şi pe el să respire greu. Imediat, o împuşcătură se auzi în spatele lui.

Arnaud fusese cel care trăsese. El şi Carvalho îl priveau apropiindu-se. În faţa lor, ca un scut, îi aşezaseră pe Kircher şi pe Nataşa.

— O să cobori foarte încet cu cutia, Gregory, îi spuse Arnaud. Altfel, îi execut pe fată şi pe bătrân.

Gregory nu ştia ce atitudine să adopte.

— Nu te mişca, Gregory, strigă Nataşa, nu vor îndrăzni!

— Ah, da? răspunse Arnaud nervos.

Fără ezitare, îl împuşcă în cap pe bietul Kircher, care se prăbuşi. Carvalho însuşi fu speriat de această brutalitate.

— Arnaud, noi nu...

— Trebuie să ştii ce vrei, Dom Alberto, strigă Arnaud, care părea să nu mai fie el însuşi.

O prinse pe Nataşa de gulerul cămăşii.

— Următorul glonţ va fi pentru ea!

Gregory înţelese că nu mai era nimic de făcut. Coborî de pe peretele de stâncă ţinând cutia de fier în braţe şi avansă spre cei trei.

Se auzi o nouă împuşcătură. De data asta venea din spatele stâncilor. Yoel Cohen era cel care trăsese. Lângă el se afla un

bărbat înalt. Îi amenința pe Carvalho şi Arnaud cu o mitralieră.

— Nu atinge cutia aceea, Dom Alberto, a strigat Yoel Cohen.

Toată lumea privea cu uimire la nou-veniţi.

— Gregory, continuă Yoel, dă-ne ce ai găsit.

Gregory făcu o mişcare în direcţia lor, dar Arnaud se puse în faţa lui.

— Vă sfătuiesc să nu mai faceţi nici măcar un pas!

Pentru a da mai multă forţă avertismentului său, trase în aer. Urmă o tăcere tensionată. Apoi se auzi sunetul unui motor. Un al doilea jeep, în care se aflau Lucca şi Henrique, venea în viteză. Lucca era înarmat.

— Nu trage, Lucca, îi ordonă Carvalho, dar ţine-i sub ameninţarea armei.

Arnaud le vorbi lui Tyler şi lui Yoel:

— Oricine aţi fi, lăsaţi armele. S-ar putea să ne ucizi pe unul dintre noi, dar nu vei scăpa cu viaţă.

Situaţia ar fi părut comică dacă nu ar fi fost atât de dramatică: Tyler îl ameninţa pe Arnaud, care la rândul lui îl ameninţa pe Gregory, în timp ce Lucca îl ameninţa pe Tyler. În joc era cutia de fier care conţinea mărturisirea lui Akhenaton. Un ghimpe în coasta lui Carvalho, o soluţie salvatoare pentru trimişii Papei, un obstacol îndepărtat pentru susţinătorii celui de-Al Treilea Templu. Dom Alberto i se adresă lui Arnaud:

— Dă-mi cuţitul tău!

Mercenarul îi întinse un cuţit de luptă. Carvalho puse tăişul la gâtul Nataşei şi înaintă cu ea spre centrul cercului. O folosea drept scut.

— Prieteni, spuse el pe un ton exagerat de conciliant, să nu ne omorâm pentru mărturisirea unui faraon nebun! Prima care va avea de suferit e prietena voastră şi asta ar fi păcat...

Se întoarse către Gregory.

— Domnule Parker, fac apel la raţiunea dumneavoastră. Puneţi această cutie în

Jeep-ul meu.

— Nu! strigă Nataşa.

Gregory n-o ascultă şi se conformă. Tyler vru să tragă, dar Yoel interveni.

— În sfârşit, devenim rezonabili, spuse Carvalho.

Gestul lui Gregory îl liniştise, căci nu se văzu tăind gâtul Nataşei. Şi violenţa barbară a lui Arnaud îl scârbise.

— Lucca, supraveghează-i pe aceşti domni. Arnaud, verifică ce este în cutia de tablă. Mai ales, vezi dacă textul este cel pe care îl căutăm.

Arnaud o deschise şi îi inspectă conţinutul.

— Sunt două fragmente de lut acoperite cu hieroglife.

— Ăsta e textul? insistă Carvalho.

Arnaud apropie cele două fragmente şi le compară cu transcrierea lui Kircher.

— Textul de pe tăbliţă şi textul scris de mână sunt la fel, Dom Alberto.

Carvalho triumfă. Se adresă Nataşei, pe care încă o ţinea cu cuţitul la gât:

— Păcat pentru dumneavoastră, doamnă! Aţi fi putut să-mi distrugeţi toate planurile reducând această chestiune la o simplă manipulare politică. În câteva minute, voi face praf preţioasa descoperire.

Slăbi puţin strânsoarea, apoi se adresă micii adunări:

— Acum, o să ne despărţim. Henrique, vino aici.

Tovarăşul lui Lucca i se alătură.

— Fique de olho nela![1]

Henrique îndreptă revolverul spre gâtul Nataşei. Carvalho făcu un pas înapoi, apoi urcă în Jeep. Se întoarse către Nataşa.

— Spuneţi-i stăpânului Vaticanului, doamnă, că acum eu sunt cel care dictează regulile.

Apoi vorbi cu Lucca, care rămăsese în celălalt Jeep:

— Lucca, siga-nos ă distância e vigie nossas traseiras[2].

— Sim, Dom Alberto[3].

Lucca a continuat să-şi îndrepte mitraliera spre Gregory şi Tyler. Arnaud se urcă la volan lângă Carvalho şi porni Jeep-ul Willys, care demară în trombă.

Cu o întorsătură bruscă, Nataşa îşi înfipse cotul drept în faţa lui Henrique, care căzu la pământ. Tyler trase în garda de corp care muri pe loc. Lucca, la rândul său, îl ochi pe Tyler şi îl răni în coaste. Gregory îşi scoase revolverul şi trase în direcţia lui Lucca. Acesta scăpă de gloanţe şi porni în viteză spre deşert.

— Au scăpat, nenorociţii! se înfurie Gregory.

Se apropie de Yoel.

— Ce face prietenul tău?

— Este grav rănit, trebuie să cerem ajutor.

— Avem un radiotelefon în maşină.

În timp ce Yoel lua legătura cu serviciul medical din Assiout, la o sută de kilometri distanţă, Gregory se apropie de Nataşa. Ea îngenunchease în faţa corpului lui Kircher.

— Am văzut multe lucruri în viaţa mea, spuse, dar niciodată o astfel de crimă. Era un bătrân neajutorat.

— Trebuie să-l îngropăm, spuse Parker.

Nataşa se uită la Yoel, care suna din maşina lor.

— Cine sunt tipii ăştia, îi cunoşti?

— Sunt trimişi de generalul Swaggart. Nu sunt nişte îngeri, dar au intervenit la momentul potrivit.

— Ce face cu telefonul nostru?

— Cheamă o ambulanţă, americanul este grav rănit. Cred că...

Deodată, Nataşa se ridică şi alergă la maşină. Dădu peste Yoel Cohen.

— Dă-mi, te rog, receptorul!

Yoel, care îşi terminase convorbirea, îi lăsă locul. Ea formă un număr.

— Pe cine suni? întrebă Gregor.

— Pe Zvi Eizer, de la Mossad. Mai întâi trebuie să-i exterminăm pe aceşti doi demoni.

— Dar. cum?

Conversaţia avu loc în ebraică. Apoi Nataşa închise.

— Porneşte maşina, Gregory, te rog. Mergem după ei.

— N-o să-i ajungem niciodată din urmă.

— Nu, dar vreau să fiu acolo pentru spectacol.

1. „Supraveghează fata!” (portugheză, în original) (n.tr.).

2. „Lucca, urmăreşte-ne de la distanţă şi păzeşte-ne spatele!”

(portugheză, în original) (n.tr.).

3. „Da, Dom Alberto” (portugheză, în original) (n.tr.).

FOCUL DIN CER

9
7

Când i-a văzut pe egipteni intrând în ţara Canaanului, părintele simţi că rolul cronovizorului se încheiase.

— S-a terminat, profesore. Restul trebuie să rămână un secret pentru Biserică.

— Dar. ce se va întâmpla cu ei? protestă Luigi. Cum vor fi primiţi de canaaniţi? Şi evreii unde sunt? Există încă atâtea întrebări.

Părintele Ernetti era inflexibil, nu putea să-i dezvăluie ceea ce le arătase cronovizorul la Ierusalim.

— Nu putem merge mai departe, îmi pare rău.

Luigi se abţinu cu greu să nu izbucnească.

— Cum puteţi să-mi faceţi asta?

Pellegrino îi înţelese dezamăgirea. Îi părea rău, dar stabiliseră regulile de la început.

— Ai fost de acord să respecţi regulile jocului, Luigi.

Acesta recunoscu plin de regret.

— Înţeleg că ceea ce urmează este un subiect sensibil pentru Vatican.

— Nu numai pentru Sfântul Scaun, ci pentru milioane şi chiar miliarde de credincioşi.

— Eu. atunci foarte bine. Pe curând, părinte!

9
8

Se ridică şi, fără să se uite înapoi, vizibil jignit, bătu la uşă pentru ca o gardă elveţiană să-l însoţească până la ieşirea din Arhivele secrete.

Pellegrino rămase tăcut, puţin deprimat. Apoi îl sună pe cardinalul Cipriano.

— Monseniore, cred că... avem răspunsurile.

Papa îl primi la începutul după-amiezii. Înainte de a merge la palatul său, Pellegrino se duse să stea câteva minute pe o bancă din grădinile Vaticanului. Era o zi frumoasă de ianuarie. Lumea părea să fie ca mai înainte, fără să bănuiască nicio clipă că pivotul pe care se învârtea nu era chiar acelaşi. Se rugă lui Dumnezeu, spunându-şi că, oricare ar fi numele Lui, nu putea permite ca milioane de oameni să se sfâşie din nou pentru El sau împotriva Lui.

Papa îi ascultă povestea cu ochii închişi, un obicei al lui când era foarte concentrat.

— Cred că trei mii de egipteni au intrat în Ţara Sfântă, Sfinte Părinte. Jumătate dintre cei care au plecat.

— E puţin.

— Bănuiesc că s-au împrăştiat în toată ţara şi şi-au ales Ierusalimul.

— De ce Ierusalimul şi nu un alt oraş?

— Nu ştiu, cu siguranţă nu au făcut această alegere întâmplător.

— Cine locuia în Ierusalim la vremea aceea?

— Un trib de canaaniţi. Egiptenii nu vor fi avut probleme să-i învingă şi să cucerească oraşul.

— În starea în care se aflau?

— Nu uitaţi că şi-au recăpătat puterile când au ajuns în ţară. Au putut să cumpere mâncare şi băutură, aveau aur cu ei. În plus, majoritatea supravieţuitorilor erau soldaţi. Erau mai organizaţi şi mai bine înarmaţi decât canaaniţii.

— Foarte bine, spuse Papa. Restul poveştii, o ştim.

Se opri.

— Va trebui să-mi chem din nou fraţii din alte religii pentru a-i informa. Dar mă vor întreba: Ce ştiu despre Carvalho? Unde este ameninţarea?

— Am vorbit cu Nataşa la telefon acum câteva zile. Se îndrepta spre Tell el- Amarna, vechea capitală a lui Akhenaton. De atunci, nu am mai avut nicio veste.

— Deci să sperăm, părinte Ernetti, să sperăm.

Îl sună pe secretarul său de stat, care veni imediat.

— Cipriano, trebuie să convocăm toţi şefii Bisericilor!

— La Saint-Pierre-aux-Liens, Sfinte Părinte?

— Da, să nu schimbăm nimic.

— Să le mai spun ceva?

Papa ezita:

— Spune-le că situaţia nu este mai bună, dar că, măcar acum, ştim.

98

În inima deşertului egiptean, începuse o goană. Nataşa îl sună pe Zvi de pe radiotelefonul ei.

Gregory, la volanul Land Cruiser-ului, nu înţelegea nimic.

— Poţi să-mi explici?

— Nu înainte de a se termina, ăsta e consemnul.

— Ce consemn? întrebă Gregory.

Nataşa nu mai răspunse.

— Mergi mai repede!

— Fac ce pot, dar terenul este accidentat.

— Vreau să verific dacă într-adevăr au luat-o spre Nil. Cred că îi aşteaptă o barcă în regiunea Assiut.

După trei sferturi de oră, zăriră un nor de praf.

— Ei sunt! spuse Gregory.

Nataşa îl sună pe Zvi şi confirmă poziţia.

— Trebuie doar să aşteptăm focul din cer, se rugă Nataşa.

— Despre ce vorbeşti?

Nataşa ridică privirea.

— Despre asta...

Un zgomot îngrozitor se auzi deasupra lor.

— Două Nesher! zise Nataşa.

Nesher, aeronava israeliană de atac la sol supranumită „Vulturul” în ebraică, a fost inspirată de „Rafala” franceză. Puterea lor de foc era redutabilă.

— Tu i-ai chemat? se panică Gregory. Nu eşti întreagă la cap, vei declanşa un nou război!

— Zvi a aranjat totul. Prim-ministrul Begin discută acest lucru cu preşedintele Sadat chiar acum.

Gregory nu era convins.

— Stop! strigă Nataşa.

Gregory frână brusc.

— Opreşte maşina, vor trage.

Ca măsură de precauţie, amândoi se ghemuiră sub bord.

Nataşa descrisese cu exactitate Jeep-ul Willys al lui Carvalho, cu capota închisă. După ce au „blocat” ţinta cu sistemele lor de ghidare prin radar, cele două avioane traseră mai multe rachete în direcţia vehiculului. Acesta a fost efectiv pulverizat.

— Dumnezeule! strigă Gregory.

Apoi, cele două Nesher se întoarseră şi trecură pe deasupra, basculându-şi aripile.

— Misiune îndeplinită, băieţi! le strigă Nataşa, fluturând braţele.

Gregory înţepenise de spaimă şi de uimire.

— Hai să vedem ce a mai rămas din ei, spuse Nataşa.

— Atenţie!

Un Jeep neacoperit venea din direcţia opusă. Trecu pe lângă ei şi merse mai departe.

— E Lucca. În momentul în care a văzut avioanele, s-a întors şi a fugit.

Cei doi s-au apropiat de vehiculul lui Arnaud şi Carvalho. Nu mai era altceva decât o carcasă fumegândă.

— Nici măcar nu văd cadavrele! se miră Gregory.

— Sunt împrăştiate în bucăţi foarte mici în deşert, explică Nataşa.

— Şi tăbliţele mărturisirii lui Akhenaton?

— La fel. Din fericire, mai avem fotografiile. Adio, Dom Alberto, spuse Nataşa.

— Du-te dracului, Arnaud, continuă Gregory.

Brusc, cerul se umplu de un nou vuiet, chiar mai înfricoşător decât cel dinainte.

— Mă aşteptam, spuse Nataşa. Sunt luptători egipteni şi un avion de transport de trupe. Egiptenii vin să ne ceară socoteală.

Cerul era acoperit de zeci de paraşute care se deschideau aproape simultan. Situaţia, oricât de dramatică, l-a făcut pe Gregory să râdă.

— Ce-şi imaginează? Că le-am declarat război noi doi?

Când soldaţii egipteni au ajuns pe sol, se îndreptară spre Nataşa şi Gregory, cu armele aţintite spre ei.

— Greg, nu încerca să le opui rezistenţă, ridică încet mâinile.

O ascultă. Aproximativ cincizeci de paraşutişti egipteni îi aveau în cătare.

— Calm, calm, stai calm, insistă ea.

Un ofiţer se apropie de ei.

— Israelieni?

Nataşa dădu din cap că da.

— Sunt englez, spuse Gregory.

Le legară mâinile la spate cu tije de plastic.

— Acum va trebui să dăm explicaţii. Sper că Sadat şi Begin vor furniza rapid informaţiile.

— Nu-ţi fă griji. De când s-au întâlnit la Camp David, au ajuns să se cunoască.

Gregory oftă.

— Ne aşteaptă ore şi ore de palavre!

— Da, în nişte cazărmi insalubre.

Se aplecă spre Nataşa şi îi şopti la ureche, cu un zâmbet înţelegător:

— Măcar o dată, Nat, vom uita de Carvalho şi vom avea grijă de noi.

Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Îmi place foarte mult această idee!

9
9

Papei Ioan-Paul al II-lea nu-i trebuiră decât câteva zile pentru a convoca o nouă întâlnire a liderilor religioşi în Biserica Saint-Pierre-aux-Liens. De data aceasta, nu mai era alarmat. Rezumă întreaga afacere şi întorsăturile ei finale. Odată cu dispariţia lui Carvalho, orice pericol fusese evitat. În plus, la sosire, participanţilor li s-a oferit o mapă. În interior erau fotografiile pe care Nataşa le făcuse celor două jumătăţi de tăbliţă pe care era gravată mărturisirea lui Akhenaton, precum şi traducerea acesteia în toate limbile. În concluzie, Papa le propuse tuturor capilor bisericii să păstreze secretul asupra acestui episod, care nu schimba nimic fundamental, până la urmă, în istoria credinţei.

— După alungarea coloniştilor egipteni, evreii şi-au reluat istoria proprie. L-au pus pe Yahvé în locul lui Aton. De la Solomon încoace, Biblia devine din nou Biblia pe care o cunoaştem, Biblia noastră pentru toţi. Asta îmi propun să ţin minte, fraţii mei, uitând de restul. Chiar dacă, pentru asta, va trebui să ascundem acest episod al importului în Ţara Sfântă a acestui zeu Aton care a fost, după cum ne dezvăluie mărturisirea faraonului, doar o stratagemă politică.

— Vom fi totuşi complici la o parodie a poveştii adevărate a Exodului, remarcă un pastor anglican.

— Este adevărat, spuse Papa, dar nu mai mult decât oamenii sfinţi care au scris Biblia cu inima. Oare suntem mai buni decât ei, părinte? Nu cred asta.

— Ai dreptate, Sfinte Părinte, spuse o voce.

— Fraţii mei, reluă Papa, dacă păstrarea păcii lumii necesită

nişte aranjamente evlavioase cu adevărul, atunci să nu ezităm. Astăzi, zeul Yahvé şi-a reluat locul în lunga istorie a credinţei, urmând să devină Eternul Dumnezeu al evreilor, Părintele Mântuitorului şi inspiratorul Sfântului Coran. Este tot ce contează.

Papa a fost aplaudat de marea majoritate a celor prezenţi. Cu toate acestea, cineva din public avu o întrebare.

— Dau cuvântul Excelenţei Sale Patriarhul Constantinopolului, a anunţat loan- Paul al II-lea.

— Mulţumesc, Preasfinte Părinte. Astăzi, fraţii mei, pericolul Carvalho a fost evitat. Mercenarul său i s-a alăturat în moarte, iar Gregory Parker a trecut în tabăra noastră. Şi Chivotul, întrebă Patriarhul, unde este acum?

După o scurtă tăcere, Papa îşi frecă mâinile neliniştit înainte de a răspunde:

— De îndată ce s-a aflat de moartea lui Carvalho, poliţia Vaticanului i-a percheziţionat reşedinţa romană.

— Cu ce rezultat?

— L-am găsit, fraţii mei. Este intact. E păstrat astăzi într-un loc secret, înainte de a fi trimis înapoi la Ierusalim.

10
0

Generalul Swaggart era gânditor. Oare ultima mare luptă din viaţa lui se rezuma la o mascaradă? Se temea că da.

— Domnule general, domnul Yoel Cohen a sosit.

— Lasă-l să intre.

Yoel a intrat în birou. Văzând faţa generalului, nu ştia ce atitudine să adopte. Arăta abătut sau mulţumit?

— Ce mai face prietenul nostru Tyler?

— Se recuperează într-un spital egiptean. Un glonţ i-a perforat intestinele, dar va trăi.

— În acest caz, Yoel, situaţia ţi-a scăpat de sub control.

Yoel Cohen se înclină, ipocrit.

— I-ai pierdut urma lui Parker, Carvalho aproape că a scăpat...

— Este mort, domnule general.

— Datorită iniţiativei acestei fete din Mossad. Fără asta.

— Ce contează? Astăzi, nu mai este un pericol pentru noi.

Generalul fu obligat să fie de acord. Îşi schimbă atitudinea şi făcu bilanţul situaţiei:

— Informatorii mei mi-au rezumat ultima intervenţie a Papei în faţa conducătorilor Bisericilor. Ei au hotărât în unanimitate să păstreze secretul despre acest episod legat de cubul lui Solomon

— Este mai bine pentru toată lumea, într-adevăr.

— Gregory Parker a trădat pe toată lumea. Pe Carvalho, apoi pe noi. Pe timp de război, aş fi trimis pe cineva să-l împuşte.

Yoel zâmbi.

— Nu vă faceţi griji, domnule general, să ne întoarcem liniştiţi la planurile noastre.

Generalul Swaggart ezită şi îşi trase scaunul lângă Yoel Cohen. Îi vorbi pe un ton scăzut, confidenţial:

— Sincer, Yoel, după tot ce am aflat, chiar crezi că Mesia al tău sau al meu aşteaptă nerăbdător construirea celui de-Al Treilea Templu la Ierusalim?

O criză de scepticism, se gândi Yoel. Asta mai lipsea!

— Aţi avea inima să renunţaţi, domnule general?

— Îmi pun această întrebare de câteva zile. Ştiţi ca şi mine că lupta noastră este pierdută dinainte, nimeni din Israel nu îşi va asuma riscul să înceapă un război sfânt pentru a reconstrui Templul. Şi chiar dacă am reuşi, Yoel, chiar dacă am reuşi, după ce am vărsa sânge, să construim acest Al Treilea Templu...

Ezită înainte de a continua:

— Nu se va întâmpla nimic. Ne vom uita la cer şi nimeni nu va coborî de acolo. Nici Hristos, nici Mesia evreilor.

Yoel îi răspunse şi el cu voce joasă:

— Domnule general, într-un colţ al minţii, s-ar putea să gândesc la fel ca dumneavoastră, dar nu vreau să-i dezamăgesc pe cei care mă urmează. Toată credinţa, citim în Talmud, se bazează pe o mică nebunie. Aşa credea şi Sfântul Pavel. Atunci să facem ca şi cum.

Generalul dădu din cap în semn de aprobare.

— Bine, Yoel, să facem ca şi cum.

10
1

A doua zi după cea de-a doua întâlnire a Bisericilor de la Saint-Pierre-aux-Liens, Papa i-a chemat pe Gregory, Nataşa şi Pellegrino la Palatul Vatican. În anticameră îl întâlniră pe Luigi, care tocmai părăsise biroul Suveranului Pontif. El şi părintele Ernetti se despărţiseră oarecum rece, dar Luigi părea să fi uitat.

— L-am întâlnit între patru ochi pe Sfântul Părinte. Mi-a mulţumit pentru...

Îşi căuta cuvintele.

— Era atât de încurcat încât nu am priceput nimic!

Pellegrino înţelese că Papa, ca un diplomat priceput, îl felicitase pe Luigi fără a preciza motivul. Important fusese că dottore era încântat.

— Uf. nu i-ai spus Papei despre conversaţia noastră referitoare la Nefertiti, nui aşa?

— Am tăcut ca un mormânt, a răspuns Luigi. Ai de gând să-i povesteşti totul?

— Acum este momentul, da.

— Atunci mult succes, prietene!

Trioul a intrat la rândul său în biroul papal. Cardinalul Cipriano stătea lângă Sfântul Părinte, care se adresă mai întâi lui Parker cu o privire aspră.

— Domnule Parker, aţi declanşat toată această nebunie. Încăpăţânarea dumneavoastră nerezonabilă v-a determinat să

faceţi o descoperire arheologică majoră, care s-ar fi putut dovedi catastrofală. De asemenea, din păcate, a costat câteva vieţi.

Gregory Parker dădu trist din cap.

— Recunosc, Preasfinte Părinte.

Papa povesti apoi dificultăţile pe care le avusese ca şef al Bisericii şi ca simplu creştin.

— Totuşi, din tot ce vă priveşte, domnule Parker, vreau să îmi amintesc doar de un singur lucru. În ultimul moment, un val moral v-a transformat, fără îndoială inspirat de Dumnezeu. În numele tuturor Bisericilor din lume, aş dori să vă mulţumesc.

Papa îl îmbrăţişă, apoi cardinalul Cipriano îl invită să părăsească biroul.

— Ştiţi, îi spuse Ioan-Paul al II-lea Nataşei, a trebuit să-mi folosesc toate talentele diplomatice pentru a determina guvernul egiptean să vă elibereze pe dumneavoastră şi pe domnul Parker. Din fericire, preşedintele Sadat a înţeles că slujiţi o cauză bună.

Se apropie de Nataşa şi de Pellegrino.

— Daţi-mi mâna voastră stângă, copiii mei, cea a inimii.

Îi îmbrăţişă cu căldură.

— Din nou ne-aţi scos din necaz. Din păcate, singura modalitate de a vă mulţumi va fi să ascundeţi lumii rolul vostru major în această aventură care s-a terminat fericit. Credeţi-mă că regret, dar nu voi uita niciodată.

Îi mai îmbrăţişă o dată.

— Am aranjat ca trupul lui Gunther Kircher să fie adus înapoi în Germania. Va fi înmormântat în satul în care s-a născut. Odihnească-se în pace!

— Mulţumesc, Sfinte Părinte, răspunse Nataşa, mişcată. Era un om curajos.

— Cât despre Dom Alberto... încheie Papa.

Ezita, împărţit între o rămăşiţă de emoţie faţă de cel care îi

fusese cândva prieten şi o profundă uşurare după dispariţia, în deşert, a unei fiinţe stăpânite de ură.

— Vom spune că Dom Alberto a realizat în sens literal această predicţie din Cartea Facerii[1]: „Căci ţărână eşti şi în ţărână te vei întoarce”.

Nataşa schiţă un zâmbet.

Părintele Ernetti era nerăbdător.

— Sfinte Părinte, spuse, nu v-am mărturisit totul.

Papa părea îngrijorat, iar Nataşa de asemenea.

— În timpul ultimelor noastre investigaţii din Egipt, împreună cu Luigi Battista, am căutat dovezi ale manipulării lui Akhenaton... şi am descoperit altceva.

— Ce aţi găsit?

— Am dobândit certitudinea că zeul Aton nu a fost o invenţie a faraonului, ci că venerarea lui a venit de mult mai departe.

Anxietatea Papei crescu.

— Continuă, fiul meu.

Părintele Ernetti făcu un raport rapid, dar precis. Sosirea lui Nefertiti în Egipt, răspândirea cultului lui Aton la Curte, lovitura de stat a reginei, exodul egiptenilor, legătura dintre Nefertiti şi figura biblică a lui Moise. Dar cel mai copleşitor lucru a fost această descoperire: zeul unic se dezvăluise pentru prima dată unui popor necunoscut, în urmă cu şapte mii cinci sute de ani, într-o vale dispărută, acoperită astăzi de Marea Neagră.

— Aveţi dovezi pentru ceea ce spuneţi?

— Nu, Sfinte Părinte, aceste dovezi trebuie căutate.

— Deci ancheta nu s-a terminat?

— Nu.

Pellegrino era cu adevărat convins că, întorcându-se cu ajutorul cronovizorului cu şaptezeci şi cinci de secole în urmă, va găsi în cele din urmă răspunsul la toate întrebările.

loan-Paul al Il-lea închise ochii, părea să ezite.

— Părinte, păcătuieşti din mândrie?

Pellegrino fu surprins de reacţia Sfântului Părinte.

— Erezia ta îmi aminteşte de acel căpitan de vas plecat la vânătoare de balene din Moby Dick, obsedat de capturarea balenei albe. L-ai urmări pe Dumnezeu aşa cum căpitanul Ahab a urmărit balena?

Pellegrino se simţi atins până în adâncul sufletului. Da, se simţea ca un vânător care urmăreşte cea mai frumoasă dintre... Dar, nu, Dumnezeu nu era o pradă.

— Gândeşte-te bine la ce-ţi spun, fiule. Mergând înapoi în timp, pe cât de mult poţi, vei pune fără îndoială mâna pe primii oameni cărora le-a fost dezvăluită această mare idee a unui zeu unic. Cât despre Dumnezeu însuşi, nu vei ajunge la El. Nu că n-ar exista, dimpotrivă. Dar nu se va lăsă prins nici de raţiune, nici de maşinăria ta. Dumnezeu se cuprinde mai întâi cu inima.

În timpul acestui discurs, Pellegrino lăsă capul în jos. Papa îi întinse inelul să-l sărute.

— Sapă adânc în tine, părinte Ernetti. Şi când crezi că eşti gata, vino să-mi vorbeşti despre asta.

Ieşind din palatul Papei în compania lui Pellegrino, Nataşa îl văzu pe Gregory Parker privindu-i de departe, aşezat pe o bancă. Îl

chemă bucuroasă, dar părintele rămase în urmă.

— Nu vii? l-a întrebat.

— Nu, cred că pe tine te aşteaptă.

Ea lăsă capul în jos, puţin stânjenită.

— Dar fii vigilentă, adăugă el. Nu uita că în timpul acestei aventuri a schimbat tabăra de mai multe ori.

Ea îi puse o mână pe umăr şi îi şopti la ureche:

— Pellegrino, eşti puţin gelos?

Era pentru prima dată când îi spunea pe nume. El o privi zâmbind.

— Ştii foarte bine că l-am ales pe Hristos, Nataşa. A fost doar un sfat să fii prudentă.

— Ţineţi minte că nu mai sunt un copil, părinte.

Îl sărută pe frunte, mângâindu-i cu afecţiune obrazul, apoi se duse la Gregory.

Părintele Ernetti rămase nemişcat, cu un zâmbet vag pe buze. Pentru o clipă, se simţi ca un somnambul, de parcă şi-ar fi pierdut orientarea. Apoi se întoarse, trase adânc aer în piept şi chemă alte gânduri în ajutor.

Un salt de şaptezeci şi cinci de secole în timp? De ce nu? Desigur, ar trebui să profităm de digitalul care se apropia cu paşi repezi. Aşa că da, asistat de un computer puternic, maşinăria lui ar putea traversa milenii şi să se scufunde în abisul timpului. Ştiinţa este asemenea credinţei, îşi spuse el. Când este nevoie, poate muta munţii.

Şi, însufleţit, o luă în direcţia Arhivelor secrete ale Vaticanului, unde se afla laboratorul său.

1. 3:19.

În general, toţi participanţii la conferinţa de la Biserica Saint-Pierre-aux-Liens au fost mulţumiţi de explicaţiile Papei şi de modul în care a tratat această problemă. Au acceptat şi ordinul lui de tăcere. Era inutil, de fapt, să tulbure conştiinţa dezvăluind fapte care puteau destabiliza cele mai fragile minţi.

Totuşi, unul dintre prelaţii care au participat la această conferinţă a fost puţin mai indiscret decât ceilalţi. N-a mers chiar atât de departe încât să dezvăluie toată povestea la sfârşitul unei mese bune, nu, dar a lăsat să-i scape câteva elemente din această aventură uluitoare, fără îndoială pentru a o face pe interesantul. Asta e natura umană...

Indiscreţiile sunt precum şerpii aceia mici numiţi aspide. Mici, rapizi, se furişează peste tot şi îşi injectează veninul mortal atunci când te aştepţi mai puţin. Cuvintele vorbăreţului au avut astfel o consecinţă gravă. Pe 13 mai 1981, în timp ce saluta mulţimea din papamobilul său, Papa Ioan-Paul al II-lea a fost nimerit de mai multe gloanţe trase de o persoană necunoscută de origine turcă, ce a fost arestată pe loc. Sfântul Părinte a pierdut mult sânge. Pentru a înrăutăţi lucrurile, în timpul unei transfuzii de sânge, a fost contaminat cu un citomegalovirus care putea să-i fie fatal. A supravieţuit, din fericire, dar cu greu.

Trăgătorul, al cărui nume era Mehmet Ali Agca, a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Nu am înţeles niciodată motivele reale ale acţiunii sale. S-a vorbit despre serviciile secrete bulgare, despre un complot al ayatollahul iranian Khomeini, s-a mai sugerat şi că ar fi fost actul unui nebun.

Pe 27 decembrie 1983, deşi foarte slăbit de rănile sale, loan-Paul al Il-lea l-a vizitat pe criminal în închisoarea din Rebibbia. După o conversaţie privată, i-a spus: „Ceea ce am discutat va rămâne un

secret între el şi mine. I-am vorbit ca unui frate pe care l-am iertat şi care are deplina mea încredere.”

Dar anumite confidenţe ulterioare ale suveranului pontif au lăsat să se înţeleagă că trăgătorul ar fi putut avea cunoştinţă de secretul conţinut în interiorul cubului lui Solomon. „A fost singura victimă a descoperirilor lui dom Alberto Pindare de Carvalho”, a concluzionat Sfântul Părinte.